

1 Imparati - Comentarii Henry Rossier

1 Imparati - Introducere

Cartea a doua a lui Samuel prezinta intemeierea, prin David, a imparatiei lui Israel, iar inceputul acestei carti arata imparatia asezata definitiv de catre Solomon. Este de remarcat ca domnia lui Solomon constituie un tot cu cea a lui David. Moartea imparatului batran nu a condus la nici o intrerupere, ci Solomon s-a asezat pe tronul tatalui sau cand David era inca in viata. Simbolic, aceasta reprezinta domnia continua, care are caracteristici clar diferite, dupa perioadele ei, intr-o unitate indisolubila si absoluta.

Daca este sa o privim in unitatea ei, aceasta domnie incepe cu respingerea adevaratului imparat al lui Israel (1 Samuel), se consolideaza dupa victorie, in mijlocul disensiunilor poporului si al luptelor (2 Samuel), ajunge sa fie asezata in pace, in dreptate si glorie, la inceputul cartii pe care o studiem. Aceasta relatare, ca si restul Cuvantului, ne indreapta privirile spre Hristos si ne prezinta domnia Lui in diferitele ei faze. Respins ca Mesia, el va intra din nou in scena la sfarsitul timpului, treptat, va strange laolalta pe Iuda si semintiile lui Israel sub sceptrul sau, va Isi extinde dominatia asupra popoarelor prin judecati, dar si prin har pana ce va ajunge sa fie imparatia milenara universala. Atunci, in pace si in dreptate, Se va bucura de triumful Lui, la care va fi asociat si poporul Sau pamantesc.

In aceste carti gasim expunerea ansamblului planurilor lui Dumnezeu cu privire la mostenirea pamanteasca a lui Mesia, Unsul lui Yahve, adevaratul David si adevaratul Solomon. Cu exceptia perioadei suferintelor lui David, aceste planuri nu s-au implinit inca, dar se vor realiza in mileniu, cand Domnul va fi pe tronul Sau ca imparat al lui Israel si al natiunilor, ca imparat as dreptatii si pacii, adevaratul Melhisedec, preot pentru totdeauna.

Aceste carti mai prezinta un alt aspect foarte important, fara de care am fi mereu in pericol sa facem aplicatii gresite ale simbolurilor pe care le gasim aici. Acest aspect am aratat deja cum reiese in legatura cu cartea 1 Samuel: imparatul pus de Dumnezeu este un om aflat sub responsabilitate. Aceasta responsabilitate care va fi indeplinita de Hristos, cu toate consecintele glorioase si binecuvantate, ii conduce, in mod necesar, la ruina pe oamenii slabi si pacatosi atunci cand le este incredintata lor. Cele doua carti ale Imparatorilor ne prezinta decu ruina imparatiei incredintate omului si judecata definitiva.

Sustinand certitudinea planurilor harului Sau, Dumnezeu sustine la fel de ferm certitudinea judecatilor Sale in cazul cand imparatul nu corespundea cerintelor sfinteniei Lui. Harul si responsabilitatea merg in paralel dar nu se confunda niciodata. In capitolul 7 din cartea 2 Samuel, v. 13-16, cuvintele lui Yahve catre David cu privire la Solomon fac sa se vada acest adevar intr-un mod foarte clar. De o parte este alegerea harului, de cealalta responsabilitatea imparatului si consecintele ei, apoi, dupa aceste doua principii, asigurarea ca planurile lui Dumnezeu se vor implini negresit.

Acestea sunt cu atat mai evidente cu cat cele doua carti ale Cronicilor ne prezinta imparatia sub un alt aspect. Ele relateaza istoria casei lui David din punctul de vedere al harului, dupa cum vom avea ocazia sa constatam, daca Domnul ne permite sa ajungem la a studia aceste carti. Este de ajuns sa mentionam aici ca, potrivit acestui principiu, Cronicile ne prezinta nu istoria imparatilor lui Israel, ci cea a imparatilor lui Iuda, care au ramas mai mult timp credinciosi si carora le-a fost incredintata marturia lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu scoate in evidenta la ei lucrarea harului si tot ce poate aproba Yahve, pastrand tacerea cu privire la vina lor pentru a face sa reiasa mai clar scopul lui, fara insa a cauta sa ascunda slabiciunile lor. Cele doua carti ale Imparatilor, dimpotriva, urmaresc istoria imparatilor lui Israel si nu ii mentioneaza pe cei ai lui Iuda decat ca jaloane pentru aceasta relatare sau pentru a arata relatiile dintre cele doua dinastii.

Sa mai stabilim inca un fapt important cu privire la istoria de care ne vom ocupa. In aceste carti, principiile pe baza carora Dumnezeu guverneaza poporul Sau raman aceleasi ca in tot Vechiul Testament. Israel, ca si imparatii lui, este sub lege. Dar aici nu este legea in caracterul ei primar, de justitie absoluta si fara nimic altceva, asa cum a primit-o Moise la inceput deoarece tablele pe care a fost scrisa aceasta lege au fost sfaramate la piciorul muntelui chiar de cel care le-a adus si nu au ajuns niciodata la popor, care, inainte de a le primi, isi facuse deja vitelul de aur. Chiar de la promulgarea ei, aceasta lege ar fi zdrobit poporul sub judecata. De aceea, pe tot parcursul relatarilor pe care le vom studia este vorba de legea pe care a dat-o Dumnezeu a doua oara lui Moise si pe care o gasim in capitolul 34 din Exod. Era o lege mai imblanzita, data omului pentru a o implini, daca ar fi fost carnea in stare sa o implineasca, macar ca un bine relativ. Ea proclama in primul rand ceea ce legea pura nu putea nicidecum sa manifeste, si anume harul si indurarea lui Yahve. „Yahve Dumnezeu, binevoitor si milos, incet la manie si bogat in indurare si adevar, pastrand indurare pentru mii, iertand nelegiuirea si razvratirea si pacatul“. Ea proclama justitia in al doilea rand: „care nu socoteste nicidecum nevinovat pe cel vinovat“. Ea vesteste in ultimul rand rasplata in guvernarea lui Dumnezeu: „care cerceteaza nelegiuirea parintilor in copii si in copiii copiilor, in cea de-a treia si a patra generatie“ (v. 6-8). Pe parcursul istoriei de care ne vom ocupa vom avea ocazia sa recunoastem aplicatia principiilor pe care le-am mentionat, atat cu privire la imparati cat si cu privire la popor.

In fine, aceste carti pun in lumina un ultim adevar general: de la ruina preotiei, aceasta incetase sa mai fie un mijloc de a mentine relatia publica intre popor si Dumnezeu, iar imparatul, Unsul lui Yahve, a luat locul preotului pentru a indeplini aceasta functie (vedeti inceputul cartii 1 Samuel). Toata binecuvantarea lui Israel si judecata lui depindeau de atunci de purtarea imparatului. Imparatul, esuand in indeplinirea responsabilitatii sale, afecta de fapt relatiile dintre popor si Dumnezeu. Atunci a aparut un fenomen care a continuat pe toata durata imparatiei si dincolo de aceasta: a intrat in scena profetul. Aparitia lui dovedeste ca harul si indurarea lui Dumnezeu nu pot fi anulate nici chiar cand totul este in ruina.

Fara-ndoiala, profetia exista inainte de perioada de care vorbim. Caderea omului a fost ocazia pentru primul cuvânt profetic. Avraam este profet (Gen. 20:7), Iacov a profetit, Moise este profet (Deut. 18:15; 34:10); dar Samuel a inaugurat seria de profeti pe care o vedem la lucru in cartile de care ne ocupam (v. Fapte 3:24). In acele zile intunecate, cum imparatul a esuat, profetul devine legatura intre popor si Dumnezeu. El este purtatorul Cuvantului, lui fiindu-i incredintata revelatia gandurilor lui

Dumnezeu. Ce har imens! Profetul, fara-ndoiala, anunta judecatile grozave care se vor abate asupra poporului si a natiunilor, dar el prezinta in acelasi timp harul care este mijlocul de salvare. El da marturie impotriva celui nelegiuit, ba chiar si salveaza poporul, cum a facut Ilie prin ezercitarea puterii, pentru a-l face sa reinceapa, daca este cu putinta, sa umble pe calea lui Dumnezeu. El da invatatura, si, ca sa folosesc cuvintele altcuiva, da poporului „cheia cailor lui Dumnezeu, care altfel ar fi de neinteles“. El da si mangaiere indreptand privirile spre timpul restabilirii tuturor lucrurilor, spre imparatia care nu va fi clatinata si in care responsabilitatea casei lui Dumnezeu va fi purtata de Hristos, fiul lui David, spre satisfactia deplina a lui Dumnezeu. Facand ca ochii credintei sa fie asupra persoanei glorioase a Unsului lui Yahve, profetul vesteste suferintele lui Mesia si gloriile care vor urma. Profetul s-a smerit pentru popor atunci cand poporul nici nu s-a putut smeri si nici nu a stiut cum sa o faca. Fara el, in zilele intunecate ale imparatiei nu ar mai fi ramas nici o raza de lumina pentru sarmanul popor vinovat si pedepsit. Profetul ii ridica si face sa renasca speranta.

Dar, in virtutea acestor principii proclamate sub lege, indurarea lui Dumnezeu recunoaste imediat imparatul cand el lucreaza prin credinta si este fidel. Oricat de incompleta ar fi fidelitatea, Dumnezeu totusi o apreciaza, iar cand legatura este in mod ostentativ rupta, binecuvantarea poporului este consecinta. Prin urmare, sub profeti, zile stralucite urmeaza unor zile de intuneric si sunt acordate perioade de ragaz in pofida judecatilor anuntate atunci cand imparatul priveste la Yahve. Aceasta fidelitate a imparatului este in general mai des intalnita in Iuda, unde Dumnezeu a mai mentinut pentru un timp „o lampa pentru Unsul Sau“, in timp ce Israel si imparatii lui au inceput cu idolatria si au continuat pe acea cale ajungand in scurt timp prada demonilor de care ei nu au vrut sa se departeze in caile lor.

1 Imparati 1 - Revolta lui Adonia

La inceputul acestei istorisiri, imparatul David era in varsta de aproximativ saptezeci de ani. Era departe de a fi ajuns la adanci batraneti, dar o viata de suferinte, de lupte si de necazuri face sa scada puerile celor mai rezistenti oameni, astfel incat „era batran, inaintat in zile“. La treizeci si trei de ani, Domnul insusi parea de cincizeci (Ioan 8:57), dar era in putere. Domnul nu era ca David uzat de necazuri, ci omul durerilor si fata Lui era mai desfigurata decat a oricarui alt om. Iubirea imprima acest caracter trasaturilor Lui deoarece din compasiune purta toate durerile pe care pacatul le-a adus asupra rasei noastre nenorocite.

Slujitorii imparatului s-au gandit la un mod de a-l readuce la viata (v. 2-4) imitand ceea ce faceau suveranii natiunilor din jur. S-ar parea ca David nu a avut vointa sa li se opuna celor din anturajul lui. I-a fost adusa sunamita. Ea l-a ingrijit si i-a slujit. Acea fecioara din Israel era „foarte frumoasa“ si avea sa fie considerata mai tarziu de Solomon a fi una dintre cele mai de pret giuvaeruri ale coroanei sale. Ea avea sa fie a lui Solomon si oricine ar fi indraznit sa-si ridice ochii spre ea avea sa fie pedepsit, dar sa nu anticipam. Acest cuvânt ne spune ca ea nu a fost sotia lui David, imparatul harului. Asa este si cum cu Hristos: cu toate ca El il are continuu pe Israel sub ochii Sai, El are acum o alta sotie, luata dintre natiuni. El o va avea in continuare si ca imparat al gloriei, dar atunci El va reinnoi relatiile cu ramasita lui Israel, cu cei mai buni din poporul Sau.

Înainte de intrarea în scenă a lui Solomon, Adonia, fiul Haghitei, a încercat să ia tronul lui David, tatal sau (v. 5-8). Venit pe lume imediat după Absalom (v. 6; 2 Sam. 3:3-4), deși din altă mamă, gândea, fără nicio îndoială, gândea că avea aceleași drepturi la tron ca și Absalom. „S-a înălțat zicând: «Eu voi fi împărat!»” Mandria, voința neînfrântă, care nu fusese niciodată reprimată și părerea înaltă despre sine însuși l-au dus la aceasta. El era „foarte frumos la chip”. Defectele lui fuseseră cultivate la el din cauza slăbiciunii părintești, care a avut un rol important în dezastrele din viața lui David. Acesta din urmă nu a fost insensibil la înfățișarea copiilor săi, după cum ne demonstrează istoria lui Absalom și se poate ca pentru același motiv el să fi crutat nuiaua față de Adonia. „tatal sau nu-l muștrase niciodată, zicând: «Pentru ce ai făcut așa?»” Familiile creștine își vad deseori marturia ruinată din cauza slăbiciunii părinților. Crutând nuiaua față de copii, ei o pregătesc pentru ei înșiși, aceasta fiind și spre dezonoarea lui Hristos. Dumnezeu nu a lucrat niciodată așa. Dragostea lui față de noi se dovedește și prin disciplină. Slăbiciunea părinților nu este o dovadă a iubirii lor, ci a egoismului care se crută crutându-și copiii (Prov. 13:24).

Adonia a urmat aceleași cale ca și Absalom (2 Sam, 15:1), poate cu mai puțină viclenie deoarece și-a manifestat deschis pretențiile și și-a luat, ca un suveran, care, alergători și cavaleri. Ioab și Abiatar l-au urmat. Ioab, mereu același, nu căuta decât propriul lui interes, și, simțind că se apropia sfârșitul lui David, s-a îndreptat spre Adonia, cum mai înainte, la început, se apropiase de Absalom. Cum ar fi putut el să se declare pentru împăratul dreptății? Faptele lui rele din trecut trebuie ca îl făceau să se teamă să se apropie mai mult de Solomon. În plus, nimic la adevăratul împărat nu poate atrage carnea. Omul carnal s-a orientat și se va orienta fără nici o ezitare spre uzurpator și spre împăratul fals. Așa se face că mai târziu „pământul se minuna de fiara ... și s-au închinat fiarei” (Apoc. 13:3-4).

Adonia este imaginea omului care caută să se înalte până la tronul lui Dumnezeu (v. Dan, 11:36). Ioab și Abiatar sunt cei care au de profitat de această (v. Dan 11:39), iar anturajul lui Adonia sunt cei care sunt subjugati de ascendenta lui (Apoc. 13:4).

În ceea ce-l privește pe Ioab, mai devreme sau mai târziu, carnea, indiferent cât de abila ar fi, tot își va arăta adevăratul ei caracter. Ioab s-a putut menține mult timp în compania lui David, unsul lui Yahve, care i-a schimbat scopurile care îi determinau direcția și care îi dominau inima, dar întotdeauna omul carnal ajunge într-o situație când inima firească se arată ostilă și răzvrătită și se manifestă că nesupusă și nu se poate supune legii lui Dumnezeu.

Abiatar reprezintă religia deja condamnată atunci când a fost pronunțată judecata asupra lui Eli și este și el de partea lui Adonia. Având un anturaj atât de frumos, nu este de mirare că Adonia a ajuns să fie centrul de adunare pentru mulți. Dar el nu este centrul de strângere pentru credință. Ce poate găsi credința în compania uzurpatorului? Tadoc, Benaia, Natan și vitejii lui David nu sunt cu Adonia. Adevăratul preot, profetul, purtătorul cuvântului lui Dumnezeu, slujitorul cel adevărat, Benaia, care umbla pe urmele stăpânului său, ce să aibă el să facă cu el? Preotul privește la Dumnezeu, profetul are Duhul lui Dumnezeu, slujitorul îl are pe David, pe Hristos. Ce altceva le mai trebuie? Vitejii și-au găsit puterea în David, așa că nu merg la Adonia, care nu le poate transmite putere.

Benaia prezintă pentru noi un interes deosebit. În timpul lui David el ocupa deja o poziție importantă în slujire (1 Cron. 27:5). Nu era oare demn el, care îl urmărea în totul pe stăpânul său, pas cu pas, să

fie pus mai tarziu comandant al intregii armate? Cu toate acestea, el nu are alta ambitie decat sa-i ramana fidel imparatului sau si sa-l imite. El nu este ca loab, care a cucerit fortareata Sionului pentru a dobandi pozitia cea mai importanta; nu, ci el este smerit pentru ca singurul sau scop este acela de a-l imita pe David in purtarea lui.

Adonia (v. 9-10) da adunarii din En-Roguel falsa infatisare a unei jertfe de multumire. El a mers pe urmele lui Absalom, care a spus ca avea sa aduca jertfa lui Yahve pentru un juramant. El i-a invitat pe fratii lui, fiii imparatului si chiar pe slujitorii imparatului. Acestia din urma au venit la sarbatoarea lui si razvratitul nu s-a nelinistit ca aveau sa-l paraseasca. Stim cat valoreaza titlul de slujitor al imparatului daca inima nu este in mod real atasata de David sau acela de slujitor al lui Dumnezeu daca Hristos nu este obiectul afectiunilor. Oare cati „slujitori ai imparatului“ de acest fel nu se grabesc sa se alature in zilele noastre celor care sub o aparenta evlavie ascund lupta pe care ei o duc impotriva lui Hristos? Dar Adonie era prea abil pentru a-i invita pe aceia pe care credinta sau marturia ii tinea in cercul intim al lui David. El i-a invitat pe toti fratii sai, cu exceptia unuia singur, a singurului care avea dreptul la tron prin vointa lui Dumnezeu si a tatalui sau, Solomon, care avea sa fie imparatul gloriei. Era evident ca trebuia sa-l excluda de la ospatul lui pe acela a carui prezenta l-ar fi judecat, l-ar fi condamnat si ar fi nimicuit toate planurile lui si toate ambitiile lui. Hristos este ultimul pe care l-ar invita lumea, ba chiar lumii ii este groaza sa Il invite. Pe de alta parte, exista oare la acel ospat ceva la care Solomon s-ar fi putut asocia? Nu, ci daca ar fi aparut acolo ar fi fost numai pentru a aduce pedeapsa pe care o meritau acei razvratiti.

In ziua pericolului cel mare care il ameninta pe Israel nu fusese luata nici o masura (v. 11-31). Imparatul slabit de varsta inaintata zacea in palatul lui si nu stia ceea ce se intampla. Din fericire, Dumnezeu veghea pentru el. Dumnezeu, care are in vedere gloria Fiului sau si imparatia Lui, nu ingaduie ca planurile uzurpatorului sa reuseasca. In acest scop, El l-a trimis pe profet pentru a-i transmite Bat-Sebei un cuvânt de intelepciune. Sa fim siguri ca in orice moment vom gasi in Cuvantul lui Dumnezeu un mijloc prin care Hristos sa fie glorificat si noi sa fim paziti de cursele Vrajmasului. Ce contrast intre interventia lui Natan si cea a lui loab pe langa David prin intermediul femeii tecoite! (v. 2 Sa, 14) La loab totul era viclenie si minciuna pentru a influenta duhul imparatului flatandu-i sentimentele secrete si pentru a-l inlocui in final pe David ca imparat peste Israel cu un om viclean si violent. Aici intelepciunea invata ce este de facut si ea nu se separa sub nici un aspect de adevar. Trebuia ca imparatul sa fie constient de un pericol iminent si trebuia sa se hotarasca sa treaca la actiuni ferme pentru Dumnezeu. Gandul lui Yahve cu privire la Solomon ii fusese descoperit lui David, care il cunostea bine. Nu degeaba il numise Domnul Iedidia – Preaiubitul lui Yah (2 Sam, 12:25)- pe fiul lui David. David cunostea atat de bine gandul lui Dumnezeu in aceasta privinta incat ii jurase Bat-Sebei pe Yahve, Dumnezeul lui Israel, spunand: „Negresit, Solomon, fiul tau, va imparati dupa mine si el va sedea pe tronul meu“ (v. 17 si 30). Acestui om al credintei ii era de ajuns sa i se aminteasca ceea ce urase pentru ca el sa vada calea de urmat.

Adonia, fara-ndoiala, se baza pe slabirea facultatilor tatalui sau, dar nu Il luase in calcul pe Dumnezeu, nici pe profet, nici adevarul din inima imparatului. Bat-Seba a vorbit cu respect si cu indrazneala si i-a aratat lui David ca nu cunostea pericolul (v. 18), ca scopul lui declarat era acela de a avea un succesori care sa fie imparat dupa inima lui Dumnezeu (v. 17) si i-a aratat si responsabilitatea pe care o avea fata de ea si fata de poporul lui, spunandu-i ca „spre tine, domnul

meu, imparate, sunt ochii intregului Israel, ca sa le spui cine va sedea pe tronul domnului meu, imparatul, dupa el". Adevarul era in inima acestei femei, ca si in cea a profetului, frumos exemplu al duhului in care trebuie sa lucram unii fata de altii. Si Natan, la randul lui, a avut o discutie in particular cu imparatul, in care a subliniat ca nu numai ca nici unul dintre slujitorii fideli ai lui Yahve nu a fost invitat, ci, mai presus de orice, Solomon a fost in mod voit exclus. Ce sa astepti de la acela care nu-i acorda Domnului, imparatului cel adevarat, nici un loc in planurile vietii sale?

Natan i-a aratat si faptul ca adevaratii slujitori ai imparatului nu cunosc planurile lui (v. 27). Sigur ca nu asa este situatia cu noi! Dumnezeu ne-a facut „cunoscut taina voii Sale“ (Ef. 1:9), care este sa reuneasca toate lucrurile sub Hristos. Dar batranul imparat a trebuit sa fie indemnat sa-si descopere secretul. El a luat imediat hotararea si toata energia lui s-a trezit cand era vorba de cel Preaiubit: „Asa voi face in ziua aceasta“ (v. 30).

Am vazut ca, in acest capitol, interventia lui Natan era dupa gandul lui Dumnezeu si cu respectul cuvenit fata de imparat. Aici nu este vorba de un sfat omenesc, cum a fost atunci cand Natan i-a spus lui David: „Mergi si fa tot ce este in inima ta“ (2 Sam, 7:3), ci de intelepciune divina care are ca scop sa-l pazeasca de cadere pe imparatul profet si sa revendice onoarea cuvenita lui Solomon, unsul lui Yahve, ca succesori al tatalui sau. Este vorba in primul rand de a desfasura steagul lui Dumnezeu atunci cand Satan si l-a ridicat pe al sau. S-au format doua tabere: prima in care s-au strans masele care sunt pentru uzurpator, iar in cea de-a doua un mic numar de aderenti ai lui David si Solomon. Sigur ca energia lui David ca purtator si reprezentat al autoritatii slabise. Asa a fost si cu Biserica lui Hristos, dar fidelitatea lui Dumnezeu este mereu aceeaasi; Cuvantul, al carui reprezentant era Natan, a ramas; Hristos, care este reprezentat simbolic prin Solomon, ramane si, din aceasta parte, nu este nici o slabiciune. Oamenii gandesc azi ca si cum cuvantul lui Dumnezeu si Hristos cel din Cuvant nu mai au nici un viitor. Se vorbeste mult de o dezvoltare ulterioara a adevarului, care este de fapt ceva relativ, de un crestinism care s-a invecitat si se apropie de sfarsit. Intr-adevar, crestinismul a imbatranit; Biserica, reprezentanta lui Dumnezeu pe pamant, a slabit, dar Cuvantul, care este adevarul, a ramas acelasi si Hristos nu s-a schimbat: aceasta este ceea ce uita crestinii. In loc sa se ataseze de Hristos, din cauza sentimentului ruinei, ai caror autori sunt chiar ei, il resping pe un Solomon pentru a asculta niste Adonia din anturajul lor. Imparatul cel fals le atrage privirile. Adonia era foarte frumos. Sa nu uitam ca aceasta infatisare este o marca a amagitorului care ii atrage pe oameni la el. In locul lui Hristos, acestia prefera sa fie dominati de un om carnal si, pentru crestinatate, aceasta preferinta va duce in final la apostazie. Adonia, Ioab si Abiatar nu credeau ca aveau sa intampine in batranul imparat vreun obstacol de natura sa impiedice implinirea complotului urzit de ei atat de iscusit. Dar acel obstacol a fost, in pofida varstei inaintate a imparatului, o autoritate pe care Dumnezeu o stabilise si o incredintase in mainile care o foloseau, cu toata slabiciunea lui David. Iata ce a oprit in acel moment revarsarea raului si ceea ce impiedica si astazi manifestarea prematura a omului pacatului (v. 2 Tes. 2:6).

Dupa discutia cu Natan, imparatul a chemat-o pe Bat-Seba (v. 28-38) si a jurat ca avea sa-l puna pe Solomon facand apel la caracterul Dumnezeului sau, care i-a rascumparat sufletul din orice stramtorare. Harul il insotise in toate zilele vietii sale, rascumparandu-i sufletul chiar si de consecintele greselilor lui. Dar tot acest har trebuia sa-si afle incoronarea, el sfarsind intotdeauna in glorie. „Yahve da har si glorie“, doua lucruri inseparabile, care urmeaza, in mod necesar, unul

celuilalt.

Solomon a mers la Ghihon calare pe catarul tatalui sau si s-a intors consacrat pentru a se aseza pe tronul imparatului. Dupa cum am vazut in introducere, domnia lui se identifica cu aceea a lui David, fiind o continuare a ei fara vreun interregnum: calare pe acelasi animal, cu aceeasi ungere si pe acelasi tron. Tronul gloriei lui Solomon este, in acest moment, acelasi cu tronul harului lui David. Este cu atat mai valabil, daca ne raportam la Cel adevarat deoarece nu sunt doua persoane care se succed pe acelasi tron, ca aici, ci o singura persoana. Ochii nostri vor vedea in persoana imparatului gloriei pe Acela care a trecut prin suferinta, prin tulburare si necaz, pe Mantuitorul care a suferit pentru noi.

Toti cei care i-au fost fideli imparatului harului se strang impreuna pentru a-l proclama pe imparatul gloriei si formeaza cortegiul lui. La fel va fi cu ramasita lui Israel la inceputul imparatiei milenare a lui Hristos, dar, cu atat mai mult, cu credinciosii din prezent care L-au urmat pe Mantuitorul in timpul cat a fost respins, pe el, acela care, lepadat de lume, este acum asezat pe un tron al gloriei. Noi suntem deja de acum in jurul acestui tron, dar ramane deocamdata tronul harului atata timp cat Domnul este respins; atunci cand El va fi recunoscut noi toti vom fi asezati impreuna cu El pe tron, fiind partasi la domnia Lui si la guvernarea Lui asupra lui Israel si asupra natiunilor.

Pana ce Solomon si-a asezat propriul sau tron, cum vom vedea mai tarziu, tatal lui a spus: „va sedea pe tronul meu; si el va fi imparat in locul meu“. Benaia, slujitorul fidel, a apreciat mai mult ca oricare altul aceasta schimbare (v. 36-37), spunand: „Amin! Asa sa zica si Yahve Dumnezeuul domnului meu, imparatul! Cum a fost Yahve cu domnul meu, imparatul, asa sa fie si cu Solomon si sa faca tronul lui mai mare decat tronul domnului meu, imparatul David“.

Solomon a primit ungerea imparateasca (v. 38-40). „Cornul cu untdelemn“ era in cort. A fost o ungere privata si ca si ascunsa, la care nu au asistat decat credinciosii. Asa este si astazi: inainte de a domni in glorie asupra intregului pamant, Domnul a primit ungerea in sanctuar. El are imparatia cereasca pe tronul Tatalui, El este inaltat si are un nume mai presus de orice nume. Dar este in acelasi timp si o ungere preteasca deoarece Yahve a jurat si nu se va cai: El este preot dupa randuiala lui Melhisedec. De la inceput El era Unsul lui Yahve, cum a fost si David din tinerele. El pentru aceea se nascuse. La botezul lui Ioan a fost uns cu Duhul Sfant pentru slujba Sa (v. Luca 2:21; 4:18; Fapt. 10:38; 3:27). Inviat, El a fost uns cu untdelemnul din sanctuar, ca imparat si preot, pentru a transmite darurile spirituale celor care sunt uniti cu El. Israel se va bucura de aceste binecuvantari in timpul de la sfarsit. Pana atunci insa, noi suntem tovarasii lui Hristos; ungerea varsata pe capul Lui este si peste capul nostru si ne permite sa fim partasi bucuriei Lui in asteptarea gloriei Sale,

Din en-Roguel, cei stransi alaturi de Adonia au putut auzi bucuria din Ierusalim, dar ceea ce se intampla la Ghihon nu a putut ajunge la urechile uzurpatorului si a cetei sale. Cetatea era intre acele doua localitati in aparenta destul de asemanatoare. La fel este si astazi: lumea isi urmeaza planurile pentru a uzurpa demnitatea lui Hristos; omul este pe cale sa se zeifice, fara sa-si dea seama ce se petrece in apropierea lui.

Dar sunt cativa credinciosi care Il onoreaza pe Fiul si, prin aceasta, Il onoreaza pe Tatal, care L-a trimis. Ei Il vad incoronat cu onoare si glorie pe acest Isus, pe care lumea nu L-a invitat la sarbatoarea ei. Complet straini de festinul lui Adonia, ei sunt pe cale pentru a ajuta la instaurarea imparatului gloriei pe tronul Sau. Lumea nu vede nimic din toate acestea. Ghihonul cu apele lui proaspete pare sa ii fie necunoscut lui Adonia.

Dar ce trezire! Cat de tulburati au fost cei prezenti la ospat! Dintr-odata, in toiul sarbatorii, falsul imparat, loab si toti invitatii au auzit sunetul trambitei si strigate de bucurie incat se cutremura pamantul de zgomotul cortegiului lui Solomon. „Si loab a auzit sunetul trambitei si a zis: «Pentru ce este vuietul acesta de care rasuna cetatea?»“ Cam asa instaurarea publica a imparatiei lui Hristos va surprinde si va tulbura profund lumea. Atunci „Cel care locuieste in ceruri va rade, Yahve Isi va bate joc de ei ... Si Eu am unse pe Imparatul Meu peste Sion“ (v. Ps. 2:4-6). Nu se aude oare zgomotul acestei scene in capitolul nostru?

In zilele noastre suntem inca la Ghihon. Imparatul nostru a fost uns, dar inca nu a luat fraiele guvernarii. Bucuria noastra nu este publica inca, iar cea a poporului Sau Israel asteapta o zi viitoare, dar cand vor auzi zgomotul aclamatiilor, vrajmasii vor fi cuprinsi de groaza. Acel zgomot va fi premergator judecatii care ii va lovi fara a se abate nici la dreapta, nici la stanga.

Ionatan, fiul lui Abiatar, a aparut dintr-odata in mijlocul mesenilor (v. 41-48). Altadata (2 Sam. 17:17) el pornise din En-Roguel alaturi de Ahimaat, fiul lui Tadoc, punandu-si viata in pericol pentru a-l anunta pe David in legatura cu ce se urzea impotriva lui. Acum el a revenit pentru a-l avertiza pe Adonia de esecul tentativei lui, chiar daca el nu se asociase in sub nici o forma razvratitilor. El a venit plin de ceea ce, pentru el, era o veste buna, pentru ca vedem din cuvintele lui ca inima lui ii ramasese fidela lui David. Adonia l-a intrebat daca aducea vesti bune, iar el a raspuns „Da“, cu toate ca nu erau bune pentru cei de fata. Ele erau un dezastru pentru Adonia. Acesta nu exclude nicidecum sentimentele filiale ale lui Ionatan fata de tatal lui, care se angajase pe acea cale fara iesire. Acele sentimente l-au determinat pe Ionatan sa spuna acelei adunari tot ce se intamplase, fara a le ascunde nimic. Ei sa se pazeasca! Cat despre el, se simte ca el se bucura de succesul lui David. Slujba lui nu s-a schimbat din timpul necazurilor imparatului sau: el a fost intotdeauna gata sa transmita vesti, dupa cum Ahimaat, tovarasul lui, era gata sa alerge. Caracterul lui prezinta o remarcabila constanta. Fie ca isi implinea slujba fata de David cand acesta era respins, fie fata de lume in ziua triumfului fiului lui David, Ionatan a ramas acelasi mesager fidel. Timpul este scurt; trebuie sa se supuna rapid, sarutand pe fiul. Asa va fi la sfarsitul zilelor, cand aceia pe care imparatul ii va numi fratii Lui vor merge pentru a anunta ca trebuie sa recunoasca domnia adevaratului Solomon.

Ca Iacov odinioara, batranul imparat, vazandu-si implinite dorintele inimii, „s-a inchinat pe pat“ (v. 47). La David vedem lentoarea varstei in a lua o hotarare, dar de indata ce cuvantul lui Dumnezeu i-a fost transmis prin Natan, totul s-a schimbat: el nu a ezitat si a poruncit si a pus in randuiala totul, lucrând in toate detaliile potrivit gandurilor lui Dumnezeu pe care i le-a readus in memorie Cuvantul. La inceput el nu cunostea complotul, dar cand a stiut totul a inteles ca sosie ceasul pentru domnia fiului sau. Nu a simtit nici amaraciune, nici neplacere, nici gelozie cand a incredintat in mainile altuia fraiele guvernarii. Gandurile lui erau numai fericire si inchinare. „«Binecuvantat sa fie Yahve

Dumnezeul lui Israel, care a dat astazi pe unul sa sada pe tronul meu, si ochii mei vad lucrul acesta»“.

Aici David nu mai este o imagine a lui Hristos, ci a credinciosului care uita de sine si este plin de multumiri cand da toata gloria Imparatului cel adevarat, este imaginea sfintilor care, impodobiti cu cununile lor glorioase, isi arunca acele cununi pentru a impodobi calea catre tronul „leului din Iuda, radacina lui David“. Dar acest leu din Iuda este Mielul care a fost junghiat. Harul lui David si gloria lui Solomon sunt concentrate in aceasta persoana unica. Bucuria lui Simeon cand a tinut in brate harul si mantuirea lui Dumnezeu reprezentate prin pruncul Isus se va confunda in cer cu bucuria lui David care a vazut stralucind gloria lui Dumnezeu in persoana imparatului.

In v. 49-53, toti comesenii lui Adonia, cuprinsi de frica, au fugit care incotro. Ei nu au incercat sa se opuna, cum nu o vor face nici oamenii cand va fi proclamata imparatia lui Hristos, pentru ca stiu ca ar fi zdrobiti imediat. Adonia implora bunatatea imparatului si cauta sa obtina promisiunea solemna ca ii va cruta viata. Solomon a consimtit sa uite, sa il gratieze inca o data, dar l-a pus pe Adonia sub responsabilitate in fata gloriei imparatiei sale. „Daca va fi un fiu vrednic, un fir din parul lui nu va cadea la pamant, dar, daca se va gasi rau in el, va muri“ (v. 53).

La fel va fi si sub domnia lui Mesia: El ii va cruta pe multi dintre cei razvratiti care vor veni la El aratand semne de pocainta, dar de indata ce se va gasi rau in ei, El ii va nimici din tara (2 Sam. 22:45, Ps. 101:8). Cand domneste harul nu il poate suporta pe cel rau. Solomon, imagine a imparatului milenar, il cunostea pe Adonia si nu si-a schimbat judecata cand l-a vazut prosternandu-se inaintea lui. El stia ce era in inima plina de mandrie, care dadea doar semne exterioare ale supunerii si pocaintei. „Du-te acasa!“ i-a spus el. Cuvinte putine si severe. Adonai trebuia sa fie atent. De atunci incolo trebuia sa taca, fiind un om vinovat care ramanea sub supraveghere. El avea acel sprijin atita timp cat raul nu se manifesta la el.

1 Imparati 2:1-12 - Ultimele cuvinte ale lui David

Cand era pe moarte, David i-a lasat o porunca lui Solomon si a insistat asupra responsabilitatii. Este, ca sa spunem asa, un testament al batranului imparat si rodul indelungatei sale experiente. Aici avem alte cuvinte decat acelea care ne sunt date in 2 Samuel 23 ca „ultimele cuvinte ale lui David“. Discursul din acest pasaj precede istoric acele ultime cuvinte, care probabil ca se intercaleaza intre v. 9 si v.10. Aici nu este vorba de modul cum David si-a judecat toata purtarea lui comparativ cu cea a adevaratului imparat, care stapaneste peste oameni cu dreptate, proclamand infailibilitatea planurilor de har ale lui Dumnezeu (2 Sam. 23:4-5). Nu, pentru ca in primul rand trebuia sa-l avertizeze pe Solomon, in zorii domniei lui, in legatura cu ceea ce il putea impiedica sau chiar conduce la ruina.

Exista o mare asemanare intre cuvintele lui David catre fiul sau si cele ale lui Yahve catre Iosua (Iosua 1). Imparatul trebuia in primul rand sa fie „tare si barbat“. Ascultarea de Yahve si dependenta de El sunt dovezi ale acestei puteri care se va desfasura prin umblarea in caile Lui. Umblarea este dirijata de cuvantul lui Dumnezeu, dupa cum vedem aici si in Psalmul 119. Acest cuvint are diferite caracteristici si el trebuie sa fie atent sa toate aspectele lui. Aici ni se spune: „pazind randuielile Lui si

poruncile Lui si judecatile Lui si marturiile Lui" (v. 3). Asa este Cuvantul in ansamblu. Randuielile Lui sunt lucruri pe care el le-a stabilit si care au marca autoritatii Lui; poruncile sunt expresia vointei Lui, fata de care suntem datori sa ne supune; judecatile Lui sunt principiile pe care le-a exprimat si in temeiul carora lucreaza El; in fine, marturiile sunt acele ganduri pe care El le transmite si pe care credinta trebuie sa le primeasca. Toate acelea erau, pentru Israelit, „legea lui Moise“, si trebuiau sa fie regula divina a umblarii credinciosului. O viata randuita in acest fel trebuia sa prospere din toate punctele de vedere: „ca sa prosperi in tot ce vei face si oriunde te vei intoarce“. Acesta trebuia sa fie secretul domniei lui Solomon si al succesorilor sai. Pazind aceste principii urma sa nu fie niciodata „lipsit de un barbat pe tronul lui Israel“.

Si pentru noi este la fel: viata noastra se hraneste si capata putere prin cuvantul lui Dumnezeu si numai pazind cuvantul putem strabate fara teama o lume vrajmasa si putem vedea ca tot ce facem prospera (Ps. 1:2-3). El ne invata sa umblam pe calea lui Dumnezeu. Exista oare pe pamant vreo fericire mai mare decat sa urmezi o cale perfecta, aceea a lui Hristos, la care ochii lui Dumnezeu privesc cu placere? Iata deci care era sarcina lui Solomon si a succesorilor sai. Daca umblau pe calea lui Dumnezeu si inaintea Lui, atunci domnia lor urma sa fie pentru totdeauna (Ps. 132:11-12).

Cea de-a doua recomandare a lui David (v. 5-9) pentru fiul lui a fost cu privire la judecatile pe care acesta trebuia sa le execute. David, reprezentant al harului, avea intelegerea clara cu privire la ceea ce se potriveste domniei dreptatii. Daca nu exista dreptate atunci harul nu ar fi decat o slabiciune vinovata. Ca om, pe parcursul vietii sale, David nu prea a fost capabil acorde fiecaruia din acestea locul cuvenit. Asa se face ca in multe randuri il vedem prea slab pentru a face dreptate, cum a fost cazul cu loab, sau acordand har in mod nedrept, cum a fost cazul cu Absalom. Numai Dumnezeu face sa domneasca harul prin dreptate. Numai El a gasit in Hristos modalitatea de a impaca acestea doua: ura Lui perfecta impotriva pacatului si iubirea Lui perfecta pentru pacatos.

La David, faptul ca nu a facut judecata era doar din slabiciune. Va veni o vreme cand faptele oamenilor vor fi apreciate dupa regula dreptatii, a carei aplicare a fost mult timp suspendata, dar care isi va urma cursul. Cand va domni dreptatea, va mai putea ea oare sa ignore pacatul? Atunci cand imparatia va fi instaurata pe pamant cu putere nu va fi posibil sa violezi legile imparatiei si sa nu fii pedepsit, ci aceia care au calcat in picioare aceste legi sub domnia harului vor suferi consecintele amare ale razvratirii lor. Pentru legea lui Dumnezeu nu exista prescriere, ca pentru legile oamenilor. Se poate ca nelegiuirea pacatosului sa fie readusa in memorie si pedepsita cand acesta are parul carunt.

loab este in primul rand (v. 5-6). Am putut sa-i studiem destul de bine cariera, asa ca nu mai este nevoie sa mai revenim aici asupra ei. Slabiciunea lui David (2 Sam. 3:39) il impiedicase pe imparat sa razbune imediat moartea lui Abner si, mai tarziu, pe cea a lui Amasa, dar el nu i-a uitat. Ceea ce facuse loab acelor oameni ii facuse lui David: „Stii ce mi-a facut loab“. Poate ca acel om sangeros gandea ca ii slujea imparatului urmarindu-si interesele personale. Imposibil! Orice face omul pentru sine insusi face impotriva lui Dumnezeu. In timp de pace, loab „a pus sange de razboi pe cingatoarea lui care era pe coapsele lui si pe sandalele lui care erau in picioarele lui“. Era o intinare. Prin urmare, trebuia si el sa fie lovit de razboi; trebuia sa afle ca pentru el nu era pace, deoarece pacea este numai pentru aceia care fac pace (v. Iac. 3:18). Nici domnia pacii, a lui Solomon, nici

domnia dreptatii nu puteau admite asemenea lucruri. Ioab trebuia sa fie sacrificat fara ezitare si fara mila. „Fa dupa intelepciunea ta“, i-a spus David (v. 6). Da, exista o rasplata potrivit cu intelepciunea lui Hristos (v. Apoc. 5:12). Fara aceasta, gloria Lui nu ar straluci deplin.

Dar, in contrast cu cele de mai inainte, David gaseste placere sa se gandeasca la ceea ce a facut Barzilai pentru el (2 Sam. 19:31-40). Acelui batran devotat ii ofera, in persoana fiului sau, mult mai mult decat ceea ce dorise el. La inceput era vorba numai de Chimham, dar acum toti fiii lui Barzilai aveau dreptul sa fie la masa imparatului ca o recompensa pentru fidelitatea tatalui lor. Ei se bucura de gloria imparatiei intr-o pozitie de onoare si de intimitate deosebita. Sa ne amintim de familiile noastre. Devotamentul parintilor fata de Hristos este recompensat in copiii lor. „aducandu-mi aminte de credinta sincera care este in tine, care a locuit intai in bunica ta Lois si in mama ta Eunice“ (2 Tim. 1:5).

Un al treilea personaj este Simei, beniamitul care il blestemase pe David, dupa care, la revenirea lui, aratase semne de pocainta marturisindu-si pacatul. Acel Simei nu urmasa partida lui Adonia, ci ramasese alaturi de vitejii lui David si il urmasa pe Solomon. David i-a spus despre el: „iata, la tine este Simei, fiul lui Ghera beniamitul“. El parea a fi restaurat, dar daca, in har, David il crutase, totusi nu il socotea nevinovat. Totul urma sa depinda de purtarea lui sub imparatul dreptatii, purtarea lui urmand sa arate daca pocainta lui era reala. Ca si cazul lui Ioab, cel al lui Simei a fost lasat spre a fi tratat dupa intelepciunea lui Solomon (v. 9).

David a murit (v. 10-12) si cuvantul consemneaza aici inceputul domniei lui Solomon, iar ceea ce caracterizeaza in mod general si in ansamblu domnia lui este ca „imparatia s-a intarit foarte mult“ (v. 12). Aceasta este caracteristica imparatiei dreptatii, in contrast cu cea a harului, care este plina de tulburari si de revolte.

1 Imparati 2:13-45 - Dreptatea si judecata stau la baza tronului sau

Abia a fost inaugurat tronul ca s-au si aratat elemente ostile imparatiei sau straine de ea, dar caracteristica domniei dreptatii este aceea ca ea reprima tot ce este in dezacord cu ea. In prezenta lui Solomon, carnea nu se mai poate lauda, nici nu-si poate urma in mod liber inclinatiile.

Adonia i s-a adresat Bat-Sebei ca ea sa-i prezinte fiului ei, imparatului, dorinta lui. „Vii cu pace?“ I-a intrebat acea femeie care nu avea incredere in fiul Haghitei stiind ca daca i-ar fi reusit planurile atunci ea si fiul ei ar fi fost „socotiti vinovati“ (v. 1:21). Acest om care parea zdrobit era departe de a fi cu inima zdrobita: „Stii ca imparatia era a mea si tot Israelul si-a indreptat fata catre mine, ca sa fiu imparat“ (v. 15). Cum se putea ca o asemenea pretentie sa nu starneasca indignarea adevaratului imparat? Adica Adonia sa aiba drept de succesiune la coroana si la poporul lui David?! Numai cuvintele lui aratau ca avea o inima bolnava, o amaraciune ascunsa mult timp, care a iesit la iveala pentru ca el nu s-a judecat deloc pe sine insusi. Sigur ca el a spus: „dar imparatia s-a intors si este a fratelui meu, pentru ca era a lui de la Yahve“. Dar recunostea el oare voia lui Dumnezeu pentru a se supune de bunavoie in fata tronului dreptatii? Adonia a acceptat aceasta numai pentru ca nu putea face altfel. Este clar ca el nu facea parte din acel popor cu bunavoie (v. Ps. 110) in ziua puterii fiului lui David. Dupa gandul lui, Solomon era un intrus si ce era atunci pentru inima lui Adonia faptul ca

Yahve il pusese imparat pe Solomon?

„Si acum am o singura cerere la tine; nu ma refuza ... sa-mi dea de sotie pe Abisag sunamita“ (v. 16-17). Abisag, acea fecioara care ii slujise lui David si il ingrijise cu generozitate, care traise in intimitate cu imparatul harului sa-i fie data acelui om razvratit, pe care rabdarea lui Solomon il crutase pana atunci! Cat de putin ii cunostea el pe David si Solomon! Daca i-ar fi dat-o pe Abisag, aceasta ar fi insemnat sa-i recunoasca oarece drept de succesiune, oarece legatura cu imparatia, pe care ar fi putut-o folosi cand s-ar fi ivit vreo ocazie favorabila, ar fi insemnat a accepta ca legitime pretentiile lui si revolta condusa de Ioab si Abiatar (v. 22). Era oare ca femeia care ii slujise lui David ca fecioara sa ii fie data acelui om profan?

Asa va fi si cu Biserica. Va consimti oare imparatul gloriei sa o cedeze altcuiva pe Mireasa pe care a ales-o ca imparat al harului? Antihristul, omul pacatului, crede ca o poate lua pe Mireasa lui Hristos punand stapanire pe crestinatatea apostata, care la sfarsit devine Babilonul cel mare, dar eforturile lui de a se substitui lui Hristos pentru a poseda si Mireasa Lui si imparatia Lui vor sfarsi in iazul de foc si pucioasa, atat pentru prostituata cat si pentru el. Aici judecata nu a intarziat: Adonia a fost omorat in aceeasi zi.

Dupa ce capul conspiratiei, imparatul fals, a primit ce merita, dreptatea lui Solomon a lovit preotia (v. 26-27), mult timp suportata de David, dar asupra careia Yahve pronuntase deja sentinta in urechile lui Eli (1 Sam. 2:35). Aici regasim principiul exprimat in cuvintele: „L-am iubit pe Iacov si l-am urat pe Esau“ (Mal. 1:2), rostite la treisprezece secole dupa ce Domnul spusese: „Cel mai mare va sluji celui mai mic“ (Gen. 25:23). Yahve a ales cu toata libertatea, dar sentinta a fost pronuntata numai dupa ce Esau s-a aratat vrajmasul neimpacat al lui Dumnezeu si al poporului Sau. Asa este si cu Abiatar. La o suta treizeci si cinci de ani dupa ce fusese pronuntata judecata, el a fost scos din preotie, dupa ce a dat un motiv pentru judecata prin aceea ca s-a aliat cu cel razvratit.

Domnia dreptatii este astfel inaugurata prin judecata tuturor acelor care sub har si in timpul indelungatei rabdari a lui Dumnezeu nu au profitat de acestea pentru a-si pune inima si faptele de acord cu aceasta domnie. Abiatar era cu atat mai vinovat cu cat el purtase „chivotul Domnului Yahve inaintea lui David“ si fusese partas cu el in suferintele de la inceput (1 Sam. 22:20). A avut deci parte de marturia Unsului lui Yahve si a suferit pentru el. Solomon a recunoscut aceasta, dar in singurul caz in care fidelitatea lui Abiatar a fost pusa la incercare si cand era vorba de gloria fiului lui David, el a esuat si l-a parasit pe stapanul lui. Cuvantul pronuntat de Yahve cu mult timp inainte s-a implinit, Abiatar fiind lepadat.

A urmat Ioab. Despre el ni se spune in mod special ca nu l-a urmat pe Absalom (v. 28), indiferent ce inclinatii va fi avut, dupa cum am vazut in cartea 2 Samuel, dar era cu mult mai grav ca s-a abatut chiar la inceputul domniei dreptatii deoarece aceasta arata o lipsa de teama in prezenta celui care era destinat sa sada pe tron ca imparat glorios.

Ioab a fugit la cort si s-a apucat de coarnele altarului, dar aceasta nu-l putea salva deoarece cuvantul lui Dumnezeu era impotriva lui: „Dar daca cineva se va ridica intentionat impotriva aproapelui sau si-l va ucide cu viclenie, il vei lua de la altarul Meu, ca sa moara“ (Ex. 21:14), iar

Solomon si-a amintit de acel cuvânt. Când a fost decretată judecata lui Ioab era prea târziu ca el să-și mai poată găsi adăpost la altar. Trebuia să fie executată răzbunarea asupra lui pentru că „pacea să fie de la Yahve peste David și peste samanta lui și peste casa lui și peste tronul lui pentru totdeauna“ (v. 33), deoarece fără această sângere ar fi rămas asupra casei lui David. Judecata era necesară pentru gloria lui.

În ultimul rând a fost Simei (v. 36-46). El a fost așezat de Solomon pe temelia responsabilității și a acceptat aceasta. El arată cât de ignorant era el cu privire la starea lui de păcat și, prin urmare, de incapacitatea lui de a asculta. Nu spusese oare Israel aceleși cuvinte când i se propusese legământul? „Tot ce a spus Yahve vom face“ (Ex. 19:8). Și Simei a spus: „Bun este cuvântul acesta; cum a vorbit domnul meu, împăratul, așa va face slujitorul tău“ (v. 38). Nenorocitul știa că neascultarea însemna moartea și că atunci sângele lui avea să fie asupra capului lui, dar nu a putut asculta: nu a putut renunța la doi robi fugari și pentru a recupera acele bunuri de o zi și-a sacrificat propria viață! Ce imagine a lumii care cunoaște legea lui Dumnezeu și care nu vrea să i se supună atunci când un interes trecător se interpune între ea și voia lui Dumnezeu. Ea este judecată după propriile cuvinte: „Bun este cuvântul acesta pe care l-am auzit“ (v. 42). Omul care s-a plasat sub responsabilitatea pe care a acceptat-o și nu a împlinit-o nu se poate să fie suportat sub domnia dreptății.

1 Împărați 3:1-3 - Fiica lui Faraon

„Și Solomon s-a înrudit prin căsătorie cu Faraon, împăratul Egiptului, și a luat pe fiica lui Faraon și a adus-o în cetatea lui David, până avea să termine de zidit casa lui și casa lui Yahve și zidul Ierusalimului de jur-împrejur“.

Mențiunea că împărăția s-a întărit în mâna lui Solomon (2:12) este urmată, în cap. 2, de judecata care curățește împărăția de tot ce se ridicase împotriva lui David. Reinnoirea aceleiași mențiuni (2:46) este urmată, în cap. 3, de alianța cu împăratul Egiptului prin căsătorie. Solomon a încheiat o alianță chiar cu nația care altădată înrobise poporul lui și are o unire din cele mai intime luându-și soția din Egipt.

Această unire ne amintește de cea a lui Iosif cu o egipteană, fiica preotului din On, dar semnificația simbolică este diferită. Iosif, respins de frații săi, înainte de a fi recunoscut de ei, a găsit în Egipt, printre națiuni, o soție și a avut fii, ceea ce ni se spune despre Hristos în Isaia 49:5-6. „desi Israel nu este încă strans te voi da și ca lumină a națiunilor, ca să fii mantuirea Mea, până la capatul pamantului“. Căsătoria lui Iosif va fi mai curând simbolul relațiilor lui Hristos cel respins cu Biserica și al urmașilor pe care i-a dobândit în afara țării făgăduitei, înainte de a relua relațiile sale cu poporul.

Căsătoria lui Solomon cu fiica lui Faraon, încheiată în alte împrejurări, nu are aceeași semnificație. Împărăția era întărită în mâna împăratului, timpul cât Unzul lui Yahve a fost respins, în persoana lui David, a trecut; Solomon a fost întărit ca împărat al dreptății (dovedit astfel prin judecata) peste Israel, poporul său. Atunci și numai atunci a încheiat el o alianță cu Faraon și a luat de soție pe fiica lui, potrivit cu ceea ce este scris în Isaia 19:21-25: „Yahve Se va face cunoscut egiptenilor și egiptenii îl vor cunoaște pe Yahve în ziua aceea; și se vor închina cu jertfa și dar de mâncare și vor face o

promisiune lui Yahve si o vor implini ... In ziua aceea Israel va fi al treilea, alaturi de Egipt si de Asiria, o binecuvantare in mijlocul pamantului, pentru ca Yahve al ostirilor ii va binecuvanta, zicand: «Binecuvantat fie Egiptul, poporul Meu, si Asiria, lucrarea mainilor Mele, si Israel, mostenirea Mea».

Solomon si-a adus sotia egipteanca in cetatea lui David. Asa va fi la inceputul domniei milenare, cand natiunile vor fi asigurate prin alianta facuta cu Israel, reprezentata prin chivotul asezat pe Muntele Sionului (2 Sam. 6:12). Ca urmare, ele vor avea un loc special de binecuvantare, dupa cum mai tarziu Solomon va zidi o casa pentru sotia lui dintre natiuni, in afara cetatii lui David, „pentru ca a zis: «Sotia mea nu va locui in casa lui David, imparatul lui Israel, pentru ca locurile in care a intrat chivotul Domnului sunt sfinte»“ (2 Cron. 8:11; 1 Imp. 9:24).

Pana aici fiica lui Faraon a fost asezata in binecuvantarile – dar nu si in relatia – simbolizate prin chivot. Oriunde s-a aflat chivotul, atat in casa lui Obed-Edom (v. 2 Sam. 16: 11, 18, 20) cat si in Sion, a adus binecuvantare. In timpul mileniului natiunile vor avea acest privilegiu: „Si multe popoare si natiuni puternice vor veni sa-L caute pe Domnul ostirilor in Ierusalim si sa se roage lui Yahve ... In zilele acelea, zece oameni din toate limbile natiunilor vor apuca, da, vor apuca poala aceluia care este iudeu, zicand: «Vom merge cu voi, pentru ca noi am auzit ca Dumnezeu este cu voi»“ (Zah. 8:223-23).

1 Imparati 3:4-15 - Gabaon

In v. 2 si 3 vedem clar ca, la inceputul domniei lui Solomon, ordinea nu era definitiva: chivotul era tot sub covoare si ii revenea fiului lui David sa-l construiasca lui Yahve o casa. In acel timp cortul si altarul se gaseau pe inaltimea din Gabaon, iar chivotul era la Ierusalim, unde fusese adus de David. David a avut mult pe inima acest chivot al legamantului, tronul lui Yahve, semnul prezentei Sale personale in mijlocul poporului (Ps. 132). Chiar daca Gabaonul nu-i era indiferent, din momentul in care a adus chivotul in Sion si a avut acolo locul lui de inchinare, nu mai vedem Gabaonul mentionat in istoria lui David. Dupa ce a adus chivotul la Ierusalim, David a avut grija sa lege inchinarea lui inaintea chivotului cu sacrificiile aduse pe altarul din Gabaon (1 Cron. 16:37-43), mentinand astfel unitatea inchinarii. Slujirea inaintea chivotului se desfasura zilnic si tot asa si slujirea inaintea altarului de la Gabaon astfel incat se implineau in acelasi timp si „necurmat“ cele doua parti ale inchinarii, chiar daca era o separare locala.

Mai tarziu, la porunca lui Yahve, David a ridicat un altar in aria lui Aravna iebusitul si acolo a adus arderi-de-tot si jertfe de multumire. Dumnezeu lui nu l-a lipsit mult timp de un altar in legatura cu chivotul. Prin aceasta Gabaonul si-a pierdut valoarea si semnificatia lui.

S-ar parea ca gandul cu privire la aceasta unitate nu i-a venit lui Solomon la inceputul domniei sale. Fara-ndoiala, Dumnezeu da despre el o marturie frumoasa: „Solomon Il iubea pe Yahve, umbland in randuielile lui David, tatal sau“ (v. 3). Insa aceasta marturie avea anumite limite: „numai ca jertfea si ardea tamaie pe inaltimi“. In aceasta privinta el se adapta practicilor religioase ale poporului sau, despre care ni se spune in v. 2: „dar poporul jertfea pe inaltimi“.

Acesta era un pacat clar impotriva lui Yahve, dupa cum a fost mai tarziu cazul si cu unii dintre imparatii evlaviosi ai lui Iuda, cand faptul ca templul fusese deja zidit ar fi trebuit sa inlature orice pretext pentru asemenea practici. Faptul ca ele au continuat atunci a fost ceva foarte neplacut lui Yahve deoarece acestea u condus, in mor necesar, la practici idolatre. In aceste zile de binecuvantare si de putere sub sceptrul tanarului imparat Solomon nu era asa, ci el „jertfea si ardea tamaie pe inaltimi“ nu numai la Gabaon, care era „inaltimea cea mai mare“, unde se gaseau altarul de arama si cortul cu toate inaltimile lui. Oricum ar fi, aceasta practica era o disipare a inchinarii in Israel, pierzandu-se unitatea deoarece altarul era, printre altele, expresia acestei unitati, cum este astazi pentru crestini masa Domnului.

Odinioara, sub Iosua, cand a fost situatia cu altarul din Ed (Iosua 22), Israel a inteles aceasta si s-a ridicat cu o energie plina de zel impotriva jertfelor aduse pe un alt altar decat acela de la cort.

Dumnezeu a suportat acea stare a lucrurilor atata timp cat nu era deplin manifestata voia lui in legatura cu inchinarea pentru ca nu era consacrat templul. Cu toate acestea, era o slabiciune a marelui imparat. Cu mult mai inteligenta spirituala era inchinarea lui David chiar inainte de Moria. Pentru David chivotul era totul; acesta era pentru el Yahvem Puternicul lui Iacov (Ps. 132:5), iar inchinarea lui era adusa acolo unde se afla chivotul. Solomon nu a fost la inaltimea acestor binecuvantari si nu avea relatii atat de apropiate cu Dumnezeu. El nu depasea nivelul religiei obisnuite a poporului sau.

Nu intalnim noi oare, in zilele noastre, aceeasi slabiciune si lipsa de inteligenta spirituala acolo unde exista totusi dorinta de a aduce inchinare? Fiecare isi alege locul lui fara sa-si puna problema unde este chivotul – adica Hristos. Fiecare isi ridica altarul lui fara sa se gandeasca la faptul ca, de la cruce incolo, ca odinioara de la Moria incolo, nu mai poate exista decat un singur simbol al unitatii poporului lui Dumnezeu.

Solomon a mers la Gabaon dar Il iubea pe Yahve si Yahve tine intotdeauna cont de afectiunea noastra fata de El. Acolo I s-a aratat El in vis (v. 5). Dupa cum au remarcat si altii, acesta este un fapt important. In vis omul nu este capabil sa ascunda adevarata lui stare de inima si nu are controlul rational si al vointei pentru a reprima manifestarile a ceea ce este in inima lui. Intr-un vis inima este ca descoperita inaintea lui Dumnezeu. Care au fost deci gandurile din inima acelui tanar imparat cand Dumnezeu i-a spus: „Cere ce vrei sa-ti dau“? (v.5) Cuvantul divin gaseste in aceasta inima in primul rand recunostinta pentru bunatatea cea mare a lui Yahve fata de David: „Tu ai aratat mare indurare robului Tau David, tatal meu“ si marea lui stima fata de tatal lui (v. 6) datorita umblarii sale in adevar si dreptate, care dovedeau ca David se temea de Yahve (v. Prov, 14:2). Apoi era recunostinta pentru bunatatea lui Dumnezeu fata de el, fiul lui David: „i-ai pastrat aceasta mare indurare si i-ai dat un fiu, care sade pe tronul sau, ca in ziua aceasta“ (v. 6). Si in cele din urma este sentimentul ca era tanar, ca era nestiutor si sentimentul incapacitatii: „eu sunt un copil mic, nu stiu nici sa ies, nici sa intru“. O asemenea stare a inimii, care prevestea binecuvantari din belsug, se rezuma la acestea: temerea de Yahve, sentimentul harului Sau si a-i socoti pe altii superiori si a te considera ca esti nimic.

Solomon era inaintea lui Dumnezeu cu o inima neimpartita si dorea un singur lucru: sa-l slujeasca Domnului in situatia in care El il pusese conducator al poporului. I-a cerut lui Yahve „o inima care asculta“ deoarece ascultarea este usa care deschide calea discernamantului si inteligentei: „Ferice de omul care ma asculta“ (Prov. 8:34). Cu aceasta incepe orice slujire adevarata. Solomon nu stia „sa iasa si sa intre“ si numai prin ascultare putea invata acestea. Acela care nu incepe prin a urma scoala intelepciunii nu va fi niciodata un slujitor adevarat. Asa a fost calea de slujire a lui Hristos Insusii ca om: „El imi trezeste dimineata dupa dimineata, imi trezeste urechea, ca sa ascult ca un ucenic“ (Isa. 50:4).

Sa remarcam faptul ca Solomon i-a cerut lui Yahve „o inima care asculta“. Omul ajunge sa cunoasca cu adevarat gandurile lui Dumnezeu cu inima si nu cu inteligenta. Adevarata inteligenta se naste din afectiunea fata de Hristos. Inima asculta, iar atunci cand a primit lectiile de care are nevoie ajunge sa fie inteleapta, capabila sa deosebeasca intre bine si rau si sa guverneze poporul lui Dumnezeu. Ceea ce face ca inima sa aiba un rol atat de important in slujire este faptul ca nici o judecata nu poate fi potrivita gandului lui Dumnezeu daca nu are iubirea ca punct de plecare. Avem asemenea experiente in cazul disciplinei, al purtarii sufletelor, al conducerii sfintilor si adunarilor.

Cuvantul lui Solomon „a fost bun in ochii lui Yahve“ (v. 10). Ce har sa avem aprobarea Lui in tot ceea ce li cerem si sa primim marturia ca li suntem placuti Lui! Yahve i-a dat lui Solomon tot ceea ce i-a cerut si a gasit placerea de a adauga tot ce Solomon nu li ceruse. I-a dat cea mai mare intelepciune astfel „incat n-a fost nimeni asemenea tie inaintea ta si nu se va ridica nimeni asemenea tie dupa tine“. I-a dat si atatea „bogatii si glorie, incat nu va fi nimeni asemenea tie intre imparati in toate zilele tale“ (v. 12-13). Smerita dependenta a lui Solomon l-a inaltat cel mai sus, dupa cum este scris: „oricine va fi cel dintai intre voi sa fie robul vostru; dupa cum Fiul Omului n-a venit ca sa l se slujeasca, ci ca El sa slujeasca si sa-Si dea viata ca rascumparare pentru multi“ (Mat. 20:27-18). In toate aceste lucruri El ramane neegalat. Si intelepciunea, bogatiile, coroana de glorie si onoare si toate lucrurile li vor apartine in ziua pe care a facut-o Dumnezeu, iar lucrurile cele mai mari si mai stralucite vor asternute sub picioarele Lui.

In v. 14, ca si in toate cartile pe care le studiem, se pune problema responsabilitatii imparatului: „daca vei umbla in caile Mele, pazind randuielile Mele si poruncile Mele, cum a umblat David, tatal tau, atunci iti voi lungi zilele“. Iata acest „daca“, ale carui conditii nici chiar Solomon nu le-a putut indeplini, care l-a condus la ruina si la dezbinarea imparatiei sale.

Dupa ce a primit acele binecuvantari, Solomon a parasit Gabaonul pentru a se intoarce la Ierusalim si a sta „inaintea chivotului legamantului lui Yahve“, act al unei inimi supuse, care are intelegerea gandului lui Dumnezeu, prima manifestare a intelepciunii pe care el o primise. El a parasit formele pentru a-si insusii realitatea; a abandonat invelisul exterior al religiei sale pentru a veni in prezenta lui Dumnezeu reprezentat prin chivot (simbol al lui Hristos). Altarul de la Gabaon nu i-a mai fost suficient; a abandonat acel loc, care a incetat sa mai joace vreun rol in viata lui religioasa. Domnul i s-a descoperit din nou mai tarziu (9:2), dar nu la Gabaon.

Solomon a jertfit inaintea chivotului aducand „arderi-de-tot si jertfe de pace si a facut un ospat tuturor slujitorilor sai“ (v. 15).

Înainte de chivotului este mai multă bucurie decât la Gabaon chiar dacă împăratul adusese mai multe jertfe la Gabaon (v. 2 Cron. 1:6) decât. Înainte de chivotului vedem că au fost aduse jertfe de mulțumire, adevăratele jertfe ale comuniunii și a dat un ospaț pentru toți slujitorii lui.

1 Împarați 3:13-28 - Judecata dreaptă

După inteligența spirituală de a se închina înaintea chivotului, prima manifestare a înțelepciunii o vedem la Solomon în aceea că „înțelepciunea lui Dumnezeu era în el ca să facă dreptate” (v. 28). Solomon cunoștea judecata dreaptă. Faptul că era vorba de niște prostituate nu schimbă cu nimic dreptatea. Oamenii se lasă mereu influențați în judecățile lor de caracterul persoanelor care li se adresează, dar cu Dumnezeu nu este așa. La El contează inima și nu caracteristicile exterioare. Judecata lui Solomon se bazează pe afecțiunile pe care le manifesta inima. În acest caz, afirmațiile și negațiile aveau aceeași valoare, așa că judecata nu se putea baza pe ele (v. 22). Ceea ce putea clarifica era manifestarea inimii. Nu se puneau problemele care dintre cele două femei era mai merituoasă - pentru că amândouă erau prostituate -, nici dacă fapta reclamată era probabilă sau dacă ea chiar avusese loc - pentru că nu exista nici un martor -, nici dacă mama cea adevărată își putea recunoaște copilul după anumite semne exterioare - nu exista așa ceva. Singura marturie era că una dintre acele femei spunea că nu îl recunoștea pe fiul ei în copilul mort. Se puneau deci problemele să fie judecata starea inimii ei, iar aceasta poate fi judecata numai în temeiul afecțiunilor. Una dintre acele femei avea un obiect pe care îl iubea. Care dintre ele era aceea? Când există legături reale dorim să păstrăm cu orice preț ceea ce ne este drag cu riscul de a-l pierde pentru noi. Așa este iubirea. Dragostea nu este egoistă, ci se sacrifică pentru obiectul ei. Iubirea lui Hristos a făcut aceasta pentru noi și noi, în schimb, putem face aceasta pentru El: „Pentru tine suntem dați morții toată ziua” (Rom. 8:36).

Când mama cea adevărată a văzut sabia ridicată asupra copilului sau a fost tulburată în launtrul său pentru fiul ei. Obiectul iubirii noastre este pentru noi mult mai mult decât iubirea noastră pentru el. Aceasta este ceea ce o deosebeste pe mama cea adevărată. În marturia creștină, acela care nu a găsit un obiect pentru inima și launtrul său se tradează destul de repede. „Taiati-l în două”, a spus cea care nu era mama copilului. Numai înțelepciunea dăină este capabilă să discearnă realitatea marturiei prin intermediul stării inimii. Cât de des întâlnim această marturie care nu este autentică! Unde este inima pentru Hristos, unde este devotamentul care sacrifică pentru El chiar și cele mai legitime avantaje și cele mai adevărate drepturi pe care le are? Nu este vorba de bunătate naturală, nici de noblete a inimii, pentru că, repetăm, avem a face cu niște prostituate. Este vorba de acele legături create de Dumnezeu, de un obiect dat de El, pe care sufletul îl pretuiește. Dumnezeu nu ni-l va lua niciodată, ci, dimpotrivă, în încercare, îl vom primi ca din nou din mână Lui. „Dați-i celei dintâi copilul cel viu și nu-l omorâți, pentru că ea este mama lui”.

1 Împarați 4 - Gloria împăratiei

Acest capitol ne vorbește despre ordinea interioară și de strălucirea împăratiei lui Solomon, dar și despre gloria ei morală caracterizată prin înțelepciunea împăratului.

Tot Israelul era reunit sub sceptrul lui (v. 1), alcatuind astfel o unitate in pace cum nu a cunoscut in timpul domniei tatalui sau. Cei sapte ani la Henron, revolta lui Absalom, cea a lui Seba, fiul lui Bicri si cea a lui Adonia dovedesc aceasta. Acum totul este in ordine si demn de aceasta domnie glorioasa, dar vedem numai unsprezece capetenii (v. 2-6). Ordinea perfecta in guvernarea pe pamant, reprezentata prin numarul doisprezece, nu a fost atinsa si nu va fi atinsa pana la venirea Celui mai mare decat Solomon.

Azaria, fiul lui Tadoc, este in fruntea capeteniilor. „El este acela care facea slujba de preot in casa pe care a construit-o Solomon in Ierusalim“ (1 Cron. 5:10). El a primit cea mai inalta functie. Templul urmasa devina centrul intregii ordini a imparatiei solomonice, cum va fi pe pamant la instaurarea imparatiei milenare a lui Hristos (v. Ezech. 40-48). Abiatar insusi (v. 4), care fusese scos din preotie, este socotit printre capetenii alaturi de Tadoc. El purtase chivotul si fusese partas la toate suferintele lui David si, cu toate ca slujba i-a fost luata, domnul lui nu a vrut ca el sa fie privat de demnitatea pe care a acordat-o tuturor celor care au suferit impreuna cu imparatul respins.

Printre cei doisprezece administratori ai lui Solomon (v. 7-19) gasim doi care se casatorisera cu fiice ale imparatului, onoare acordata fiului acelui Abinadab care primise chivotul si il pazise timp de douazeci de ani in casa de pe deal. Acesta era un titlu de noblete inaintea imparatului, acela de a face parte din familia care veghease cu religiozitate asupra chivotului lui Yahve.

O onoare asemanatoare i-a fost acordata lui Ahimaat, fiul lui Tadoc, care i-a fost credincios lui David punandu-si viata in primejdie, despre care batranul imparat a dat marturie: „Este un om de bine, aduce vesti bune“. El a fost primul care i-a anuntat lui David victoria care i-a redat tronul si primul care l-a asigurat pentru mostenitorul randuit de Dumnezeu.

Versetele de la 20 la 28 ne descriu starea poporului sub domnia lui Solomon si caracterul acestei domnii. „Iuda si Israel erau multi la numar, ca nisipul care este langa mare“ (v. 20). Atunci s-a implinit promisiunea facuta lui Avraam cand l-a oferit pe fiul sau pe altar (Gen. 22:17), chiar daca partial, deoarece samanta lui trebuia sa fie „ca stelele cerurilor si ca nisipul de pe malul marii“. Promisiunea se va implini complet numai in perioada domniei milenare a lui Hristos, unde, in ceea ce-l priveste pe Israel, cele doua parti ale imparatiei, cea cereasca si cea pamanteasca, vor fi intr-un acord perfect, stabilite pentru totdeauna. Aici insa, poporul este la numar ca nisipul marii. Supusii lui Solomon mancau, beau si se desfatau (v. 20). Ei aveau abundenta materiala; nu mai existau nevoi care sa nu fie satisfacute. Bucuria umple inimile; peste tot este siguranta (v. 25). Fiecare isi are proprietatea lui si sta sub vie si sub smochin. Ceea oamenii ce cauta zadarnic in lumea aceasta plina de nelegiuire, din care Hristos a fost inlaturat, se va realiza atunci cand Domnul va fi recunoscut de toti si va stapani peste toate imparatiile pamantului (v. 21, 24). Si nu numai atat, ci aceasta domnie puternica universala va fi o domnie a pacii universale. „Avea pace pretutindeni in jurul lui“. Toata prosperitatea, toate resursele imparatiei, slujeau la inaltarea imparatului, contribuind la gloria lui (v. 22-23; 26-28).

Dar cea mai proeminenta caracteristica a acestei domnii universale este aspectul ei moral, mult mai glorios decat partea ei materiala (v/ 29-34). „Dumnezeu a dat lui Solomon intelepciune si foarte multa pricepere si o inima deschisa, ca nisipul care este pe tarmul marii“ (v. 29). Dumnezeu ii daduse lui Solomon intelepciunea si discernamantul moral cu aplicatii in toate lucrurile, cu privire la bine, la rau,

la diferitele imprejurari in care se afla omul si a avut cunostinta cum sa se poarte fata de aceste lucruri. Acest discernamant moral se intalneste numai acolo unde exista teama de Yahve, care, dupa cum am vazut, l-a caracterizat pe Solomon la inceputul carierei sale. Cuvantul lui Dumnezeu este mijlocul prin care ne este comunicata aceasta intelepciune; de aceea Solomon i-a cerut lui Dumnezeu „o inima care asculta“. Aceasta intelepciune si-a gasit expresia in Proverbele lui Solomon, care au devenit parte a cuvintului lui Dumnezeu.

„Si o foarte mare inteligenta“. Inteligenta lui Solomon era la fel de mare ca si intelepciunea lui, de care era strans legata. Inteligenta este capacitatea de a intelege si de a-ti insusi gandurile lui Dumnezeu in asa fel incat le poti transmite altora. In afara de acestea, el avea „o inima deschisa, ca nisipul care este pe tarmul marii“, o inima capabila sa cuprinda tot poporul (v. 20), sa se identifice cu Israel, ingrijindu-se potrivit dragostei sale pentru a satisface toate nevoile lor, raspunzand la toate interesele lor, care deveneau interesele lui. Nu ne vorbeste aceasta de Hristos, de ceea ce el va manifesta din plin cand ne va fi introdus in odihna glorioasa a prezentei Sale, cand inima Lui, de o largime divina, ne va cuprinde pe toti, cand „se va odihni in dragostea lui“ (Tef. 3:17).

In v. 33 si 34 ne este descrisa inteligenta lui Solomon. In domnia lui a fost mai mult decat o dominatie materiala. Inteligenta ei domina totul. „Si a vorbit despre copaci, de la cedrul care este in Liban, pana la isopul care rasare din zid; si a vorbit despre animale si despre pasari si despre taratoare si despre pesti“ (v. 33). Adam avusese stapanire „peste pestii marii si peste pasarile cerurilor si peste vite si peste tot pamantul si peste orice taratoare care se ta-raste pe pamant“ (Gem. 1:26). Dumnezeu ii daduse lui Noe sa fie „orice animal al pamantului si peste orice pasare a cerurilor, cu tot ce se misca pe pamant, si peste toti pestii marii“ (Gen. 9:2). Mai tarziu, Dumnezeul cerurilor a dat „toate fiarele campului si toate pasarile cerurilor“ in mainile imparatului natiunilor si i-a dat sa stapaneasca pese oameni. Despre Solomon nu se spun asemenea lucruri, dar intelepciunea lui domina toate lucrurile, de la cedru pana la isop, de la fiare pana la pesti. El le cunostea viata, rostul, relatiile dintre ele si cu ansamblul creatiei, exemplele pe care Dumnezeu le furniza prin ele pentru viata oamenilor si a vorbit despre toate acestea. Stiinta moderna cu pretentiile ei nu este decat o multime de necunoscute alaturi de certitudini. Dar Solomon nu avea o dominatie universala asupra acestor doua aspecte, aceasta fiind rezervata Aceluia care este mai mare decat Solomon, celui de-al doilea Adam; „L-ai incununat cu glorie si cu onoare. L-ai facut sa stapaneasca peste lucrarile mainilor Tale; ai pus toate sub picioarele lui: oi si boi, toate, si, de asemenea, fiarele campului; pasarile cerurilor si pestii marii, tot ce strabate cararile marilor“ (Ps. 8:5-8). Despre el se spune de asemenea „Vrednic este Mielul cel injunghiat sa primeasca puterea si bogatii si intelepciune si tarie si onoare si glorie si binecuvantare!“ (Apoc. 5:12)

Domnia lui Solomon este doar o palida imagine a celei a lui Hristos cand va avea „marginile pamantului in stapanire“ (Ps. 2:8). Imparatul lui Israel stapanea „peste toti imparatii de dincoace de rau“, „pana la tara filistenilor si pana la hotarul Egiptului“ (v. 24, 21). Acestea erau limitele pe care Yahve le randuise pentru Israel in Iosua 1:4, dar, atunci cand era vorba de intelepciunea lui Solomon, ea depasea cu mult aceste limite pentru ca toate popoarele veneau sa il asculte si toti imparatii pamantului veneau sa il intrebe (v. 34). Vedem ca se realiza simbolic ceea ce ni se spune despre Hristos: „Iata, Te-am dat sa fii lumina natiunilor si sa fii mantuirea Mea pana la capatul pamantului“.

„Intelepciunea lui Solomon a intrecut intelepciunea tuturor fiilor rasariturii si toata intelepciunea Egiptului. Si era mai intelept decat toti oamenii, decat Etan ezrahitul si decat Heman si Calcol si Darda, fiii lui Mahol“ (v. 30-31). Nu ni se spune despre acestia din urma decat in 1 Cron. 2:6, dar avem in Cuvant indicatii despre intelepciunea lui Etan si Heman. Heman ezrahitul este autorul inspirat al Psalmului 88, iar Etan ezrahitul al Psalmului 89. Ce intelepciune cuprind acesti psalmi? Psalmul 88 are un caracter cu totul deosebit, pe care nici un alt Psalm nu-l reproduce in acest grad: ni-l prezinta pe Israel convins ca a calcat legea si ca este sub consecintele acestei neascultari. Nimic nu poate fi mai groaznic. Partea lui este moartea. mormantul, nimicirea si intunericul. Mai mult chiar, mania lui Yahve a apasat asupra lui si l-a coplesit cu toate valurile ei. El striga in zadar (v. 1, 9, 13). Este respins, Dumnezeu i-a ascuns fata Lui. flacarile maniei lui Yahve au trecut peste el si este nimicuit de groaza. Dumnezeu i-a indepartat de el pe toti cei care ar fi putut sa-i arate simpatie. Si care este concluzia? Nici una! Nici un licar de speranta. Un suflet care striga si Dumnezeu nu raspunde.

Sa retinem ca acest psalm este singura marturie despre intelepciunea lui Heman. Mare si imensa intelepciune aceea care, meditando la responsabilitatea omului fata de cerintele dreptatii si sfinteniei divine, constata ca situatia este fara iesire si ca legea, care masoara aceasta responsabilitate, trebuie sa-l arunce pe om in intunericul mortii, departe pentru totdeauna de fata lui Dumnezeu.

Prin intelepciune, Heman a ajuns la ceea ce Dumnezeu dorea sa-l invete pe om prin legea lui Moise. Cu aceasta experienta trebuie sa se incheie lungile secole ale istoriei omului si aceasta trebuie sa fie baza pentru Evanghelie. Nu era oare duhul acestui om convins de aceasta? Nu-i asa ca citind acest Psalm parca am citi in epistola catre romani descrierea legii care il omoara pe pacatos?

In Psalmul 89 ne invata intelepciunea lui Etan. Despre ce ne spune acest intelept? Despre har. Acest Psalm este cel al promisiunilor neschimbate ale lui Dumnezeu si al harurilor asigurate ale lui David. Relatiile acestui popor in temeiul legii nu pot duce decat la intuneric ca urmare a judecatii si la moarte. Aceste relatii in temeiul legamantului harului facut cu David are urmatoarea finalitate: „Bunatatea va fi intarita pentru totdeauna; chiar in ceruri vei intari credinciosia Ta“ (v. 2) – in ceruri, unde nimic nu o va putea afecta. Este minunat! Acest psalm este un imn al harului si al gloriei lui Dumnezeu pe care acest har o intareste si o scoate in evidenta. Sunt celebrate dreptatea, judecata, bunatatea, adevarul, fidelitatea si puterea lui Dumnezeu manifestate intr-o persoana care este centrul si cheia Psalmului, adevaratul David, inaltat ca ales din popor, Unsul lui Yahve (v. 19-20), Acela care fa fi facut intai-nascut, „cel mai inaltat dintre imparatii pamantului“ (v. 27), Acela de la care El nu-Si va retrage nicicand bunatatea, fata de care nu-Si va dezminti fidelitatea (v. 33), a carui samanta va fi pentru totdeauna, al carui tron va fi ca soarele inaintea lui Yahve (v. 36).

Fara-ndoiala, din acest minunat tablou al harului, vazut in adevaratul David si in tronul glorios, nu putea sa lipseasca problema responsabilitatii fiului lui David (v. 30-32), dar chiar si aceasta scena intunecata in sine se incheie prin binecuvantare: „Binecuvantat fie Yahve pentru totdeauna!“ (v. 52).

Toate invataturile intelepciunii date prin gura acestor doi oameni ai lui Dumnezeu, unul aratand ca regimul legii duce la blestem si la intunericul mortii, iar celalalt ca regimul harului bazat pe adevaratul David duce la gloria eterna. Cel dintai proclama sfarsitul omului cel vechi, iar cel de-al doilea domnia

fara sfarsit a omului cel nou.

Ce trebuia sa fie atunci intelepciunea lui Solomon pentru a-i depasi pe acestia doi!

1 Imparati 5 - Hiram. Pregatirile pentru templu

Dupa ce a descris ordinea interioara a imparatiei lui Solomon si toata intelepciunea cu care o conducea, Duhul Sfânt ne aduce la ceea ce, prin excelenta, caracteriza acea imparatie, la templul lui Yahve. David nu a putut construi el acea casa deoarece trebuia sa fie pace stabila (v. 3) pentru ca Yahve sa poata avea locuinta definitiva in mijlocul poporului Sau. Atat timp cat poporul fusese in pustiu, Yahve se asociase starii lor de calatori prin cort. Apoi au urmat razboaiele din Canaan sub Iosua si judecatori, care nu au incetat odata cu domnia lui David. Dumnezeu nu poate avea un loc de odihna acolo unde este razboi. Prima conditie ca El sa aiba locuinta Lui definitiva cu poporul Sau in Canaan este sa fie pace. La fel este si pentru Biserica sub aspect spiritual. Atunci cand este anuntata „vestea cea buna a pacii“, casa lui Dumnezeu, este zidit templul sfânt al Domnului si lucrarea continua pana la odihna deplina in glorie.

Sub Solomon aceasta pace era exterioara si materiala, ca sa spunem asa. Yahve i-a dat pace din toate partile (v. 4). Bindecuvarile care umpleau imparatia lui erau tot bindecuvarii materiale. Toate lucrurile placute de pe pamant i se aduceau si acestea contribuiau la gloria lui Yahve, care il asezase pe tronul lui.

Imparatul Tirului este primul mentionat ca a venit sa ofere serviciile sale imparatiei care se nastea. In Cuvant, Tirul este o imagine a lumii cu toate bogatiile ei si lucrurile ei de dorit. In Ezechiel 27 vedem ce era Tirul din antichitate, al carui comert se intindea pe tot pamantul si spre care curgeau, din toate partile, resurse din toata lumea. Lemn pretios pe care sidonienii il prelucrau cu maiestrie, fildes si abanos, in subtire, lana alba, broderii, albastru si purpura, argint, fier, cositor, plumb, arama, carbunculi, corali, rubine si tot felul de pietre pretioase, aur in cantitati imense, mateloti pentru a conduce flotele, intelepti pentru a dirija si utiliza resursele, asa era, in cateva cuvinte, bogatia Titului. Tot ce-si putea dori inima omului putea sa-si procure de acolo.

In timpul lui Solomon, Tirul nu ajunsese inca sa aiba acel orgoliu care divinizeaza inteligenta omului, orgoliu pe care il judeca Isaia, dar mai ales Ezechiel. Hiram, prieten al lui David, mai domnea inca asupra aceluia popor. El a venit de bunavoie pentru a-si oferi serviciile tatalui lui Solomon si lucratorii lui ii construisera o casa (2 Sam. 5:11). Aceeasi bunavointa l-a facut sa trimita slujitori dintre ai sai la fiul lui David deoarece ii iubise pe tatal (v. 1). Cum sa nu fie primit de imparatul gloriei cand intotdeauna l-a iubit pe imparatul harului?

Solomon i-a impartasit lui Hiram planurile lui, care nu erau rodul vointei proprii. El a luat hotararea de a zidi casa lui Yahve pentru ca Dumnezeu pronuntase acel cuvânt, comunicandu-i anticipat lui David vointa Sa (v. 5). Acesta este caracterul adevaratelor decizii ale credintei: credinta ia o decizie pentru ca Dumnezeu a hotarat asa. Acesta este un aspect extrem de important. Deseori noi cunoastem dinainte voia lui Dumnezeu, dar, in loc sa spunem : „Am hotarat“ sa o fac, cautam pretexte si motive intemeiate pentru a evita sa o implinim sau sa nu o facem din toata inima. Alteori hotararile noastre

au ca motive vointa proprie si ne conduc la dezamagiri amare.

Dupa cum am spus, domnia lui Solomon este caracterizata de glorie pamanteasca la care contribuie toate resursele naturale pe care le poate furniza intreaga lume. Dar aceasta glorie trebuia sa fie spre gloria lui Dumnezeu si El trebuia sa aiba in mijlocul poporului un templu care sa preamareasca sfintenia si maretia Lui. Asa va fi si in timpul domniei glorioase a lui Mesia.

Vom vedea mai departe cum Solomon, imparatul sub responsabilitate, nu s-a multumit cu ceea ce i-a fost oferit de Yahve, ci ca, mai tarziu, a cautat sa fie mare pentru sine insusi si ca a trebuit sa suporte consecintele pentru aceasta.

Hiram s-a bucurat mult cand a auzit cuvintele lui Solomon si s-a simtit onorat sa poata contribui prin serviciile sale la gloria Dumnezeului lui Israel. Acest imparat dintre natiuni a spus: „Binecuvantat sa fie astazi Yahve“ (v. 7). El il lua pe Dumnezeu lui Solomon ca Dumnezeu sau si ii multumea ca ii daduse lui David un fiu care sa domneasca peste poporul Lui. Afectiunea pentru David, imparatul respins, l-a facut sa il pretuiasca pe imparatul gloriei, sa pretuiasca gloria lui Dumnezeu insusi si sa aiba afectiune fata de poporul lui Dumnezeu.

Rodul unei inimi fericite este un devotament total in slujba pentru Hristos: „Voi implini toata dorinta ta“ (v. 8). Dar, la urma urmei, ce este oare slujba pe care a facut-o Hiram in comparatie cu ceea ce a facut Solomon pentru el? Uneori ceea ce facem pentru Domnul pare a fi mare. Nu era ceva neinsemnat taierea cedrilor din Liban si transportul lor, numai ca Solomon a folosit si alte elemente pentru construirea templului in afara de cedrii si chiparosii de la Hiram. Pietrele scumpe si aurul care acoperea totul sunt mult mai importante pentru temelia si pentru gloria cladirii decat produsele din Liban. Cu toate acestea, Solomon a implinit dorinta lui Hiram deoarece aceasta a implinit dorinta lui Solomon (v. 9-10), iar ceea ce dorea Hiram era hrana pentru casa lui. Domnul putea sa Se lipseasca de noi, dar nu a vrut; el stie ca folosindu-ne in slujba Lui ne da bucurie inimii si ne da binecuvantare. Noi insa nu putem fara El. El este Acela care ne da viata, hrana, puterea si cresterea. Hrana pentru tara lui Hiram, graul cu care faceau comert negustorii lui, provenea din Palestina (v. Ezech. 27:17). Tara lui Yahve este aceea care ne furnizeaza ceea ce este necesar pentru existenta noastra. Si Hiram depindea de Solomon pentru a da paine casei sale (v. 9). Si ce abundenta a fost de atunci pentru slujitorii imparatului Tirului! Patru milioane opt sute de mii de litri de grau pe an! Puteau avea cedri si chiparosi si sa fie muritori de foame. Cu siguranta nu mureau de foame punand acele lucruri in slujba lui Solomon.

Pacea caracterizeaza aceasta scena. Hiram si Solomon au facut un legamant de pace (v. 12).

„Si Yahve i-a dat lui Solomon intelepciunea, cum ii zisese“ (v. 12). El a promis intelepciunea (z:6) pentru curatirea imparatiei prin judecata; apoi (3:12) pentru a avea discernamant pentru a guverna poporul Lui; apoi (4:29) pentru purtarea lui si pentru ca sa invete natiunile, popoarele si imparatii pamantului; si, in sfarsit, pentru construirea templului, marea lucrare care trebuia sa caracterizeze domnia lui glorioasa.

In v. 13-18 asistam la organizarea lucrarilor pregatitoare pentru construirea templului. Fiecare este folosit dupa capacitatile lui. Intelepciunea lui Solomon a randuit totul. Lucratorii lui i-au ajutat pe cei ai

lui Hiram la lemnul de constructie, la purtarea poverilor si taierea pietrelor la munte. Ghibliti au avut si ei partea lor. Ei sunt mentionati in Ezechiel (27:9) ca oameni priceputi sa repare spaturile Tirului reprezentat ca o nava mareata care navigheaza pe mari.

Primul lucru pe care l-a facut Solomon a fost ca a transportat „pietre mari, pietre de pret, pietre cioplite, ca sa faca temelia casei“. In primul rand era necesar ca, pentru templul lui Dumnezeu, sa fie pusa o temelie de mare pret si de o trainicie care sa reziste la orice incercare. Aceasta a facut Dumnezeu si pentru casa Lui spirituala. Temelia este Hristos, piatra din capul unghiului: temelile sunt toate adevarurile cu privire la Hristos si la lucrarea Lui, asa cum sunt ele prezentate de apostoli si de profeti. Sunt pietre mari, pietre de mare pret, Nu se poate sa renunti la vreuna fara a compromite sau a subrezi tot edificiul. Intelepciunea lui Solomon intelesese bine aceasta si a pregatit pietrele cioplite cu care trebuia sa fie zidita casa lui Dumnezeu.

1 Imparati 6 - Templul

Trecusera opt sute optzeci de ani de la iesirea din Egipt. A fost atins scopul pentru care Yahve eliberase din Egipt pe poporul Sau. S-a realizat, in sfarsit, ceea ce cantase Israel pe malul Marii Rosii: „Tu ii vei duce si ii vei sadi pe muntele mostenirii Tale, la locul pe care l-ai facut locuinta Ta, Doamne, locasul sfant, Doamne, pe care mainile Tale l-au intemeiat“ (Ex. 15:17). Cele doua lucruri despre care se vorbeste in acest pasaj sunt realizate simbolic prin David si Solomon. A pregati este altceva decat a zidi. David a pregatit totul pentru construirea templului (1 Cron. 22:14). Mai mult, el era acela caruia ii fusesera transmise in scris planurile constructiei si tot ce trebuia sa cuprinda ea (1 Cron. 28:11-19). David l-a facut pe Solomon partas la aceste planuri. Solomon a zidit. Mantuitorul a „pregatit“ iar Domnul a „zidit cu mainile Lui“. Materialele pregatite de Dumnezeu pentru locuinta Lui cu oamenii si implinirea tuturor planurilor Sale sunt rodul suferintelor si respingerii adevaratului David, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care zideste si a spus: „Pe aceasta stanca voi zidi adunarea Mea“.

Inainte de a aborda acest subiect al constructiei templului este necesar sa prezentam in cateva cuvinte semnificatia acestui edificiu.

Templul, ca si cortul, era locuinta lui Dumnezeu in mijlocul poporului Sau, semnul vizibil al prezentei Sale. Acolo era tronul Lui, chivotul unde El sedea intre heruvimi. Chivotul continea tablele legii, marturia legamantului dintre Yahve si poporul Sau. Dinspre Dumnezeu, acest legamant era pazit cu o cea mai mare fidelitate, neschimbat, dar era conditional. Atata timp cat Israel indeplinea conditiile, Dumnezeu locuia in mijlocul poporului Sau. Daca poporul nu era ascultator, atunci Yahve era nevoit sa il abandoneze, sa paraseasca tronul Sau si casa Lui in Israel.

Templul era centrul inchinarii. Se apropiau de Dumnezeu in templul Lui prin intermediul jertfelor si al preotiei. Totusi Dumnezeu ramanea inaccesibil deoarece omul in carne nu se putea apropia de El. Calea catre locurile sfinte, desi era revelata simbolic, nu se aratase inca. Numai lucrarea lui Hristos o putea inaugura.

Templul, locul de inchinare, era si centrul guvernarii lui Israel. Dumnezeu guverna. Imparatul era numai un reprezentant responsabil pentru popor inaintea lui Dumnezeu si executorul vointei lui Yahve in guvernare.

De cand Dumnezeu Si-a rascumparat un popor pamantesc, un cort sau un templu era indispensabil, acesta devenind centrul vietii lor politice si religioase. Cand poporul a fost declarat „Lo-Ami“, gloria lui Dumnezeu a parasit templul, care a disparut dupa ce a fost de mai multe ori distrus si apoi reconstruit. Dar atunci cand relatiile lui Yahve cu poporul Sau, care nu pot fi ratate, vor fi restabilite sub noul legamant al harului, templul va aparea din nou, mai glorios ca niciodata.

Templul (ca si cortul) are o semnificatie simbolica. Templul reprezinta cerul, casa Tatalui, iar noi putem aplica aceste simboluri la relatiile crestine. Orice ce se gaseste acolo este o imagine a lucrurilor spirituale de care au parte crestinii, dupa cum vom avea ocazii sa vedem pe larg.

Fiind locuinta lui Dumnezeu, in mod necesar, templul este si locuinta acelor care li apartin (Ioan 14:2; 4:21-24). De aceea descrierea templului lui Solomon ne arata camerele preotilor ca facand corp comun cu casa. Aceasta ne face sa remarcam o diferenta semnificativa intre modul in care este prezentat templul in 1 Imparati 6 si in 2 Cronici 3. In 1 Imparati locuintele preotilor fac parte din casa, iar in 2 Cronici 3:9 acestea ne sunt mentionate fara a indica legatura lor cu templul. In relatarea din 1 Imparati, cele doua parti importante ale sistemului iudaic, altarul si perdeaua, lipsesc complet, in timp ce in Cronici ele sunt mentionate. Fara acestea nu se puteau apropia de Dumnezeu. In fine, inaltimea porticului imens prin care se intra in locul sfant este trecuta sub tacere in 1 Imparati si data in Cronici. Din aceste fapte putem trage concluzia a priori ca 1 Imparati ne prezinta templul ca locuinta, iar Cronici ne prezinta templul ca locul unde omul se apropie de Dumnezeu. Trebuie sa tinem cont de acest caracter cand vom studia aceste capitole.

In ansamblul lui, templul este si un simbol al Adunarii crestine, al Bisericii, casa spirituala, templul sfant, locuinta lui Dumnezeu prin Duhul.

In sfarsit, templul este Hristos „Daramati templul acesta si in trei zile il voi ridica“ (Ioan 2:19). El a fost pe pamant templul in care locuia Tatal (v. Ioan 14:10). Dar, daca, intr-un mod general, templul este Hristos, toate partile Lui ni-l prezinta sub tot atatea aspecte diverse. Chivotul avand legea in launtrul lui, capacul ispasirii de deasupra chivotului, perdeaua, toate ustensilele locului sfant si ale curtii, pana la peretii si temelile edificiului, totul, absolut totul, ca si la cortul din pustiu, ne vorbeste despre El. Toate ne prezinta gloria Lui, eficacitatea lucrarii Lui, lumina Duhului Sau, mireasma numelui Sau, valoarea sangelui Sau, curatia, sfintenia si gloria persoanei Sale. Indiferent in ce parte am privi, indiferent ce obiect am contempla din acest edificiu minunat, intotdeauna vom gasi perfectiunile Celui in care Tatal isi gaseste toata placerea si in care El S-a manifestat fata de noi. Daca intram in casa Tatalui, aceasta este pentru a gasi acolo manifestarea perfecta a tot ceea ce este El in persoana Fiului Sau.

Odata spuse aceste lucruri, sa examinam in detaliu invatatura din capitolul nostru.

„Si casa pe care a construit-o imparatul Solomon pentru Yahve avea lungimea de saizeci de coti si latimea de douazeci si inaltimea de treizeci de coti“ (v. 2).

La prima vedere dimensiunile templului pot parea uimitoare deoarece sunt foarte mici si acest fapt este izbitor si pentru necredinciosi. Este o mare diferenta intre dimensiunile templului lui Solomon si sanctuarele gigantice ale Egiptului. Dar nu marimea, ci sfintenia, ordinea perfecta, dreptatea si gloria, adica echilibrul si armonia tuturor perfectiunilor lui Dumnezeu caracterizeaza casa Lui.

Dimensiunile templului erau exact dublul celor ale cortului in lungime, latime si inaltime, iar proportiile diferitelor parti intre ele erau aceleasi. In timpul traversarii pustiei, cortul putea parea relativ putin important gandind la ceea ce trebuia sa fie casa lui Dumnezeu in glorie, dar tot planul lui Dumnezeu si toata ordinea casei Sale erau in acel edificiu tranzitoriu si trebuiau sa se arate in el. Tot asa este si cu Biserica si de aceea apostolul ii spunea lui Timotei: „Iti scriu ... ca sa stii cum trebuie sa se poarte cineva in casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stalp si temelie a adevarului“ (1 Tim 3:15). In glorie, ordinea guvernarii casei va fi manifestata din plin, dupa cum vedem in descrierea noului Ierusalim in relatie cu imparatie (Apoc. 21).

Mai mult, daca meditam la modul in care a fost construit templul, in afara de analogia uimitoare dintre dimensiunile lui si cele ale cortului, putem constata ca templul nu a fost construit pe alt model decat cel al cortului. Insistam asupra acestui aspect deoarece oamenii a caror inima, deseori chiar fara sa se indoiasca, nu are necredinta in revelatia lui Dumnezeu se straduiesc mult sa descopere daca templele celor din Tir, ale asirienilor sau ale egiptenilor sau babiloneenilor au i-au slujit intr-o masura mai mare sau mai mica drept model lui Solomon, cand, de fapt, el s-a folosit de modelul pe care il avea deja. Nu era oare aceasta vrednic de adevaratul arhitect al acestui templu, care ii revelase lui David toate detaliile (1 Cron. 28), ca odinioara lui Moise detaliile cortului? Ceea ce pentru inima omeneasca era imposibil, fiecare dintre detalii avea un sens divin, care lega gandurile credintei de persoana si lucrarea lui Hristos.

Porticul templului, numai intrarea lui, diferea de aceste proportii care le dpdea cortul. 2 Cronici 3:4 ne spune ca inaltimea lui era de o suta douazeci de coti. Era de patru ori inaltimea casei. Corespundea simbolic pasajului din Psalmul 24: „Cine se va sui pe muntele lui Yahve? Si cine va sta in locul sfinteniei Sale? ... Porti, ridicati-va capetele! Si ridicati-va, porti ale eternitatii, si va intra Imparatul gloriei“. Acest adevarat arc de triumf era demn de imparatul gloriei, de Yahve al ostirilor, Cel tare si puternic, pentru care Solomon era doar un slab simbol.

Imprejurul templului, cu exceptia, bineinteles, a intrarii, erau camerele laterale, locuinte ale preotilor. Nu era nimic asemanator in cortul din pustie, unde Dumnezeu putea, fara-ndoiala in condescendenta Lui, sa locuiasca in mijlocul unui popor carnal cu conditia sa se ascunda intr-un intuneric profund, dar nu putea sa-i permita omului sa vina sa locuiasca impreuna cu El. Aceasta a doua conditie se realizeaza aici sub domnia glorioasa a lui Solomon, dupa cum se va realiza pentru noi cand Domnul ne va introduce in casa Tatalui. Noi toti – copiii lui Dumnezeu - apartinem acestei familii de preoti care isi va avea domiciliul in jurul Capului lor, desi aceasta casa a Tatalui este inca de acum deschisa credintei noastre si noi putem sa locuim acolo chiar fiind inca in lume.

Locuintele preotilor erau legate de casa, facand corp comun cu ea, neputand fi separate de ea fara a distruge vreo parte. Zidurile templului aveau nise care permiteau sa fie puse barne fara a le deteriora. In acest mod se obtinea o adaptare perfecta a camerelor preotilor la casa fara a

compromise în vreun fel integritatea edificiului. Așa vom locui noi în glorie. Faptul că vom fi acolo, departe de a diminua perfecțiunea casei lui Dumnezeu, nu va face decât să o sporească. „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Său, și Dumnezeu însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor“ (Apoc. 21:3). „Și casa, când a fost zidită, a fost zidită din piatră pregătită în totul mai înainte de a fi adusă și nu s-a auzit nici ciocan, nici secură, nici vreă unealtă de fier, în casa, când a fost construită“ (v. 7). La construirea templului nu se vedea nici o urmă a instrumentelor omenești. Se zidea în liniște; nu se auzea nici secură nici ciocan. Era lucrarea lui Dumnezeu; totul era pregătit dinainte. Pietrele care alcătuiau casa aveau același caracter ca și pietrele de temelie, prețioase și pregătite dinainte (7:9-12). La fel este și cu adunarea (1 Pet, 2:4-5) în măsura în care zidirea ei nu îi este incredintată omului (v. 1 Cor. 3:10-15).

În același timp, Solomon avea o responsabilitate în legătură cu construcția casei (v. 11-13). Ca atâția alții, el a esuat, aducând ruina împărației sale. „Dacă cei umbla în rândurile Mele ... voi locui în mijlocul fiilor lui Israel și nu voi părăsi pe poporul Meu, Israel“. Fidelitatea împăratului era singura condiție pe care o punea Dumnezeu pentru a nu abandona poporul. Binecuvântarea Lui depindea numai de această condiție.

Locul preasfânt ca și locul sfânt erau învelite în lemn de cedru. În Cuvânt, cedrul reprezintă maiestruitatea și înălțimea, durată și fermitatea. Piatra nu se vedea nicaieri. Dar lemnul de cedru, până la plafonul de chiparos, era acoperit complet cu aur. În Cuvânt, aurul reprezintă întotdeauna dreptatea și gloria divină.

Casa era deci compusă din pietre de mare preț, pregătite, zidite pe pietre scumpe care constituiau temelia. Așa era valoarea templului în ochii lui Dumnezeu. La interior totul era sigur, durabil și, în consecință, incoruptibil, demn de marea sa și majestatea lui Yahve. În fine, cei care intrau în templu pentru a locui cu Dumnezeu nu vedeau în jurul lor decât dreptatea divină. Până și podeaua pe care calcau picioarele era îmbrăcată în aur. Omul nu poate locui cu Dumnezeu decât potrivit dreptății divine. De altfel, toate uneltele cortului erau fie de aur curat, fie poleite cu aur, ca altarul tămăierii, heruvimii și ușile locului sfânt.

Ca și la cortul din pustiu, locul preasfânt forma în interior un cub perfect. „Și partea din spate, înăuntru, avea douăzeci de cote lungime și douăzeci de cote lățime și douăzeci de cote înălțime: și a acoperit-o cu aur curat; și a acoperit altarul cu cedru“ (v. 20). La fel va fi și noul Ierusalim: „lungimea lățimea și înălțimea ei sunt egale“. Rezultatul lucrării lui Dumnezeu este perfect, fără a adăuga nimic și fără a elimina nimic. Totul este rânduit după gândul arhitectului divin. Noul Ierusalim este, ca să spunem așa, un imens loc preasfânt unde poate locui Dumnezeu, ca în locul preasfânt din templu, pentru că totul de acolo corespunde sfinteniei și dreptății Sale. În ea nu există templu. „Și nu am văzut templu în ea, pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei“ (v. 22).

Dar cetatea însăși corespunde în totul cu ceea ce este cel mai sfânt în templul lui Dumnezeu. Locul preasfânt al lui Dumnezeu este Biserica în glorie!

După cum am spus mai înainte, aici nu este menționată perdeaua. Ea este înlocuită cu o ușă de lemn de maslin (v. 31), cu două canaturi, acoperită cu aur, dând acces liber larg, permitând să se vadă ce este în locul preasfânt, cu toate că, potrivit regimului legii, lanturi de aur sunt întinse înaintea

locului preasfant (v. 21).

Heruvimii jucau un rol important in templu. In cort ei ieseau din capacul ispasirii si il acopereau. Ei priveau spre ceea ce era in chivot, spre legamantul legii care era acolo, scrisa pe tablele de piatra. Heruvimii, doi la numar, erau martori a ceea ce continea chivotul (Mat. 18:16). Ei erau, in acelasi timp, atribute ale puterii lui Dumnezeu care asigurau legamantul. Din partea Lui, Dumnezeu tine cu fidelitate legamantul prin tot ceea ce Il caracteriza in guvernarea Lui. Chivotul si heruvimii din cort fusesera adusi in templu. Cu conditia ca imparatul sa fie credincios, Dumnezeu ramanea pe tronul Lui dintre heruvimi, pazind cu fidelitate legamantul pe care il incheiase cu poporul.

Dar templul mai cuprindea alti doi heruvimi, inalti de zece coti fiecare, aripile lor atingandu-se de o parte si atingand zidul de cealalta parte. Ei priveau „spre casa“ (2 Cron. 3:13), adica spre locul preasfant. Ei priveau spre afara deoarece in timpul domniei gloriei atributele judiciare ale lui Dumnezeu, grozave pentru omul pacatos, puteau privi spre el in binecuvantare. In capitolul nostru, unde se pune problema a locui cu Dumnezeu, nu ne sunt prezentati ca privind spre afara.

Mai multe alte detalii cu privire la ornamentele templului reclama atentia noastra.

Zidurile erau ornamentate in exterior si interior cu heruvimi, palmieri si flori intredeschise. Aceste ornamente se vedeau de afara. Inauntru erau acoperite de peretele de cedru. Heruvimii, dupa cum am vazut deja, sunt atributele guvernarii drepte a lui Dumnezeu. Fapturile din Apocalipsa (4:6-7) sunt heruvimi si reprezinta: leul – forta; boul (sau vitelul) – trainicia si rabdarea; omul – inteligenta; vulturul – rapiditatea judecatilor si a guvernarii lui Dumnezeu. Purtatorii sau reprezentantii acestor atribute pot fi, dupa caz, ingeri sau sfinti (Apoc. 4:5). In capitolul de care ne ocupam, heruvimul are un loc deosebit. Nu este nici boul, nici leul, ci fiinta inteligenta. El este „heruvimul“ in contrast cu altii. Vulturul nu este mentionat printre ornamentele templului, nici ale vaselor, deoarece vulturul care reprezinta rapiditatea judecatilor nu se poate aplica la o guvernare stabila si pasnica. Cap. 7:29 ne furnizeaza o dovada in sprijinul acestei afirmatii: „pe tabliile care erau intre imbinari erau lei, boi si heruvimi“. Heruvimii sunt deci aici aspectul inteligentei in guvernarea lui Dumnezeu. Aceasta inteligenta impodobeste casa lui Dumnezeu. Cei care se apropie o pot vedea in orice detaliu al edificiului divin. Toate caile lui Dumnezeu in guvernarea Lui, partea exterioara, ceea ce este scrie pe ziduri, dau marturie despre aceasta inteligenta si de aceasta intelepciune infinita. Mai gasim insa si o parte a gandurilor lui Dumnezeu care nu era cunoscuta sub lege, fiind ascunsa si acoperita in interiorul templului, unde nici un ochi omenesc nu o putea vedea. Este vorba de planurile lui Dumnezeu. Acum inteligenta divina le patrunde si en sunt familiare deoarece Dumnezeu ni le-a revelat prin Duhul (1 cor. 2:9-10).

Palmierii au si ei semnificatia lor in Cuvant. Cand Domnul a intrat in Ierusalim ca imparat al pacii, ucenicii Lui purtau ramuri de palmier inaintea Lui. Acesta este semnul triumfului pasnic al unei domnii care trebuie sa fie inaugurata. La fel si multimea imensa din Apocalipsa 7 poarta ramuri de palmier in maini, celebrand triumful Mielului. Palmierii de la Elim sunt semnul protectiei in pustiu; ramura de palmier (Isa. 9:14) este o protectie care ofera adapost. Ramurile de palmier (Lev. 23) erau folosite la sarbatoarea corturilor, simbol al sarbatorii milenare, cand poporul va locui sub palmieri si sub alte ramuri verzi si va avea parte de odihna universală a imparatiei, dar nu fara a-si aduce

aminte de anii de incercari din pustiu. Palmierii simbolizau deci pacea, securitatea si triumful imparatiei dreptatii.

Florile intredeschise sunt emblema unui nou anotimp, al inceputului primaverii (Cant. 2:12). In Ps. 92:12-13 vedem ca „cel drept va inverzi ca palmierul ... Cei care sunt saditi in casa lui Yahve vor inflori in curtile Dumnezeului nostru“. Astfel, sunt simboluri nu numai ale imparatiei ci si ale celor care ii apartin. Va fi o concordanta perfecta intre gloriile imparatiei si cei care vor avea parte de ele, intre casa Tatalui si cei care vor locui in ea. Si totul va fi in acord perfect cu Hristos, adevaratul Solomon. A lui este inteligenta deoarece peste el ca om se odihneste Duhul lui Yahve, „duh de intelepciune si de pricepere, de sfat si de putere, duh de cunostinta si temere de Yahve“ (Isa 11:2). El este „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Parinte al eternitatii, Domn al pacii“ (Isa. 9:6). El este adevaratul fiu al lui David si coroana lui va inflori (Ps. 132:18).

Inteligenta divina, pacea perfecta, frumusetea, prospetimea si bucuria caracterizeaza aceasta scena la care vom participa si noi, fiind asemenea lui Hristos si impreuna cu El, purtatorul tuturor acestor glorii.

Heruvimii se regasesc impreuna cu palmierii si florile pe usile locului preasfant (v. 32). Acesta este singurul loc din interiorul locului sfant unde se pot vedea heruvimi. Ca si perdeaua pe care ei o inlocuiesc, usile Il reprezinta pe Hristos, care jertfindu-Se pe Sine ne-a deschis calea de acces pana la Dumnezeu. In sanctuar, intelepciunea lui Dumnezeu poate fi contemplata numai acolo. Hristos pe cruce este intelepciunea lui Dumnezeu. Prin crucea Lui noi intram in sanctuar avand pace deplina, bucurie deplina si-L putem lauda intr-un mod inteligent pe Mielul care a fost junghiat.

Peretii de cedru nu aveau aceleasi decoratiuni, ci erau ornate numai cu flori intredeschise si colocinti (v. 18) (sau cu muguri, pentru ca aceasta ar putea fi semnificatia cuvantului). Acolo se vedea reprezentarea unei infloriri continue, a unei reînnoiri pline de prospetime si de frumuseti in relatie cu odihna lui Dumnezeu, cu o bucurie eterna acoperita de gloria divina si protejata de aceasta, in templul lui Dumnezeu, care pentru noi este casa Tatalui.

1 Imparati 7:1-12 - Casele lui Solomon

„Si Solomon si-a construit casa lui in treisprezece ani si si-a terminat toata casa“ (v. 1). I-au trebuit lui Solomon sapte ani pentru a construi casa lui Yahve. Vedem cata sarguinta a avut in aceasta lucrare. Lui Irod i-au trebuit patruzeci si sase de ani pentru a construi templul (Ioan 2:20). Slujirea lui Yahve avea prioritate maxima in inima imparatului la inceputul carierei sale. Pentru casa lui, cu siguranta mai putin importanta decat templul, au trebuit treisprezece ani de lucru.

Pasajul pe care il studiem ne spune despre trei case diferite.

Prima este cea numita „casa lui“, aceea unde locuia, domiciliul lui. Despre aceasta ni se spun putine lucruri, doar ca in „casa padurii Libanului“ era caracterizata de pridvorul tronului si ca aceasta casa avea, dupa poarta de acces (v. 6), o „alta curte inaintea“, a carei lucratura era de acelasi fel (v. 8). Nu aceasta era casa in care judeca Solomon, ci el locuia acolo. Aceasta ne este prezentata intr-un

mod intrucatva misterios. Este o casa intima, dar ea este mentionata imediat dupa templu. Dumnezeu locuia in templu si acolo avea mai multe locasuri pentru ai Sai. Templul era casa Tatalui. Casa pe care o vedem aici este casa Fiului (1 Cron. 17:13). Daca cautam analogul din Noul testament, gandurile ni se duc imediat la Biserica, despre care El a spus: „Pe aceasta stanca voi zidi adunarea Mea“.

Biserica asa cum o cunoastem nu era revelata in Vechiul Testament. Era un mister care nu putea fi cunoscut decat dupa invierea Domnului. Cu toate acestea, nimic din Vechiul Testament nu contrazice revelatiile ulterioare, ci, dimpotriva, s-ar parea ca uneori pozitia Bisericii a fost rezervata anticipat, pentru ca aceasta sa fie introdusa la momentul potrivit. Anumite imagini simbolice depasesc relatiile iudaice si prezic ceva mult mai intim. Sa ne amintim doar de relatii dintre Adam si Eva, de Rebeca si Isaac, de Abugail si David. Sa ne amintim mai ales de adunarea din Psalmul 22 mentionata in Evrei 2:12. Sa zaborvim un pic la aceasta casa a lui Solomon, ale carei glorii le prezinta Noul Testament.

Domnia milenara a lui Hristos va fi caracterizata nu numai de relatiile Lui cu poporul Sau si cu natiunile, ci si de intimitatea glorioasa a Bisericii cu El. Ea va fi Mireasa, sotia Mielului, dar, repetam, pasajul nostru nu merge pana acolo si vorbeste despre aceste lucruri intr-un mod neclar si misterios.

Nu tot asa este cu casa „padurea Libanului“ (v. 2-7). Acest nume aminteste de-o parte de modul in care a fost construita si, poate, pe de alta parte, de aspectul ei arhitectural. Era construita din lemn de cedru si prezenta peste tot, atat la interior cat si la exterior, coloane de cedru, care, dispuse an randuri lungi, probabil creau impresia unei paduri impunatoare.

Pe de alta parte, a acest nume putem vedea o frumoasa imagine a acestei domnii glorioase. Libanul era spre Tir si chiar apartinea de Tir. Exista deci o relatie intre aceasta casa si natiunile supuse marelui imparat. Acolo era sediul lui Solomon ca suveran si judecator al natiunilor si al poporului sau.

Casa padurea Libanului era lunga de o suta de coti (cu patruzeci mai mult decat templul), cincizeci de coti latime si treizeci inaltime. Ea era sustinuta de patru randuri de coloane. Pe fiecare din cele doua fete laterale erau trei randuri de coloane dispuse cate cincisprezece, randuri de camere suprapuse, pare-se pe trei etaje, ca si cele ale templului. Ferestrele lor erau una in dreptul celeilalte, adica putem gandi ca unele erau spre exterior, iar altele spre interiorul edificiului, avand vedere spre portic. Deasupra camerelor se gasea o acoperitoare de cedru, care constituia acoperisul, acoperind si centrul edificiului, care sustinea acest acoperis prin patru randuri de coloane. Centrul insusi era compus din doua porticuri, mai intai porticul cu coloane, numit astfel datorita celor sase randuri de coloane laterale si cele patru care se ridicau in mijlocul porticului. Porticul era porticul tronului sau al judecatii, urmand celui de mai inainte si ocupand fondul edificiului. Dincolo de acest portic se ridica tronul minunat, saupra caruia vom reveni mai tarziu.

In fata porticului cu coloane era un portic de intrare, ale carui dimensiuni nu ne sunt date. Si acesta era impodobit cu o colonada si avea un peron prin intermediul caruia se intra in casa. Ne putem reprezenta cu usurinta maretia acestei constructii. Privirea patrundea in partea centrala printr-o padure de coloane de cedru pana la cel de-al doilea portic, dincolo de care se ridica tronul de aur si

de fildes lucrat intr-un mod minunat, pe care putea fi contemplat imparatul glorios, Solomon, cel pasnic, Iedidia, preaiubitul lui Yahve, acela a carui intelepciune nu a fost depasita niciodata, imparatul cel drept si care face dreptate.

Aceasta casa, in care erau peste tot coloane, era in contrast cu templul care nu avea nici o coloana cu exceptia lui Iachin si Boaz la intrarea in casa, dupa cum vom vedea mai tarziu. Sau, cel putin, nu este mentionata nici o coloana, nici in locul sfant, nici in locul preasfant. Casa lui Dumnezeu se sustine singura si nu are nevoie de nici un sprijin, in stabilitate perfecta. Gloria lui Dumnezeu isi este suficienta siesi, numai ca Dumnezeu Tatal ii asociaza la aceasta pe copiii Sai si le da o locuinta la El. Nu tot asa va fi cu domnia lui Hristos asupra natiunilor. Sfintii vor fi chemati sa fie partasi la ea, sa judece lumea impreuna cu Hristos (1 Cor. 6:2); Ps. 2:9; Apoc. 2:26-27). Domnul va avea tovarasi ai guvernarii Sale, care vor locui intotdeauna alaturi de imparat, ca odinioara tovarasii lui Solomon in casa padurii Libanului, in timp ce Yahve ii avea pe preotii care locuiau cu El in templu.

A treia casa este cea a sotiei dintre natiuni, fiica lui Faraon. Despre ea nu prea se spune mai mult decat despre casa in care locuia imparatul. Stim numai ca a fost construita pe planul porticului casei Libanului. Am spus mai inainte ca unirea lui Solomon cu fiica lui Faraon nu prefigura relatiile Domnului cu Biserica, ci ale celor dintre natiuni, altadata asupritori ai poporului lui Dumnezeu, cu Mesia. Aceasta unire, fara-ndoiala, nu are aceeasi intimitate ca aceea a lui Mesia cu Israel, cu atat mai mult nu poate fi comparata cu aceea dintre Isus si Biserica.

Versetele 9-12 leaga gloria acestor case de aceea a templului si de porticul interior si cel exterior. Acelasii fel de pietre scumpe au fost folosite la toate cele trei constructii. Temeliile erau la fel. Nu era folosit nici un element care sa nu corespunda caracterului lui Yahve si celui al lui Solomon.

Aceste trei case si templul ne prezinta o imagine a ceea ce va caracteriza domnia glorioasa a fiului lui Dumnezeu, a Fiului omului si a Fiului lui David. Vom gasi o sfera cereasca, casa Tatalui, unde un popor de preoti va locui impreuna cu El – o Adunare glorioasa, casa fiului, locuinta Lui intima cu sotia Lui. Va fi o sfera pamanteasca, o sotie dintre natiuni, partasa la binecuvantarile legamantului – o guvernare asupra tuturor natiunilor supuse sub sceptrul marelui imparat –, ca sa nu mai vorbim de Israel, atat de mult timp respins din cauza infidelitatii, primit acum in har, potrivit legamantului cel nou, ca sotia iudaica preaiubita, centrul guvernarii pamantesti a lui Mesia.

1 Imparati 7:13-51 - Hiram si curtea

Solomon l-a chemat pe Hiram din Tir pentru a-i confectiona obiectele de arama pentru curtea templului. „El era fiul unei femei vaduve din semintia lui Neftali si tatal lui era un barbat din Tir, lucrator in arama“.

In pustiu, Yahve ii alesese pe Betaleel din Iuda si Oholiab din Dan pentru lucrarea cortului (Ex. 35:30-35). Numai fiilor lui Israel le revenea atunci sa lucreze pentru cort. Poporul complet separat de natiuni nu putea sa se angajeze impreuna cu ele in vreo lucrare comuna. Sub Solomon, scena este complet schimbata: natiunile impacate cu poporul se angajeaza in slujba lui Dumnezeu impreuna cu poporul Sau. Prin nasterea lui, Hiram apartine si poporului lui Dumnezeu si natiunilor, familia lui fiind

constituata din unirea acestora, fapt remarcabil, care se potrivește perfect cu scena pe care o studiem.

Hiram „era plin de înțelepciunea și de pricepere și de cunoștință, ca să facă orice fel de lucrări în aramă“.

Aurul și arama sunt cele două metale preponderente în construcția templului. Aurul este întotdeauna simbolul dreptății divine, prin care suntem primiți în prezența lui Dumnezeu. Prin aceasta putem noi sta înaintea Lui. Aceasta o avem în Hristos în cer. Arama este simbolul dreptății lui Dumnezeu care prezintă pe pământ ceea ce este El pentru păcatos. Ustensilele templului erau de aur, iar cele ale curții erau de arama, ele având a face cu pământul. Hiram s-a ocupat numai cu cele de arama.

Am remarcat deja că 1 Împărați nu ne spune despre altarul de arama deși Hiram l-a lucrat (conf. 2 Cron. 4:1). Acest altar reprezintă dreptatea lui Dumnezeu care se manifestă în favoarea omului păcatos, acolo unde îl găsește ea, pentru a-i permite să se apropie de Dumnezeu în virtutea jertfei oferite pe altar. Cartea Împărați nu dezvoltă această temă, ci ne vorbește despre a locui împreună cu Dumnezeu în templul Său, iar atunci când menționează arama, aceasta nu este ca un simbol al dreptății divine prin care noi ne apropiem de Dumnezeu, ci ca manifestare înaintea lumii a acestei dreptăți care caracterizează împăratia și guvernarea lui Solomon sau a lui Hristos. Este dreptatea, însă manifestată în exterior în guvernare. Ustensilele curții, care sunt menționate în capitolul nostru ne arată ceea ce este necesar pentru ca această manifestare să nu fie împiedicată. Duhul lui Dumnezeu ne arată că Hiram s-a ocupat de acestea. Prin urmare, în capitolul pe care îl studiem, vedem că Dumnezeu Și-a deschis casa pentru ca noi să locuim împreună cu El. Hristos ne furnizează dreptatea divină (aurul) necesar în acest scop. Fiul, ca împărat al dreptății, manifestă gloria împăratiei Sale, iar Duhul lucrează pentru ca această dreptate să se manifeste, fără vreo piedică, înaintea tuturor oamenilor de pe pământ.

Să vedem acum obiectele pe care Hiram le-a turnat pentru Solomon în câmpia Iordanului. Repetăm că toate erau pentru curtea templului, adică pentru manifestarea exterioară a guvernării glorioase a lui Hristos.

Coloanele (v. 15-22)

Coloanele de arama amplasate în fața porticului templului sunt primele care atrag privirile. Ele reprezintă manifestarea exterioară a principiilor împăratiei. Am spus deja că în templu nu se spune despre nici o coloană. Aceste coloane se numeau Iachin (el va întări) și Boaz (în el este forță). Acestea erau cele două mari adevăruri prezentate simbolic oricui era sub domnia binecuvântată a lui Solomon. Torul este de la El: în El este forță, în El personal. El Se susține prin El Însuși și nu are nevoie de nici un ajutor exterior, indiferent sub ce formă ar fi. Forța Lui este angajată pentru a întări în loc ca ea să aibă nevoie să fie întărită.

Binecuvântarea milenară se bazează pe aceste două principii; tot așa și binecuvântarea noastră în prezent.

Tronul lui Solomon, guvernarea lui, relatiile cu Dumnezeu ale poporului sau si inchinarea lui, toate se bazeaza, in mod simbolic, pe ceea ce a facut Dumnezeu: El a intarit imparatia lui. Dar, sub Solomon, coloane lachin insemna „El va intari“ si nu „El a intarit“, vorbind deci despre o intarire in viitor, a unei imparatii pentru care aceea a lui Solomon este doar o imagine palida. Cat despre coloana Boaz – „In El este forta“ -, Solomon, ca orice imparat evlavios in Israel, trebuie ca intelegea aceasta. Din momentul in care legatura cu Dumnezeu urma sa se rupa, nici imparatul, nici imparatia nu mai aveau nici o putere.

Si astazi avem aceeasi experienta. Filadelfia avea „putina putere“, dar forta ei era in Hristos deoarece El are cheia lui David, iar Domnul spune ca o va face: „un stalp in templul Dumnezeului Meu“. Vei fi un lachin si un Boaz. Intr-un timp viitor, sarmana ramasita fara putere va fi recunoscuta public. Hristos, cu puterea Lui nemasurata, va fi admirat in toti cei care vor fi crezut in El.

Nu avem de asteptat o perioada viitoare pentru a avea aceasta experienta deoarece el este inca de azi puterea noastra, cum va fi pentru totdeauna, dar va veni timpul cand martorii lui Hristos vor fi intariti si vor manifesta intr-un mod glorios tot ce va fi al lor pentru eternitate. „Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu si numele cetatii Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboara din cer, de la Dumnezeul Meu, si Numele Meu cel nou“ (Apoc. 3:12).

Coloanele aveau la capat flori de crin, care consideram ca sunt imagini ale gloriei acestei domnii la inceputul ei (Mat. 6:28-29). Un detaliu caracteristic este ca ele aveau sute de rodii pe capitelurile lor. Rodia credem ca ar fi, in Cuvant, imaginea unui rod adus pentru Dumnezeu. Vesmantul marelui preot era impodobit pe margini cu clopotei si rodii, care alternau una cu alta (v. Ex. 28:31-35). Clopoteii reprezentau marturia, iar rodiile rodul. Acestea din urma erau „din albastru, purpuriu si caramiziu“, albastrul – rod ceresc, purpura – rod corespunzator demnitatii Domnului, caramiziul corespunzand demnitatii Lui regale ca Mesia. Roadele noastre trebuie sa poarte caracterul lui Hristos si sa fie demne de El. Pe de alta parte, trebuie sa corespunda marturiei noastre si sa fie pe masura ei, dupa cum rodiile erau la fel de numeroase ca si clopoteii de aur. Deseori la crestini gasim mai multi clopotei decat rodii, mai multe cuvinte decat roade.

Roadele si marturia nu pot fi aduse decat in virtutea untdelemnului ungerii, adica a Duhului Sfânt, „untdelemnul pretios pe cap, care curge pe barba, pe barba lui Aaron, care curge pe marginea vesmintelor lui“ (Ps. 133:2). Marginile vesmintelor Marelui Preot suntem noi insine, care nu putem pretinde a fi crestini daca nu dam marturie pentru Hristos si nu aducem rod pentru Dumnezeu in puterea Duhului Sfânt.

Rodiile de arama impodobeau capetele coloanelor. Cum ar putea oare sa straluceasca inaintea tuturor caracterul divin fara sa aduca din belsug roade ale dreptatii? Domnul doreste sa fie incoronat cu roade. Daca in El este forta, aceasta este pentru a aduce roade. El este pe pamant vita cea adevarata si, ca atare, El nu are alta functie. Toata grija pe care o arata pentru ai Sai si toata disciplina lui au ca scop sa-i faca sa aduca roade. El trebuie sa se arate inaintea tuturor ca Acela care le produce.

Duhul lui Dumnezeu a înaltat în mod public o coloană. Aceasta este Hristos. El îi poartă pe ai Săi, care nu au putere decât în El. „Despartiti de Mine nu puteti face nimic“. Ceea ce întărește Dumnezeu, ceea ce are în Hristos sursa puterii, produce în mod necesar belșug de roade. Pasajul nostru se aplică în special rodului dreptății manifestat sub domnia și guvernarea Domnului.

Dacă este vorba de domnia lui Solomon, coloanele de aramă nu s-au putut menține din cauza infidelității împăratului și a succesorilor săi. Ele au fost sfaramate de caldeeni (Ier. 52:17-23). Împăratia lui nu a putut fi întărită deoarece el nu a căutat în Dumnezeu sursa puterii, dar dacă acele coloane materiale au dispărut, coloanele morale rămân: va veni ziua când Yahve, în care este forța, va arăta înaintea tuturor că a întărit în dreptate o împăratie care nu se va clătina niciodată. Atunci se va spune: „Yahve împăratește, este îmbrăcat cu măreție; Domnul S-a îmbrăcat, S-a încins cu putere: de aceea lumea este tare, nu se va clătina. Tronul Tau este întărit dintotdeauna, Tu ești din eternitate“ (Ps. 93:1-2).

Marea de aramă (v. 23-26)

După coloane, în curtea templului mai era marea de aramă. Ni se spune explicit (1 Cron. 18:8) că Solomon a făcut marea de aramă și stâlpii din aramă pe care David o luase din cetățile lui Hadarezer. După cum am văzut, aramă reprezintă dreptatea lui Dumnezeu care vine la om acolo unde se găsește el pentru a-l elibera și pentru a se manifesta exterior așa cum o vom vedea sub domnia glorioasă a lui Hristos. Această dreptate se arată aici în nimicirea puterii vrăjmasului pe care l-a învins David. Știm că aceasta a avut deja loc la crucea lui Hristos, dar, sub domnia dreptății, puterea lui Satan, legat timp de o mie de ani, va fi anulată pentru că să nu împiedice curățirea practică a sfinților care îi vor sluji Domnului.

Marea de aramă diferă de altarul de aramă. Acesta din urmă reprezintă dreptatea divină care vine în întâmpinarea omului păcătos pentru a ispăși păcatul lui prin sangele jertfei și pentru a-l purifica prin moarte pentru că el să se poată apropia de Dumnezeu. Sub lege, spălarea preoților cu ocazia consacrării lor corespunde purificării prin moarte. Erau spălați complet și o dată pentru totdeauna (Ex. 29:4; Lev. 8:6). Această ceremonie nu avea loc în ligheanul de aramă, nici în marea de aramă și nu se repeta niciodată. Ea era simbolul „spălarea renasterii“ (v. Tit. 3:5), moartea omului cel vechi și purificarea care îl așează pe credincios într-o poziție complet nouă, aceea a lui Hristos înaintea lui Dumnezeu (conv. Ioan 13:10).

Marea de aramă era folosită pentru curățirea zi de zi a preoților. Acolo își spălau mainile și picioarele. Așa era curățati pentru a-și îndeplini slujba și pentru a locui acolo (deoarece în această carte este întotdeauna vorba de a locui, nu de a se apropia), a locui unde locuiește Yahve. Tot așa, ucenicii nu puteau avea parte cu Hristos în casa Tatălui dacă El nu le spăla picioarele (Ioan 13:8). Această spălare se face prin cuvântul lui Dumnezeu în virtutea mijlocirii lui Hristos ca avocat. Sub lege, acea lucrare se aplică mainilor și picioarelor – adică lucrărilor și umblării-, dar sub har se aplică numai umblării deoarece noi am fost curățati de lucrările moarte pentru a-l sluji Dumnezeului cel viu, ceea ce a avut loc o dată pentru totdeauna, lucru pe care legea nu îl putea face.

Ligheanul de arama de la cort difera intr-o oarecare masura de marea de arama de la templu. Vom vedea ca aceasta din urma era manifestarea dreptatii divine care zdrobeste puterea vrajmasului pentru a face posibila curatirea zilnica a preotilor. In pustiu, aceasta victorie nu fusese castigata. Ligheanul nu fusese turnat din arama capturata de la inamic, ci „din oglinzile femeilor care se strangeau la intrarea cortului intalnirii“ (Ex. 38:8). Acest pasaj face aluzie la ceea ce a urmat pacatului cu vitelul de aur. Moise ridicase un cort in afara taberei si il numise „cortul intalnirii“. In semn de smerire, tot poporul trebuia sa-si lase jos podoabele si cei care Il cautau pe Yahve se duceau la cortul intalnirii, in afara taberei (v. Ex, 33:4-7). Oglinzile femeilor din Israel care s-au pocait au slujit pentru a confectiona ligheanul de arama. Ele si-au recunoscut pacatul si s-au smerit, lepadand ceea ce pana atunci slujise vanitatii lor. Cum sa se mai complaca ele cu fata lor fireasca? Nu mai voiau sa si-o vada si nu mai putea sa si-o priveasca. Ele se judecau pe sine, judecau egoismul lor, usuratatea lor si tot ce le facuse sa-L abandoneze pe Dumnezeu pentru un idol. Trebuia nimicita ceea ce le reprezenta pe ele in starea lor de pacat. Ligheanul de arama este deci dreptatea lui Dumnezeu care pronunta judecata asupra omului cel vechi pentru ca apoi credinciosul sa poata obtine curatirea practica si zilnica prin Cuvant. Pentru a ne elibera, aceasta dreptate s-a exercitat asupra lui Hristos. In El noi realizam noi acel „cunoaste-te pe tine insuti“, care pentru omul pacatos era imposibil de realizat.

Obstacolul pe care carnea si Satan il ridicau in calea curatirii noastre zilnice a fost inlaturat; apa din marea de arama ne invata ca fara aceasta curatare nu putem avea comuniune cu Dumnezeu in slujirea noastra si in umblarea noastra si ca orice manifestare a carnii trebuie sa fie suprimata in practica noastra.

In Apoc. 4:6 regasim marea, ca in curtea lui Solomon, dar o „mare de sticla asemenea cristalului“. Acesta este rezultatul definitiv al dreptatii care a castigat victoria asupra lui Satan si l-a nimicit. Cei care stau inaintea lui Dumnezeu sunt intr-o stare de sfintenie si curatie permanenta, avand un caracter neschimbabil si, ca sa spunem asa, cristalizat pentru totdeauna. Nu te poti spala in marea de cristal, ci, inaintea lui Dumnezeu esti, pentru eternitate, ceea ce reprezinta ea.

In Apoc. 15:2 vedem din nou scena cereasca. Este o mare de sticla amestecata cu foc, pe care stau invingatorii Fiarei si ai imaginii ei. Acestia sunt credinciosii dintre natiuni, care, dupa ce au trecut prin necazul cel mare si au tinut cu fermitate credinta pana la martiriu, au parte de prima inviere. Ei ajung sa aiba curatia absoluta si definitiva numai dupa ce au suferit botezul cu foc.

Sa revenim la marea de arama. Ea era asezata pe doisprezece boi, care priveau cate trei in fiecare dintre cele patru puncte cardinale. Boul este unul dintre cele patru animale care sunt printre attributele tronului (Apoc. 4) si reprezinta calitatile active ale lui Dumnezeu, principiile guvernarii Sale. Dupa cum am vazut, boul este fermitatea si rabdarea lui Dumnezeu in caile Sale. Cei doisprezece boi de arama sunt manifestarea completa si in toate sensurile a rabdarii lui Dumnezeu in caile sale prin care a reusit sa-l aduca pe Israel sub scepstrul lui Mesia, facandu-l capabil sa stea inaintea Lui. Aceasta nu inseamna ca in timpul imparatiei milenare, pentru care cea a lui Solomon este o imagine simbolica, nu va mai fi necesara curatirea unui popor de preoti. Pacatul nu va fi fost inca inlaturat complet din lume. Fara-ndoiala, el va fi infranat si manifestarile lui vor fi impiedicate deoarece Satan va fi legat, dar carnea nu se va schimba (si nu se poate schimba), cu atat mai putin nu va fi fost

desfiintata (pentru ca ea va fi desfiintata), iar apa din marea de arama, Cuvantul in mainile lui Hristos Marele Preot, va avea si atunci virtutea curatitoare.

Este interesant de constatat ca marea nu este mentionata in templul din Ezechiel, nu pentru ca ea nu ar fi existat acolo, ci pentru ca importanta ei este cumva secundara. Dimpotriva, acolo altarul domina si desi acolo este adusa jertfa pentru pacat, rolul lui principal este acela de a se aduce arderea de tot si jertfe de multumire,

Ca si coloanele, marea a fost sfaramata de caldeeni (Ier. 52:20).

Lighenele si bazele lor (v. 27-40)

Marea de arama era pentru curatirea preotilor, iar cele zece lighene, cinci la stanga si cinci la dreapta erau „pentru spalarea in ele; spalau in ele ceea ce pregateau pentru arderea-de-tot“ (2 Cron. 4:6). In Lev. 1:9 vedem ca preotii spalau cu apa maruntaiele si picioarele jertfei. Trebuia ca aceasta imagine sa corespunda cat mai bine realitatii viitoare a jertfei lui Hristos in curatia perfecta. Cel care S-a oferit pe Sine ca jertfa de bun miros era sfintenia insasi si nu avea nevoie sa fie spalat, dar simbolul trebuia sa fie spalat pentru a putea arata perfectiunea jertfei lui Hristos.

Arderea-de-tot reprezinta sacrificiul lui hristos care S-a dat pe Sine lui Dumnezeu, glorificandu-L in tot ceea ce este El, si aceasta in privinta pacatului. Dumnezeu ne poate primi potrivit cu perfectiunea acestei jertfe. Cum jertfa nu trebuia sa prezinte nici o urma de murdarie inaintea lui Dumnezeu, trebuia sa se demonstreze ca era perfecta, ca acea curatie era nu numai in comportament ci si in tot ce era in launtrul jertfei. Acest adevar era reprezentat prin lighenele cu apa. Marea, numai una, era pentru spalarea preotilor. Toti aveau acest mijloc unic pentru a fi curatati de intinaciunile umblarii lor; Hristos facut pacat este sursa pentru curatirea alor Sai; Cuvantul Lui este mijlocul. Trebuiau zece lighene pentru spalarea jertfelor care trebuiau sa reprezinte curatia inaintea lui Dumnezeu; ele erau, nu ne indoim de aceasta, simbolul curatiei absolute a lui Hristos.

Lighenele nu erau la cortul din pustiu, desi acolo erau, fara-ndoiala, vase potrivite pentru spalarea arderii-de-tot (Ex. 27:19; 38:30). Aratand perfectiunea jertfei, ele arata temeiul pentru care poporul este primit inaintea lui Dumnezeu. Aceasta curatie, aceasta sfintenie a jertfei, satisface toate cerintele guvernarii lui Dumnezeu. Vedem ca si suporturile pe care erau asezate lighenele si capetele acestor suporturi, prin ornamentele lor, proclamau toate attributele guvernarii.

Pe aceste suporturi erau sculptati lei, boi si heruvimi: forta, rabdarea si inteligenta divina. Este evident ca ele au fost folosite pentru a pregati o jertfa prin care poporul putea fi placut inaintea lui Dumnezeu identificandu-se cu victima. Pe acele suporturi putem citi ceea ce este Dumnezeu, care a oferit poporului un mijloc pentru a putea locui cu El.

Aceste lighene, impinse pe roti, erau aduse aproape de platforma altarului pentru ca jertfele sa fie necurmat prezentate curate.

Capetele, adica acele coroane ale suporturilor, aveau doar heruvimi (oameni) si lei cu palmieri, ca si zidurile templului din Ezechiel (Ezec. 41:18-19). Forta si inteligenta incununeaza bazele cailor lui

Dumnezeu in guvernare. Daca Solomon era fidel, atunci nu mai era nevoie de rabdare; aceasta ar fi sfarsit. Forta si inteligenta divina ar fi putut atunci, ca in templul milenar, sa priveasca spre palmieri, simbolul triumfului si al protectiei pasnice. Pacea pe pamant! Domnia pacii era intemeiata in dreptate; lighenele pentru arderea-de-tot o proclama, ca si zidurile templului.

Dumnezeu a fost glorificat prin arderea-de-tot. Tot ceea ce este El s-a aratat prin jertfa sfanta si aceasta era declarat public. Sub domnia lui Solomon, poporul lui Israel avea peste tot inaintea ochilor aceste lucruri, dar aceasta domnie ii incredinta omului o responsabilitate. Putea el oare sa mentina acestea?

De remarcat faptul ca aceste lighene, care sunt mentionate in trecut in 2 Cron. 4:6, sunt descrise aici in cele mai amanuntite detalii deoarece este vorba despre manifestarea exterioara a ceea ce este Dumnezeu in guvernarea Lui si in imparatia Lui. Aceasta manifestare a lui Dumnezeu se arata in Hristos care domneste in vazul lumii.

Aici se incheie lucrarea lui Hiram. Ea era, ca simbol, desfasurarea in aceasta lume, prin puterea Duhului Sfânt, a ceea ce este Hristos si a ceea ce este Dumnezeu Insusi in guvernarea Lui.

Obiectele de aur (v. 48-51)

Obiectele de aur sunt prezentate in 2 Cron. 4 ca fiind lucrarea nu a lui Hiram ci a lui Solomon. Solomon s-a ocupat de toate cele prin care se arata dreptatea divina in esenta ei glorioasa. Hristos este singurul care o poate manifesta. Mijlocirea (altarul de aur), prezentarea in Hristos (masa pentru punerea inainte), lumina Duhului (sfesnicul), cele mai marunte unelte ale sanctuarului, toate corespund dreptatii stabilite de El. Insesi usile sanctuarului se misca pe balamale de aur: cum sa intrii si sa locuiesti in locul preasfant fara dreptate divina?

In acest capitol am vazut manifestarea exterioara a imparatiei si, ca apartinand de aceasta, un templu glorios care corespunde in mod simbolic partii ceresti a aceleiasi imparatii, in care preotii locuiesc impreuna cu Dumnezeu.

Tot ce a fost pregatit sub imparatia harului impodobeste casa lui Yahve in imparatia gloriei. Planul pentru toate acestea era de la David si nu de la Solomon, cu atat mai putin era planul lui Hiram, cum pretind rationalistii (1 Cron. 28:11-13). Prima imparatie a pregatit-o pe cea de-a doua. Un Hristos in suferinta si respins a inaugurat un Hristos glorios. Ceea ce a facut David era aparent mai putin valoros decat lucrarea lui Solomon, materialele pareau a fi mai putin valoroase decat lucrarea finalizata, dar, in realitate, munca lui David era baza indispensabila pentru ceea ce reprezinta toata binecuvantarea milenara.

1 Imparati 8 - Dedicarea templului

Odata ce a fost construit templul si toate ustensilele lui au fost asezate la locul randuit trebuia ca Acela pentru care Solomon a facut toate aceste lucruri sa vina El Insusi sa locuiasca in casa Sa si ca tronul Lui sa se mute acolo. Templul a fost construit pe Muntele Moria, in locul unde David ridicase

altarul sau in aria lui Ornan iebusitul. Pana atunci chivotul locuise sub covoare in Sion, in cetatea lui David. Solomon impreuna cu toti barbatii din Israel, cu toti batranii, toate capeteniile semintiilor si cu preotii au suit chivotul la templu. Nu era numai „toti barbatii alesi ai lui Israel“ (2 Sam. 6:1), ca in timpul lui David, ci tot poporul a asistat la aceasta sarbatoare completa si definitiva. Definitiva deoarece dedicarea templului a avut loc in acele zile mari de sarbatoarea corturilor, care incheie seria sarbatorilor evreiesti (v. Lev. 23). Era „sarbatoarea“ prin excelenta, „sarbatoarea din luna Etanim, care este luna a saptea“. Aceasta sarbatoare dura sapte zile, dupa care a opta zi era „ziua cea mare a sarbatorii“ (Ioan 7:37). Ea avea loc dupa seceris si dupa culesul viei, imagini ale judecatii. Ea era simbolul anticipat al acestei domnii minunate a lui Hristos, in care poporul va locui cu bucurie in siguranta in corturi, in amintirea incercarilor din pustiu, care au trecut definitiv. Este bucuria milenara dupa patruzeci de ani de pedepse pe care razvratirea poporului le-a atras asupra lui.

Ziua a opta, ziua cea mare, ziua cea noua, ziua invierii si a creatiei celei noi se adauga la sarbatoare deoarece cei cae vor fi inviat vor avea o parte deosebita la aceasta bucurie. Este ziua cereasca adaugata zilelor pamantesti. Cand David a adus chivotul in cetatea lui David era mai curand „sarbatoarea trambitelor“ (2 Sam. 6:15), pregatirea zilei solemne a lui Solomon. Aici ziua insasi s-a inaltat in gloria ei. Preotii au sfarsit starea in fond nenorocita de la Gabaon. Toate ustensilele locului sfant, altarul si pana si cortul (v. 4, 64) au fost aduse acolo unde era chivotul. Este sfarsitul cortului, despre care nu se mai vorbeste deloc de aici incolo. Si a ramas numai aceasta mare sarbatoare a amintirii lui Dumnezeu al carui cort a fost asociat cu peregrinarile lui Israel. Dumnezeu a gasit in sfarsit locul odihnei definitiva in mijlocul poporului Sau.

In acea zi sunt oferite nenumarate sacrificii, arderi-de-tot, jertfe de mancare si jertfe de multumire (v. 64). Bucuria comuniunii domina totul: Solomon a oferit, numai ca jertfe de multumire, douazeci si doi de mii de boi i o suta douazeci de mii de oi si altarul de arama era prea mic pentru aceste jertfe si a sfintit pentru jertfe mijlocul curtii.

Chivotul legamantului a fost adus in locul lui impreuna cu heruvimii care ieseau din capacul ispasirii, care sunt martorii acestui legamant, alaturi de heruvimii in picioare, care isi atingeau aripile, care sunt pazitorii. Dinspre Yahve nu lipsea nimic; totul era asigurat; Dumnezeu veghea cu fidelitate la implinirea voii Sale; dar la ce folos daca sub legamantul cel vechi, poporul ca parte a acestui legamant era infidel? Nu va mai fi asa atunci cand Yahve va face cu Israel un nou legamant, numai al harului, neconditionat, unde nu va mai fi conditia responsabilitatii poporului.

Heruvimii acopereau nu numai chivotul ci si drugii. Dinspre Dumnezeu odihna pe care o aducea legamantul era la fel de sigura ca legamantul insusi. Drugii chivotului, martori ai peregrinarii acestuia prin pustiu sunt de atunci inutili, dar raman ca marturie cu privire la trecut in locul acela al odihnei. Am spus deja de ce in 1 Imparati nu gasim perdeaua, ca in 2 Cronici, dar in ambele carti „capetele drugilor se vedeau din Locul Sfant, dinaintea partii din spate, dar nu se vedeau de afara“ (v. 8). Era manifestarea odihnei lui Dumnezeu, care nu ar fi avut atat de mare valoare daca nu ar fi fost insotita de amintirea continua a ceea ce fusese inainte. Numai ca, pentru a avea siguranta acestei odihne si a te bucura de ea, trebuia sa intrii in locul sfant. Cei de afara nu puteau intelege. Odihna definitiva cu Dumnezeu este partea celor care locuiesc cu El, a preotilor care locuiesc in

casa Lui.

Si alte lucruri in legatura cu chivotul mai caracterizeaza traversarea pustiului: binecuvantari care erau pastrate. Era vasul de aur care continea mana si toiagul lui Aaron care in florise, dar care nu se mai gaseau in chivot in momentul cand Solomon l-a introdus in templul lui Dumnezeu (v. 9; Evr. 9:4). Dumnezeu se facea cunoscut ca un Dumnezeu al indurarii in pofida severitatii legii, ascunzand sub capacul ispasirii legea care condamna, stabilind harul la umbra aripilor heruvimilor, atribute ale judecatii divine, acestia avand inaintea ochilor, impreuna cu legea ce grozava, gloria lui Hristos care a coborat pe pamant ca adevarata paine care coboara din cer pentru a hrani poporul Sau si care a inviat investmand umanitatea Lui (mana) intr-un trup glorios (vasul de aur), care este acum ascuns in locul cel mai secret al cortului, pastrand si toiagul preotiei, singurul capabil (in confruntarea cu Core) sa conduca in siguranta in traversarea pustiului. Aceste doua obiecte, mana si toiagul lui Aaron, nu vor mai fi necesare in perioada milenului, dupa cum vedem in simbolurile de aici. Legamantul va fi mentinut, Dumnezeu fiind singura parte contractanta; preotia nu va mai fi reprezentata de Aaron, ci de Melhisedec ca simbol, functiile ei fiind acelea de a binecuvanta; gloria lui Hristos ca om, in loc sa fie ascunsa in sanctuar, se va manifesta inaintea ochilor tuturor in persoana adevaratului Solomon.

„Pe cand ieseau preotii din Locul Sfânt, norul a umplut casa lui Yahve. Si preotii n-au putut sa stea sa slujeasca, din cauza norului, pentru ca gloria lui Yahve umpluse casa lui Yahve“ (v. 10-11). O imagine izbitoare a ceea ce nu putea fi obtinut nici sub cel mai glorios regim al legii. Prezenta lui Dumnezeu ii excludea pe preoti. In sanctuarul ceresc preotii vor putea sta in prezenta gloriei, vor locui acolo si vor avea parte de glorie si nici ceea ce avem noi acum in Duh nu poate egala ceea ce va fi in templul milenar.

Aceasta este ceea ce Solomon a inceput sa spuna in v. 12: „Yahve a zis ca va locui in intuneric gros“. Nu fusese deschisa calea de acces. Regimul templului de la Ierusalim ramanea acelasi ca si cel al cortului. Chiar daca nu este mentionata aici, perdeaua exista (2 Cron. 3:14). Cu toate acestea, Solomon stia ca acela nu era ultimul cuvânt al planurilor lui Dumnezeu. El li construisese o casa, un loc fix, pentru ca acolo sa locuiasca pentru totdeauna (v. 13).

Dupa ce si-a intors fata catre Dumnezeu, imparatul s-a intors spre adunarea lui Israel. El a indeplinit atunci rolul lui Melhisedec in timp ce preotia aaronica nu putea sta in sanctuar. El a binecuvantat intreaga adunare a lui Israel, apoi (v. 15) l-a binecuvantat pe Yahve. El a amintit ca harurile asigurate lui David erau punctul de pornire pentru gloria imparatiei lui chiar daca acea glorie depindea de legamantul legii. Fata de imparatul gloriei, Dumnezeu a implinit tot ce ii promisese imparatului respins si in suferinta. Aici vedem in Solomon, ca si in Hristos, implinirea tuturor promisiunilor deoarece David, imparatul respins, obiectul favorii speciale a lui Dumnezeu, a umblat pe pamant avand un singur scop si un singur gând: sa gaseasca un loc de odihna pentru tronul glorios al lui Yahve. Pe tot parcursul suferintelor Sale, Hristos nu avea pe inima decat sa-L glorifice pe Dumnezeu acolo unde pacatul Il dezonorase. De aceea Tatăl Il iubeste, ceea ce a dovedit prin faptul ca L-a inaltat in glorie.

Aceasta casa minunata fusese construita ca locuinta pentru chivotul legamantului (v. 21). Responsabilitatea poporului avea sa fie pusa la incercare sub un nou regim, necunoscut pana atunci, cel al gloriei, dar in care tablele legii ramaneau regula pentru aceasta responsabilitate. In mileniu va fi la fel, numai ca Satan va fi legat in perioada acelei imparatii, oamenii nu vor mai fi amagiti de vicleniile lui, iar domnia dreptatii ii va forta sa se plece in fata cerintelor ei.

In v. 22-30 Solomon are in mod real rolul de preot. El a stat inaintea altarului si in fata intregii adunari a lui Israel. Acolo, el si-a intins mainile spre cer si a fost mijlocitor. Dupa cum am spus, este imaginea lui melhisedec, imparat al dreptatii si al pacii. Ca si Melhisedec, el L-a recunoscut si L-a proclamat in Yahve, Dumnezeuul lui Israel, pe Cel Preainalt, stapanul cerurilor si al pamantului. El a recunoscut ca Dumnezeu tine legamantul Sau (Israel nu il tinuse) si bunatatea Sa (v. 23). Fara aceasta din urma, tinerea legamantului ar fi insemnat condamnarea definitiva a poporului. Cu toate acestea, si aceasta bunatate era potrivita legamantului legii: Dumnezeu o pastra fata de cei care „umbla inaintea Lui din toata inima lor“.

El l-a rugat pe Dumnezeu sa tina la David si la ceea ce i-a promis lui (v. 25). Toata fidelitatea lui Dumnezeu fata de ai Sai depinde de ceea ce El l-a promis lui Hristos. Am fi intrat pe terenul harului pur daca aici nu ar fi existat un *numai daca*. „Nu va lipsi dinaintea Mea barbat din tine, care sa sada pe tronul lui Israel; numai daca vor lua aminte fiii tai la calea lor, ca sa umble inaintea Mea, cum ai umblat tu inaintea Mea“. Cum ne condamna pe toti acest „numai daca“! L-a condamnat absolut pe inteleptul Solomon, cu atat mai mult pe noi in slabiciunile noastre. Sub regimul responsabilitatii pentru a obtine ceva de la Yahve, indiferent ce anume, suntem condamnati dinainte. Se intelege si fara sa o spunem ca harul implica si el o responsabilitate pentru cei care sunt sub regimul lui, dar este un cu totul alt fel de responsabilitate, care poate fi tradusa prin aceste cuvinte: „sa fim ceea ce suntem“, in timp ce responsabilitatea legala spune: „sa devenim ceea ce trebuie sa fim“.

Dar, a adaugat Solomon: „Cu adevarat, va locui Dumnezeu pe pamant?“ (v. 27) Nici in mileniu nu va fi aceasta, ci Dumnezeu ca atare va locui deasupra pamantului, in Adunarea Lui, in noul Ierusalim. Pentru ca sa locuiasca pe pamant impreuna cu oamenii trebuie sa asteptam cerurile si pamantul etern din Apoc. 21:3. Stiind acestea, Solomon l-a cerut lui Dumnezeu ca Numele Lui sa fie acolo, acest Nume care, pentru credinta, reprezinta insasi persoana. El a cerut ca, din locul locuintei sale din ceruri, Dumnezeu sa-l asculte pe imparat, slujitorul Sau, si pe poporul Sau, Israel, cand se vor intoarce spre casa Lui. In acelasi timp el a exprimat sentimentul ca si imparatul si poporul au nevoie de iertare: „asculta si iarta“.

Solomon trece apoi la a enumera diferitele situatii in care aceste rugaciuni si aceasta mijlocire se pot adresa lui Yahve.

1■ Primul caz (v. 31-32) este individual. Este cererea adresata lui Dumnezeu pentru a-l condamna pe cel rau cand juramantul ii este impus inaintea altarului „in casa aceasta“ si pentru a-l indreptati pe cel drept. Prezenta lui Dumnezeu in casa Lui face imposibila nedreptatea. Avem aici adevarul simplu si general al retributiei individuale, asa cum este cunoscut sub lege, cand Dumnezeu a consimtit sa vina pentru a locui in mijlocul unui popor in carne.

2■ El admite cazul cand poporul a pacatuit impotriva lui Yahve (v. 33-34), iar El a ridicat vrajmasi impotriva lui pentru a-l bate. Daca poporul se pocaieste si Il cauta pe Yahve in casa Lui, Dumnezeu ii va ierta si ii va readuce in tara lor.

3■ El s-a gandit la calamitati, la seceta, la foamete, la lacuste, la atacurile vrajmasilor, etc. care s-ar abate asupra tarii din cauza infidelitatii locuitorilor ei. Daca exista pocainta in inima lor atunci ajunge rugaciunea unuia singur, cand isi vor intinde mainile spre casa, pentru ca Dumnezeu sa asculte din ceruri si sa ierte, dar dand fiecaruia dupa caile sale, pentru ca El sa fie temut. Este tot legea, dar cu indurarea pe care ea o poate admite, daca Dumnezeu gaseste sinceritate a inimii (v. 35-40).

4■ Sunt resurse si pentru strain (v. 41-43), pentru cel care vine de departe pentru ca a auzit vorbindu-se despre numele cel mare si despre puterea lui Yahve si li adreseaza o cerere indreptandu-se spre casa Lui. Dumnezeu il asculta din ceruri si ii raspunde, deoarece imparatul doreste ca toate popoarele pamantului, la fel ca si Israel, poporul Sau, sa-L cunoasca pe Yahve si sa se teama de El. Aici nu mai este vorba de judecata, nici de binecuvantare conditionata. Strainul care este in afara cercului legii se apropie de Dumnezeu prin credinta si primeste binecuvantare deplina. Este, pe scurt, un frumos tablou al imparatiei milenare a natiunilor, ale caror privilegii decurg din faptul ca Dumnezeu are casa Lui la Ierusalim. In mijlocul poporului Sau.

5■ Aici (v. 44-45) vedem nu esecurile poporului ci pe Israel lucrand dupa voia lui Dumnezeu si calauzit de aceasta vointa pentru a lupta impotriva vrajmasilor Sai. Acesta este un fapt remarcabil. Cand natiunile Il vor recunoaste pe Dumnezeul lui Israel, acest popor va fi un popor care de buna voie va lupta impotriva vrajmasilor lui Yahve. Casa va fi de atunci incolo centrul binecuvantarii si al puterii poporului.

6■ Versetele 46-53 mentioneaza sfarsitul istoriei lor ca popor sub responsabilitate. Ei aveau sa fie dusi in captivitate din cauza pacatului lor. Solomon este aici profet si anticipeaza ceea ce avea sa se intample, in mod necesar, cu acest popor sub lege, pentru ca nu exista om care sa nu pacatuiasca. Solomon face apel nu la lege, ci la har. Numai prin har Dumnezeu promisiunilor l-a salvat pe popor din Egipt – se putea oare ca El sa renege acest har chiar si sub regimul legii? Ei erau poporul Lui; se putea oare ca Dumnezeu sa-i abandoneze? Nu, ci daca ei aveau sa se intoarca cu pocainta spre tara, spre acea cetate si acea casa, Dumnezeu ii va asculta. Daniel este exemplu (Dan. 6;10). El a ramas in picioare in mijlocul dezastrului, singurul drept care se ruga pentru popor si care se smerea pentru el. Nu l-a ascultat Dumnezeu? Dar unul mult mai mare decat Daniel si Solomon, Insi imparatul gloriei era prezent. El l-a spus lui Dumnezeu: „Fie ochii Tai deschisi la cererea robului Tau si la cererea poporului Tau, Israel“. Si Solomon este numai o palida imagine a adevaratului imparat, a adevaratului slujitor al lui Yahve.

Mijlocirea lui Hristos face ca Dumnezeu sa primeasca din nou acest popor. El il restaureaza pentru gloria Lui, care a facut promisiunile, si pentru gloria Preaiubitului Sau. Astfel, restaurarea viitoare a poporului depinde de faptul ca Slujitorul cel drept al lui Yahve este inaintea Lui si de faptul ca Dumnezeu nu-Si poate renega caracterul Sau de har, manifestat mult inainte de darea legii.

O alta trasatura caracteristica: in rugaciunea lui, Solomon merge mult dincolo de David, pana la Moise. Cu cat poporul lui Dumnezeu se indeparteaza mai mult de El, cu atat mai mult credinta se intoarce la ceea ce a fost la inceput. Catile lui Dumnezeu fata de poporul Sau se pot modifica in functie de fidelitatea sau infidelitatea acestuia din urma, astfel incat un anumit mod de a lucra al lui Dumnezeu se poate potrivi la o anumita perioada a istoriei poporului si sa nu se potriveasca la o alta, dar planurile lui Dumnezeu nu se schimba niciodata, ci raman din eternitate. Aceasta il face pe apostol, la sfarsitul carierei sale, cand deja se arata ruina Bisericii, sa spuna: „Pavel, rob al lui Dumnezeu si apostol al lui Isus Hristos, potrivit credintei alesilor lui Dumnezeu si cunostintei adevarului care este potrivit evlaviei, in speranta vietii eterne pe care Dumnezeu, care nu poate sa minta, a promis-o mai inainte de timpurile veacurilor“ (Tit 1:1-2). Aceasta face si Solomon: „Tu i-ai deosebit dintre toate popoarele pamantului, ca sa fie mostenirea Ta, dupa cum ai vorbit prin Moise, robul Tau, cand i-ai scos pe parintii nostri din Egipt, Yahve Dumnezeule!“ (v. 53) Intotdeauna este asa. In timpurile cele mai intunecate credinta gaseste adapost sigur in „ceea ce era de la inceput“ (1 Ioan 1:1; 2:7, 13, 14, 24; 2 Ioan 5-6). „Ce ati auzit de la inceput sa ramana in voi“.

(v. 54-66) Solomon era in genunchi inaintea lui Yahve pentru a mijloci in favoarea poporului, dupa care s-a ridicat pentru a binecuvanta toata adunarea lui Israel. El L-a laudat pe Dumnezeu inainte de toate pentru ca a dat odihna poporului Sau, odihna care depinde de aceea in care tocmai intrase Yahve, El si chivotul puterii Lui. Imparatul a recunoscut implinirea absoluta a tot ce a spus Dumnezeu; „N-a cazut nici un cuvant din toate cuvintele bune pe care le-a spus prin Moise, robul Sau“ (v. 56). El vine cu propriile sale cuvinte de mijlocire ca motiv pentru ca Dumnezeu sa binecuvanteze pe poporul Sau si pentru ca rezultatul acestei binecuvantari sa fie „ca sa cunoasca toate popoarele pamantului ca Yahve, El este Dumnezeu si ca nu este altul“ (v. 60). Aceasta se va realiza in imparatia milenara a lui Hristos, catre care, dupa cum am remarcat deseori, ne conduce toata aceasta istorie. Numai ca pentru ca aceasta binecuvantare sa aiba loc trebuie ca inima lui Israel sa fie in totul pentru Yahve, Dumnezeul lor, ca sa umble in randuielile Lui si sa pazeasca poruncile Lui. Intotdeauna conditia legala, pe care imparatul si poporul in slabiciune nu o putea indeplini, care isi are indeplinirea perfecta numai in Hristos.

1 Imparati 9:1-9 - Yahve vorbeste

Acest pasaj incheie a doua parte a istoriei lui Solomon.

Prima parte, capitolele 1 si 2 ne istorisesc proclamarea imparatiei si principiile pe care s-a intemeiat ea: judecata executata asupra celor care L-au dezonorat pe Dumnezeu sub domnia lui David.

De la capitolul 3 pana la 9:9 ne este prezentata istoria interioara a acestei domnii glorioase.

In capitolele 3 si 4 avem originea acestei istorii, la Gabaon, principiile si ordinea din imparatie si caracterul de perfectiune morala al imparatului.

In capitolele 5 – 8, intelepciunea imparatului este angajata pentru a-i da lui Yahve un loc de odihna demn de El in mijlocul poporului supus lui. Construirea templului este evenimentul central al domniei lui Solomon, dupa care a urmat construirea platului imparatului, natiunile fiind asociate in aceasta cu

poporul lui Dumnezeu. In sine, in cap. 8 am vazut dedicarea templului cu sarbatoarea corturilor, prefigurand odihna poporului lui Yahve in timpul domniei lui Mesia, Solomon insusi prezentandu-se in caracterul de Melhisedec si mijlocitor.

Aceasta istorie interna se incheie cu o noua aratare a lui Yahve. El i s-a aratat lui Solomon intr-un vis, cum ii aparuse si la Gabaon. El i-a dat dupa cererea lui: „Am auzit rugaciunea ta si cererea ta, cu care te-ai rugat inaintea Mea; am sfintit casa aceasta pe care ai construit-o, ca sa pun acolo Numele Meu pentru totdeauna; si ochii Mei si inima Mea vor fi intotdeauna acolo“ (v. 3). Este un raspuns neconditionat la ceea ce Solomon, ca imagine a lui Hristos, a facut pentru Yahve. Acesta din urma a primit ceea ce a construit Solomon ca fiind pentru totdeauna inaintea ochilor Sai.

Dar imediat, ca pe tot parcursul acestei carti, a urmat aspectul responsabilitatii, care este exact opusul celui dintai. Daca este vorba de Solomon ca simbol, totul este asigurat, dar daca este vorba de Solomon sub responsabilitate, totul este sub semnul intrebarii. Tronul lui poate fi intarit pentru totdeauna numai daca este drept si fidel; urmasii lui vor fi stabilizati numai cu aceasta conditie. Israel avea sa fie necredincios, ca si imparatul sau, aveau sa se inchine altor dumnezeu si nimic din ceea ce a fost intemeiat de Solomon nu avea sa mai ramana. Poporul a fost luat si casa insasi a fost lepadata si distrusa (v. 6-9).

Astfel, cu doua versete mai incolo dupa ce Dumnezeu a declarat neconditionat ca ochii Sai si inima Sa vor fi intotdeauna asupra acelei case, el a declarat ca avea sa-i lepede dinaintea fetei Sale. Se contrazice oare Dumnezeu? Sigur ca nu, si dupa cum amenintarea conditionata s-a implinit literal, si promisiunea neconditionata se va implini literal, cand imparatul cel adevarat dupa inima lui Dumnezeu li va zidi o casa, un templu pe pamant, glorios intr-un alt fel decat cel al lui Solomon si o locuinta in cer, unde va fi tronul lui Dumnezeu si al Mielului, cand Dumnezeu se va odihni in Sion, in acelasi timp ca in Adunarea glorioasa.

Asa se incheie istoria lui Solomon. Restul capitolului 9 si capitolul 10 ne vorbesc despre relatiile lui cu natiunile. Este istoria externa a domniei lui. Nu ca in perioada precedenta nu s-ar fi vorbit despre acestea, dar aceste relatii au fost mentionate numai in relatie cu interiorul imparatiei, ca, de exemplu, casatoria cu fiica lui Faraon si relatiile lui Hiram cu imparatul pentru construirea templului.

1 Imparati 9:10-23 - Hiram

Versetele 10-14 ne vorbesc despre relatiile externe ale lui Solomon cu Hiram. Ca recompensa pentru colaborarea lui voluntara la construirea templului si a casei imparatului, dupa douazeci de ani cat a durat construirea lor (6:38-7:1), Solomon i-a dat lui Hiram un teritoriu cu douazeci de orase in Tinutul Galileei, nucleul a ceea ce mai tarziu avea sa fie numit „Galileea natiunilor“ (Isa. 9:1; Mat. 4:15). Acest teritoriu cuprindea initial tinutul lui Neftali si s-a intins mai tarziu si in tinutul lui Zabulon, in toata „Galileea superioara“, ajungand pana la Capernaum si lacul Tiberiada. Teritoriul initial i-a fost dat deci lui Hiram. Lucra oare Solomon in acord cu Dumnezeu cedand astfel in folosul natiunilor o parte, fie ea cat de mica, a mostenirii lui Israel? Nu ezitam sa raspundem ca nu, deoarece tare nu putea fi instrainata. Domnul spusese: „Pamantul sa nu se vanda pentru totdeauna, pentru ca pamantul este al Meu; pentru ca voi sunteti straini si oaspeti ai Mei“ (Lev. 25:23). Tara era a lui

Yahve. Fapt remarcabil, cartea Cronici, pentru motive pe care le-am aratat deja, nu pomeneste niciodata raul la imparati decat atunci cand este necesar ca acesta sa fie mentionat pentru a intelege istoria, nu spune despre aceasta donatie, ba dimpotriva, in loc sa spuna despre aceste orase, spune despre orasele pe care Hiram i le-a dat lui Solomon dupa ce le-a zidit si le-a intarit, dandu-le fiilor lui Israel ca sa le locuiasca (2 Cron. 8:1-7). Astfel, in 1 Imparati Solomon a scazut mostenirea lui Dumnezeu, iar in 2 Cronici a crescut-o. Aceste fapt ne pare a fi extrem de semnificativ. Ceea ce este si mai rau este ca acel teritoriu a fost dat unei natiuni a carei idolatrie l-a invadat treptat pana ce intreaga tara a fost numita „Galileea natiunilor“. Cu toate acestea, acolo a inceput sa se descopere harul lui Dumnezeu prin lucrarea Domnului. Astfel, la o mie de ani dupa Solomon, harul a remediat greseala lui.

Aceasta greseala a avut o consecinta imediata: ea a aruncat dispretul si batjocora asupra tarii lui Yahve. Hiram nu putea aprecia ceea ce avea o mare valoare in ochii lui Solomon si au unui israelit. El a spus: „Ce sunt cetatile acestea pe care mi le-ai dat, fratele meu? Si le-a numit tara Cabul (*de nimic*), pana in ziua aceasta“ (v. 13). Le-a dat acel nume pentru ca nu i-au placut. Intotdeauna este asa: cand lumea, chiar avand cele mai bune intentii, ca Hiram, ca atare – adica fara a avea credinta – are parte de lucrurile crestinismului, care sunt bucuria noastra, acestea nu ii sunt deloc placute, ci o plictisesc si nu au rost in viata ei. Fara-ndoiala, le va pastra pentru ca, atunci cand se va ivi ocazia, sa se laude ca le poseda, dar nu le va putea mentine caracterul lor initial. Fara a le pretui, lumea le va folosi pentru a se lauda, iar Satan se va folosi de aceste aparente religioase pentru a-si extinde dominatia peste mai multe suflete. El le va folosi pentru a le face de batjocura; cu acestea ii va arata imparatului Tirului ca lucrurile pe care le ofera Solomon nu se compara cu splendoarea unei imparatii oferite de printul intunericului. Crestinul care, pentru a fi liberal, va abandona cea mai mica parte a mostenirii sale, nu va castiga nimic altceva decat injosirea, dispret pentru religia lui si, in final, Dumnezeu Insusi va fi batjocorit.

Cand a fost vorba sa-i dea ceva lui Solomon, Hiram s-a aratat foarte generos (v. 14). Aceasta era potrivit orgoliului sefului celei mai mari puteri maritime si comerciale de atunci - un fel de Anglie a antichitatii. Hiram i-a dat o suta douazeci de talanti de aur (aproximativ 18 milioane de franci). Sa fie acesta un profit pentru Solomon? Atata timp cat Hiram era tributar pentru construirea templului, totul avea aprobarea divina, dar acum Hiram il numea pe Solomon „fratele meu“ si ii facea cadouri!

Activitatea si intelepciunea lui Solomon s-au manifestat (v. 15-23) prin intemeierea de cetati cu depozite, cu care si cavalerie. Este organizarea exterioara a imparatiei, fie pentru comert, fie pentru razboi. El a primit Ghezerul de la Faraon, care ai exterminase pe locuitorii canaaniti de acolo si i-a dat-o imparatului pe fiica lui ca sotie. Astfel, fara ca aceasta imparatie a pacii sa fie tulburata, s-a realizat porunca de a fi nimiciti canaanitii. Cetatea lor era de drept in mostenirea lui Israel. Toti canaanitii crutati altadata din cauza slabiciunii poporului, sunt de atunci incolosi supusi, ca odinioara gabaonitii. Solomon nu a reeditat greseala lui Saul fata de acestia din urma (2 Sam. 21), ci i-a inrobit pe aceia dintre canaaniti care mai erau in mijlocul poporului.

Ca si Solomon, crestinii nu trebuie sa reclame drepturi in lumea in care Biserica infidela s-a lasat prinsa in cursa; ei nu trebuie sa umble dupa lucrurile lumii. Ceea ce au de facut este sa umble in libertatea de copii ai lui Dumnezeu si sa-i lase sub jugul sub care sunt robi, sub singura religie care

se potrivește carni și pe care o recunoaște carnea. Pana la Solomon nu a fost niciodată o separare completă în Israel, dar ea trebuie să fie realizată și se poate realiza și în cele mai rele zile din istoria lui Israel sau din istoria Bisericii.

„Oricine rostește numele Domnului să se departeze de faradelege“. „Departează-te de asemenea oameni“. Sub domnia glorioasă a lui Hristos, separarea va fi absolută; până și pe zurgalaii cailor va fi scris „Sfintenie lui Yahve“ (Zah. 14:20).

1 Imparati 9:24-28 - Fiica lui Faraon

În v. 24, fiica lui Faraon se suie „din cetatea lui David în casa pe care o construise Solomon pentru ea“. În relație cu casa pe care împăratul a construit Milo, citadela care de atunci a făcut parte din Ierusalim (2 Sam. 5:9; 1 Imp. 11:27; 2 Imp. 12:20; 1 Cron. 11:8; 2 Cron. 32:5).

Cartea 2 Cronici (8:11) ne spune despre scopul acestei schimbări de domiciliu că Solomon a spus: „Sotia mea nu va locui în casa lui David, împăratul lui Israel, pentru că locurile în care a intrat chivotul lui Yahve sunt sfinte“. Chivotul fusese întâi așezat în cetatea lui David (2 Sam. 6:12) și, după cum ne arată pasajul din 2 Cronici, chiar în casa împăratului. Din cetatea lui David sau Sion, Solomon a dus chivotul în templu. Dar sotia dintre națiuni nu putea locui în locurile sfintite de prezența lui Yahve, a Dumnezeului legământului. Ea putea, fără-ndoială, avea parte de binefacerile legământului, putea fi chiar asociată cu cel care era pe pământ reprezentantul legământului, totuși se menținea o distanță. Legământul nu era pentru ea. În mileniu va fi o diferență între Israel și națiuni. Acestea vor primi binecuvântările numai prin intermedierea poporului lui Dumnezeu. Legământul nu va fi încheiat cu ele.

De trei ori pe an Solomon sacrifica pe altarul de aramă (v. 25), construit pentru templu prin lucrarea lui Hiram (2 Cron. 4:1), singura mențiune făcută cu privire la acesta în cartea Imparati, și aceasta într-un mod incidental. Altfel, el mai și ardea tamaie pe altarul de aur. După cum am văzut în cap. 8, în anumite ocazii solemne el îndeplinea slujba de preot, de Melhisedec și de mijlocitor. Nu ne vorbește aceasta despre Hristos? Toate demnitățile sunt concentrate în persoana Lui și pe toate le-a dobândit în virtutea morții Sale, fără de care nu ar fi putut avea nici una din aceste funcții. Domnul mântuirii noastre a fost consacrat prin suferințe.

În v. 26-28 vedem din nou relațiile dintre Solomon și Hiram în legătura cu relațiile externe ale împăratiei. Aurul curgea spre Ierusalim. Hiram este prietenul dintre națiuni mereu gata să slujească marelui împăratului care este așezat pe tronul lui Yahve, iar bunavoința lui pentru casa lui Yahve se extinde și spre bogăția și prosperitatea împăratiei.

1 Imparati 10:1-13 - Imparateasa din Seba

Capitolul precedent ne-a arătat relațiile lui Solomon cu reprezentanții națiunilor supuse sub domnia lui. Tirul, Libanul, Faraonul Egiptului, fiica lui, sotia lui Solomon și chiar țara Edomului unde a organizat flota, Ofir, pustiul unde a construit Tadmor, regiile Arabiei (10:15), canaanitii rămași pe care i-a supus, toate acestea gravitează în jurul lui, el fiind centrul, și contribuie la renumele împăratiei

sale.

lata, in ultimul rand, aceasta imparateasa din sud a „a venit de la marginile pamantului ca sa auda intelepciunea lui Solomon“ (Mat. 12:42). Ceea ce o deosebeste de toti ceilalti este faptul ca ea este atrasa de renumele si intelepciunea imparatului. Ea auzise vorbindu-se (v. 1) si aceasta a produs la ea o dorinta intensa de a-l vedea pe acest monarh extraordinar, dorinta care a facut-o sa invinga distanta imensa care separa tara ei de Ierusalim si obstacolele numeroase ale unei asemenea calatorii. Este un act al credintei. Ea credea cuvantul care ii fusese transmis, credea in superioritatea lui Solomon fara a avea altceva dupa care sa judece decat ceea ce auzise. Asa este intotdeauna credinta. Ea este atrasa de persoana si de perfectiunile lui Hristos.

Rebeca, convinsa de iubirea lui Isaac, despre care ii vorbise Eliezer, a pornit la drum pentru a merge sa-l intalneasca. Pustiul nu a inspaimantat-o deoarece ea dorea sa ajunga la sotul ei. Abigail, cand judecata era la usa, a pornit pentru a iesi in intampinarea celui de care ar fi trebuit sa fuga. De ce? Pentru ca ea auzise despre gloria morala a lui David. Ea a devenit mai tarziu tovarasa gloriei sale imparatesti. Rebeca a fost atrasa de iubire, Abigail de perfectiunea harului, imparateasa din Seba de intelepciune. Aceasta este ceea ce se intampla sufletelor care Il cunosc pe Hristos. Este imposibil ca o fiinta finita sa imbratiseze o perfectiune infinita; cu atat mai daca suntem atrasi de o cunoastinta limitata a unor aspecte ale caracterului divin, nu conteaza care; toate ne aduc la cunoasterea persoanei Sale si din El se hranesc.

„A venit de la marginile pamantului sa auda intelepciunea lui Solomon“. Imparateasa putea fi, si chiar era, o persoana de o inteligenta remarcabila, careia nu ii scapa nimic si care dorea sa aiba o intelegere exacta a tuturor lucrurilor, dar din momentul in care l-a auzit pe Solomon vorbind, ea nu a mai avut alt gand decat acela de a-i pune intelepciunea la incercare. Pentru ea intelepciunea consta in a nu mai trebui sa cauti la altcineva. Ea a venit cu intrebari grele. Sigur ca nu-i lipseau acestea: lumea e plina de enigme, carora omul nu le-a gasit solutia. De la misterele creatiei pana la cele mai simple, la care Iov nu avea raspuns, pana la misterele vietii in trup; de la misterul sufletului pana la cel al binelui si raului in lume; de la ceea ce este dincolo de perdea pana la viata eterna, totul este mister si enigma. Omul nu poate descifra scrierea necunoscuta a acestei carti. Trebuie ca Dumnezeu sa-i descopere secretele, iar daca nu exista revelatie divina pozitiva si directa sarmanul duh limitat al omului se vede, chiar de la prima intrebare, in fata unui zid de netrecut. El se poate lauda, se poate inalta pe sine, dar toata stiinta lui nu trece dincolo de constatarea faptelor, a caror cauza primara ii scapa complet.

Imparateasa din Seba venea cu enigme la Solomon, ca prin acestea sa-i puna intelepciunea la incercare. Dar care era motivul increderii ei? Ea auzise vorbindu-se despre renumele lui Solomon in relatie cu numele lui Yahve. Daca acest renume se baza pe prezenta lui Yahve la Ierusalim, nu era atunci imparateasa asigurata dinainte ca acea lunga calatorie a ei era inutila? Daca Solomon raspunde la enigme este pentru ca intelepciunea lui nu este alta decat aceea ca Yahve i se reveleaza Lui. Imparateasa a venit deci la Solomon si cu ce s-a intors ea in urma acelei intrevederi? Cu cunoasterea lui Dumnezeu prin el.

Ea a venit cu un convoi cu tot ce putea produce mai pretios regatul ei si cu o abundenta de arome cum nu a mai venit la Ierusalim deoarece il socotea pe Augustul monarh vrednic de orice omagiu. Sa notam aici ca nu numai o regina Il poate aborda cu parfumul ei, ci pana si cea mai de jos dintre pacatoase deoarece sufletul care doreste sa se apropie de El nu cere sa faca un schimb si nu li poate prezenta omagiul care I se cuvine. Genunchiul care se pleaca inaintea Lui, semnul ascultarii credintei si adorarea unei inimi care isi gaseste toate resursele in El este tot ce doreste El si tot ce este necesar.

Dar imparateasa a adus ceva mai valoros decat acele daruri: „a vorbit cu el despre tot ce era in inima ei. Si Solomon i-a raspuns la toate intrebarile ei; n-a fost nici un lucru ascuns pentru imparat pe care sa nu i-l fi explicat“ (v. 3). Ea si-a deschis inima inaintea lui Solomon; „tainele inimii ei au fost aratate“ (1 Cor. 14:25) si a gasit un raspuns perfect de la acela caruia nu-i este ascuns nici un lucru. In Solomon ea l-a gasit pe Dumnezeu insusi. Dumnezeu era prezent in mod real acolo, ocupandu-Se cu o bunatate plina de condescendentia pentru a aduce din plin in lumina acel suflet fara a mai lasa loc de vreo indoiala sau vreo enigma nerezolvata. Imparatul cunoaste secretul oricarui lucru si nu il tine pentru sine ci arata ca secretul lui este pentru cei care se tem de el (Ps. 25:14).

Imparateasa a vazut apoi toata intelepciunea lui Solomon in prosperitatea si ordinea perfecta a casei sale (v. 4-5). Asa va fi inaintea natiunilor ordinea minunata a imparatiei milenare a lui Hristos.

Imparateasa din Seba a recunoscut (v. 6) realitatea a ceea ce auzise spunandu-se despre Solomon. De la persoana ea a trecut la cuvintele gurii sale, iar de la acestea la tot ce a iesit din mainile lui, la tot ce il inconjura si a gasit numai perfectiuni. Asa ajunge orice suflet sa Il cunoasca pe Hristos: aude vorbindu-se de El si aceasta starneste interesul unei inimi care are nevoi; merge sa Il gaseasca deoarece accesul este usor; intra in relatie cu El si El raspunde la toate nevoile inimii. Il admiram si Il adoram cu cantari de lauda. Spunem ca imparateasa: „Ochii mei au vazut,“ depasesti tot ce am auzit despre Tine. Il socotim fericiți pe acesti oameni care sunt slujitorii Sai si stau continuu inaintea Lui si aud intelepciunea Lui. Urmand aceasta cale, sufletul se glorifica in Dumnezeu, care Si-a gasit placerea in Imparatul Lui, si care Isi gaseste placerea in Hristos in asa fel incat sa-L aseze pe tron. Este si dovada iubirii lui Dumnezeu fata de poporul Sau faptul ca i-a dat un asemenea imparat pentru a face dreptate si judecata (v. 6-9).

Aceasta cantare este mai curand o cantare a imparatiei. Biserica va intona si ea cantarea ei in jurul Mielului junghiat si inima si gura ei vor fi pline de iubirea Lui mai mult decat de intelepciunea si dreptatea Lui.

Imparateasa din Seba i-a dat imparatului toate bogatiile pe care le adusese. Aromatele din care se facea tamaia erau cele mai de pret dintre toate la curtea lui Solomon. Nicicand nu s-a mai vazut la Ierusalim o asemenea abundenta (v. 10). Inima imparatesei fericite s-a revarsat astfel prin darurile aduse.

Dar cu cat au depasit darurile lui Solomon pe cele ale imparatesei! El nu s-a multumit numai sa-i dea in schimb darurile sale (conf. 2 Cron. 9:12), ci i-a dat „tot ce a dorit ea“ (v. 13). Sigur noi avem a face cu Acela care nu ne cere, ci a carui glorie este sa fie si sa ramana daruitorul oricarui lucru bun.

Cereti si veti primi. Cereti;nu veti epuiza niciodata resursele, toate bogatiile imparatiei Sale, bogatiile nemasurate ale lui Hristos. Imparatia Lui nu este din lumea aceasta acum, astfel incat de la El nu veti veni cu bunuri temporale, de care a fost coplesita imparateasa. Aceste bogatii inferioare sunt rezervate pentru imparatia milenara a lui Mesia. Bunurile noastre, comorile noastre, sunt spirituale; lumea le dispretuieste; crestinul care este demna de acest nume le numeste bogatii adevarate (v. Luc. 16:11).

Imparateasa a revenit in tara ei cu o comoara in inima de o mie de ori superioara fata de ceea ce au adus caravanele ei. Ochii ei au vazut. Ea il cunoaste pe imparatul gloriei.

1 Imparati 10:14-29 - Tronul

Versetele de la 14 la 22 ne descriu bogatiile si splendoarea imparatiei. Aurul, emblema justitiei divine, domina peste tot sub domnia lui Solomon de la templu pana la tron. Tronul era minunat: „asaceva nu se facuse in nici o imparatie“. Era tronul dreptatii si puterii si purta emblemele lui.

Cand a fost inaltat in demnitatea regala, Solomon, potrivit poruncii lui David insusi (1:35), s-a inaltat pe tronul tatalui sau. Il vedem acum pe propriul sau tron, in aceasta minunata „casa a padurii“, impodobita cu cinci sute de scuturi de aur, unde judeca cu dreptate.

La fel va fi cu Hristos. In prezent El este asezat pe tronul Tatalui Sau, la dreapta Lui, dupa acest cuvint: „Sezi la dreapta Mea pana ce ii voi pune pe toti vrajmasii Tai asternut al picioarelor Tale“ (Ps. 110:1). Prin aceste cuvinte: „Sezi la dreapta Mea“, Dumnezeu Tatal exprima satisfactia deplina fata de lucrarea implinita de Fiul omului. Este ca si cum ar spune: la acest loc suprem si glorios, tu, Fiul Meu, pana ce iti voi pregati propriul Tau tron. Acesta trebuie sa depaseasca orice alt tron. „Asaceva nu se facuse in nici o imparatie“. Nici unul dintre cei care s-au ridicat impotriva Ta nu va fi crutat, ei vor fi zdrobiti. Victoria ta asupra lor va fi prima treapta pe care te vei urca la tron. Tronul Fiului omului victorios va fi fara seaman dupa coborarea voluntara care l-a facut sa coboare mai jos decat ultimul dintre pacatosi. Atunci orice genunchi se va pleca, orice gura va proclama cu glas tare pe Domnul pe tronul sau glorios. Pana atunci, acest om care a baut „din parau pe cale“ este asezat pe tronul Dumnezeului suveran, la dreapta Majestatii; dar este tronul Tatalui, pe care El se aseaza ca Fiul, marturie a satisfactiei depline a inimii parintesti cu privire la El.

Nu numai imparateasa din Seba a venit la Solomon, ci „tot pamantul cauta fata lui Solomon, ca sa auda intelepciunea lui“ (v. 23-29). Un timp fericit, cand toti vor putea veni sa se adape de la aceasta sursa de intelepciune divina, unii pentru a gasi toate gandurile lui Dumnezeu. Aceste versete cuprind si enumerarea bogatiilor imparatului. Aici necredinciosii vor clatina din cap deoarece pentru ei tot ce spune omul este verosimil, iar tot ce spune Dumnezeu nu poate decat sa fie minciuna. Asa este, de fapt, modul lor de a rationa. Intr-un an Solomon primea aproximativ o suta de milioane in aur; imparateasa din Seba ii daduse optsprezece milioane; aceasta suma i-o daduse si imparatul Tirului. Sa fie ceva neverosimil in comparatie cu veniturile actuale ale regatelor lumii? Si mai trebuie sa ne amintim ca, sub aceasta domnie, toti imparatii pamantului ii plateau tribut?

In v. 26-29 vedem puterea imparatului caracterizata de carele si calaretii lui. Toate impreuna contribuiau la gloria domniei lui Solomon.

1 Imparati 11:1-13 - Cauza ruinei imparatiei

In acest capitol abordam istoria imparatului responsabil, pe care cartea 2 Cronici o trece sub tacere.

Pana aici este vorba de un om si, in consecinta, de o fiinta imperfecta. In viata lui Solomon am vazut o frumoasa unitate, asociata cu intelepciunea care ducea printre natiuni vestea despre numele imparatului asociat cu numele lui Yahve. Maretia, maiestatea, puterea si bogatia acestei imparatii nu erau decat imagini slabe a ceea ce vom vedea in mileniu sub domnia adevaratului imparat al gloriei.

Acum Dumnezeu ne semnaleaza pata acestei domnii. Nu era alianta cu fiica lui Faraon, care era indispensabila pentru ca Solomon sa fie o imagine a lui Hristos in guvernarea Lui. La vremea lui, Iosif avusese o unire asemanatoare, iar fiii rezultati au dat numele lor la doua semintii din Israel dupa ce au primit binecuvantarea patriarhului, parintele poporului. Mai mult, Solomon a lucrat dupa gandurile lui Dumnezeu fata de aceasta sotie dintre natiuni, iar cartea Cronicilor are grija, dupa cum am vazut anterior, sa ne arate ca imparatul nu i-a acordat un loc in apropierea imediata a chivotului legamantului si a cetatii fiului lui David. Astfel, Solomon, al carui corespondent in mileniu este „lumina natiunilor“, care depaseste in mod necesar trasaturile obisnuite ale unui imparat al lui Israel, a ajuns sa fie vinovat nu prin aceasta unire. Si cuvantul acorda fiicei lui Faraon un loc aparte printre femeile straine (v. 1).

„Si imparatul Solomon a iubit multe femei straine, pe langa fiica lui Faraon: moabite, amonite, edomite, sidoniene, hetite, dintre popoarele despre care, Yahve zisese fiilor lui Israel: «Sa nu intrati la ele si ele sa nu intre la voi; ele v-ar abate negresit inima dupa dumnezeii lor». Solomon s-a alipit de acestea din iubire. Si avea sapte sute de sotii printese si trei sute de tiitoare; si sotile lui i-au abatut inima“ (v. 1-3). Pacatul lui Solomon este ca a „iubit multe femei straine“. Acestea au jucat un rol relativ restrans in viata lui David si totusi, dupa cum am vazut in 2 Samuel, el a suferit, prin copiii lui, triste si deseori groaznice consecinte. In urma disciplinei pe care au atras-o aceste aliante interzise, Dumnezeu il pazise odinioara pe unsul Sau de cursele pe care femeile le-ar fi putut intinde evlaviei lui. Dar daca poftele l-au atras in adulterul cu Bat-Seba, o fiica a lui Israel, poftele lui Solomon l-au atras la femei straine. Totusi Dumnezeu spusese: „Sa nu te incuscresti cu ele; sa nu dai pe fiica ta fiului sau si sa nu iei pe fiica lui pentru fiul tau; pentru ca ele ar abate pe fiul tau de la a Ma urma si ar sluji altor dumnezei; si mania Domnului s-ar aprinde impotriva voastra si te-ar nimici indata“ (Deut. 7:3-4). Si, de asemenea: „Ca nu cumva ... sa iei dintre fiicele lor pentru fiii tai si fiicele lor sa curveasca dupa dumnezeii lor si sa faca pe fiii tai sa curveasca dupa dumnezeii lor“ (Ex. 34:15-16).

In capul acestei liste rusinoase le gasim pe moabite, care il atrasesera pe Israel in idolatria lui Baal-Peor, punand stapanire pe el prin intermediul poftelor carniei (v. Num. 25:1-5). Toate aceste natiuni de la hotarele Canaanului, amonitii, edomitii si sidonienii, Il urau pe Dumnezeu si poporul Lui. Hetitii, amintiti la urma, trebuia sa fi fost exterminati si nu fusesera. Solomon, in mod deschis, nu La ascultat pe Dumnezeu, care spusese poporului Sau: „Sa nu intrati la ele si ele sa nu intre la voi“. Era

o interdicție în ambele sensuri. Suntem în pericol să mergem în lume dar și că să lăsam lumea să vină la noi. Poate că cea de-a doua alternativă este mai periculoasă decât prima. Din cauza conștiinței față de Dumnezeu, creștinul probabil se va abține de un act al voinței proprii sau de neascultare care l-ar face să meargă în lume, în timp ce aceasta din urmă îl seduce mai ușor venind la el. Ea se insinuează puțin câte puțin în casele noastre și în viețile noastre și deseori când nu se deschid ochii cu privire la pericol este deja prea târziu. „Ele vă vor abate cu siguranță inima la dumnezeii lor“, spusese Yahve. Alianța cu lumea ne conduce, în mod necesar, la religia lumii. Este un cuvânt solemn, asupra căruia, în zilele noastre, merită să insiste orice suflet evlavios. În măsura în care evităm sau cultivăm această alianță, religia noastră va îmbrăca un caracter ceresc sau pământesc. „Solomon s-a alipit de acestea din iubire“. Era totuși același împărat de pe ale cărui buze, prin inspirația divină, picurase înțelepciune pentru alții, arătându-le calea de urmat cu privire la femeia străină, ca să nu cadă în orice rău „în mijlocul multimei și al adunării“ (v. Prov. 5:1-14). El este acela care, în cap. 7 din Proverbe, a insistat asupra consecințelor grozave ale unei purtări rele. Ce orbire! Ce spectacol trist! El îi învățase pe alții dar nu s-a învățat pe sine însuși, el, capul responsabil al poporului, a făcut lucruri de la care poporul se abținea, dar în care împăratul a căzut atrăgând judecata nu numai asupra lui ci și asupra aceluia pe care ar fi trebuit să-i pastorească, să-i conducă și să-i protejeze.

„Sotiile i-au abatut inima“ repetă v. 4. Ce lucru grozav când „ceea ce este în lume“ ajunge să locuiască în inima și să pună stăpânire pe ea, deturnând afecțiunile de la singurul obiect vrednic pentru a le atrage spre obiecte nevrednice, rusinoase și vinovate. Este de remarcat că aceste fenomene nu s-au produs spontan în viața omului credinței, sau, cel puțin, consecințele lor nu s-au dezvoltat brusc. „Când a îmbătrânit Solomon, sotiiile lui i-au abatut inima după alți dumnezei“. A trebuit timp ca samanta carnală să aducă roade. Cine oare ar fi crezut că Solomon, cel din templu, odinioară ingenuncheat ascultând și întinzându-și mainile către Dumnezeu înaintea poporului, avea să devină un idolatru? Poate că în zilele noastre el ar fi desemnat ca având o inimă largă, unul care respecta conștiința altora, împodobind această idolatrie cu o etichetă frumoasă, ca fiind umanistă și socială. Dar ce contează opiniile oamenilor? Se pune problema ce gândește Dumnezeu: Dumnezeu este dezonorat. „Solomon a făcut rău înaintea lui Yahve“. Construirea de înalțimi pentru femeile străine și faptul că le-a lăsat să sacrifice dumnezeilor lor nu era indiferentă, și aceea destul de urăcioasă în sine, ci însemna că el se asocia închinării lor, făcându-se solidar cu ele. De asemenea, ni se spune: „Solomon a umblat după Astarteeam, zeita sidonienilor și după Milcom, uraciunea amoritilor“. El însuși este socotit închinător la idoli: „n-a urmat deplin pe Yahve, ca David, tatal său“, adică nu l-a urmat până la capăt. Aceasta cu toate că Yahve i s-a arătat de două ori, prima dată la Gabaon, iar a doua oară după consacrarea templului. Dumnezeu îl avertizase deja cu privire la închinarea la idoli (9:6-9), arătându-i consecințele grozave pentru popor și tocmai el a fost acela care nu a pazit porunca Lui! David a comis fapte grave și umilitoare, dar cel puțin el l-a avut întotdeauna în vedere pe Yahve și, chiar după cadere, primul lui cuvânt a fost: „Am păcatuit împotriva lui Yahve“. Tot nezașul acestui om al credinței a avut ca scop numai gloria lui Dumnezeu, iar la sfârșitul vieții sale a înălțat harul său, în același timp, s-a judecat pe sine însuși. Cu Solomon nu a fost așa. La el nu auzim nici măcar strigătul unei conștiințe atinse atunci când în urechi i-a răsunat cuvântul grozav: „Fiindcă astfel a fost cu tine“, ca odinioară cuvântul: „Pentru că M-ai disprețuit“ în urechile tatalui său. Vom vedea ce sentimente mult diferite a produs în inima lui disciplina lui Dumnezeu, care a dorit să-i

face cunoscut tot ce urma sa se intample. Imparatia, acea imparatie a gloriei, a carei faima, prin puterea divina, s-a extins pana la marginile natiunilor, avea sa-i fie smulsa cu violenta; fiul lui urma sa pastreze o singura semintie – cea a lui Iuda, pentru ca Benjamin nu prea conta. Intr-o clipa totul avea sa se prabuseasca: putere, maretie, glorie fara precedent si supunerea popoarelor, iar in mijlocul furtunii avea sa ramana doar o sarmana ramasita pastrata de Dumnezeu ca o barca slaba, care a pierdut totul, si rame si panze si catarge si corzi si mai este si fara busola si fara carma. Aceasta este ce a facut omul din acea imparatie. Dar ce perspectiva viitoare are! Dupa judecata imparatiei lui Satan, a fiarei si a profetului fals, imparatia lui Solomon cel divin va reaparea ca soarele care straluceste cu toata puterea si nu va mai depinde de ascultarea omului supus greselii, ci de Imparatul cel infailibil pe care Dumnezeu Il va unge pe Sion, muntele sfinteniei Sale.

1 Imparati 11:14-43 - Vrajmasii

Dumnezeu nu S-a limitat numai la a-i face cunoscut lui Solomon judecata care, avandu-l in vedere pe David, tatal sau, nu avea sa cada asupra lui insusi ci asupra lui Roboam, fiul lui, ci infidelitatea imparatului atrage asupra lui disciplina Domnului in ultimii ani ai domniei lui. Pacea, rodul caracteristic al acestei domnii, a fost distrusa; Solomon a trecut printr-o perioada cu multe tulburari, razvratiri si actiuni impotriva tronului sau, ale unor natiuni ca Egiptul, care altadata si-a onorat alianta, dar care i-au alimentat si i-au inaltat in demnitate pe cei mai rai vrajmasi ai lui. Toate legaturile au slabit. Jugul imparatului a ajuns sa apese mai greu asupra poporului, el urmarind sa evite revoltele interne. Din aceasta s-a ajuns la o nemultumire care nu a fost reprimata temeinic si care a iesit la iveala odata cu ocazia potrivita (12:4).

Dumnezeu i-a ridicat lui Solomon vrajmasi dintre natiunile spre care il purtasera poftele lui. Edom era plin de o ura de moarte impotriva lui Israel deoarece David, prin mana lui Ioab, nimicise pe toti barbatii din tara (2 Sam. 8:13-14; 1 Cron. 18:12; Ps. 60 titlu). Hadad avea cativa slujitori care scapasera. Ii ura el oare mai putin pentru ca Solomon luase sotii edomite? Hadad a fugit in Egipt si a fost primit la curtea lui Faraon, a devenit cumnatul lui, iar fiul lui a fost primit printre mostenitorii tronului. Spre cine se indreapta simpatiile si favorurile lumii? Nu spre David, ci spre vrajmasii lui David. Un sentiment era mai puternic in inima lui Hadad decat onorurile si placerile de la curtea Egiptului: ura impotriva lui Solomon. El a lasat toate avantajele pentru a-si satisface ura. Purtarea slujitorilor lui David era motivul pentru aceasta ura, dar desi Ioab si David erau morti, ura persista. Este, in fond, ura dintotdeauna a lumii impotriva unsului lui Yahve, pentru care purtarea mai mult sau mai putin condamabila a credinciosilor este doar un pretext.

Un alt adversar este Rezon, slujitorul lui Hadadezer, imparatul din Toba, pe care David in facuse bucati (2 Sam. 8:3-8; 10:6). Rezon a ajuns rege al Damascului si a domnit peste Siria. „El a fost potrivnic lui Israel“ (v. 23-25). Lumea este ca Hadadezer si Rezon. Atata timp cat suntem fata de ea in pozitia la care ne da dreptul crucea lui Hristos, „prin care lumea este rastignita fata de mine si eu fata de lume“ (Gal. 6:14), atata timp cat consideram lumea a fi un vrajmas invins (Ioan 16:33), ea nu ne poate clatina. Daca facem alianta cu ea, ea nu poate uita infrangerea pe care a suferit-o, si, chiar daca este aparent indiferenta, ne uraste la fel de mult.

Ultimul si cel mai periculos vrajmas al lui Solomon este cel din interior, Ieroboam (v. 26-40). El era „slujitorul lui Solomon“, efratit sau efrimit. Solomon il pusese peste Efraim pentru lucrarea la fortificatiile de la Milo, care aparau Ierusalimul de inamicii care ar fi venit din nord. Era unul dintre cele mai periculoase lucruri, dar ce ar fi putut prevedea Solomon? Numai Dumnezeu stia. Datorita functiei pe care o avea, Ieroboam cunostea toate secretele fortaretei si, pe deasupra, castigase si simpatia semintiei sale. Tot asa, cand apar probleme in mijlocul poporului lui Dumnezeu, cel mai mare pericol vine de la cei care, prin activitatea lor, si-au insusit principiile fratilor lor si au reusit sa ia locul care I se cuvine lui Hristos castigand simpatiile multora. Ei folosesc acestea ca arme pentru a produce rupturi in poporul lui Dumnezeu. Motivele lor sunt aparent dezinteresate; ei par sa vrea, ca Ieroboam, sa elibereze poporul de un jug greu, dar, in realitate, ei sunt instrumente folosite de Satan pentru a distruge marturia lui Dumnezeu, dupa cum vom vedea curand. Cu toate acestea, ei sunt slujitori ai lui Hristos, cum Ieroboam era slujitor al lui Solomon!

A aparut un profet. Cum a fost ridicat Samuel in perioada de faliment al preotiei, si la caderea imparatiei a fost ridicat un profet. Profetul a devenit, dupa cum ne demonstreaza intr-un mod izbitor cursul acestor carti, legatura dintre popor si Dumnezeu cand imparatia a esuat. Profetul Abia l-a intampinat pe Ieroboam in afara Ierusalimului. El si-a sfasiat mantaua noua cu care era imbracat (imparatia era inca noua) si i-a dat lui Ieroboam zece parti. In acem moment imparatia i-a fost smulsa lui Solomon, chiar daca el si-a dat seama de aceasta mult mai tarziu. Casei lui David i-a mai ramas o semintie, aceasta in virtutea alegerii harului cu privire la David si la Ierusalim. „M-au parasit si s-au inchinat Astarteei, zeita sidonienilor, lui Chemos, dumnezeul moabitilor, lui Milcom, dumnezeul fiilor lui Amon, si n-au umblat in caile Mele, ca sa faca ce este drept in ochii Mei si in randuielile Mele si in judecatile Mele, ca David, tatal lor“ (v. 33). „M-au parasit“ se refera la Solomon, la imparat! Fara-ndoiala, tot poporul a urmat mai tarziu aceasta cale, dar in acel moment pacatuisa numai unul – imparatul. Avand inaintea lui Dumnezeu pozitia de responsabilitate pentru tot poporul, infidelitatea lui atragea judecata asupra lui Israel. Ce pedeapsa grava atrasese Solomon asupra lui!

In v. 34, Dumnezeu a revenit asupra harului pe care l-a aratat fata de David si a adaugat: „fiului sau ii voi da o semintie, pentru ca David David, robul Meu, sa aiba intotdeauna o lumina inaintea Mea, in Ierusalim, cetatea pe care am ales-o pentru Mine Insumi, ca sa-Mi pun Numele acolo“ (v. 36). In ochii lui Dumnezeu harul este mai valoros decat toata gloria sau, mai curand, harul este partea cea mai valoroasa a gloriei deoarece el este, ca sa spunem asa, cea dintai dintre toate perfectiunile divine.

„Daca vei asculta de tot ce-ti voi porunci si vei umbla in caile Mele si vei face ce este drept in ochii Mei, pazind randuielile Mele si poruncile Mele, cum a facut David, robul Meu, atunci voi fi cu tine si-ti voi zidi o casa statornica, asa cum i-am zidit lui David, si-ti voi da tie pe Israel“ (v. 38). Lui Ieroboam ii revenea astfel o noua responsabilitate. Dumnezeu i-a dat o pozitie privilegiata. Casa lui trebuia sa fie la fel de stabila ca si aceea a lui David daca el asculta de poruncile lui Yahve. Dar Dumnezeu a impus o restrictie: „Si voi aduce necez semintei lui David, din cauza aceasta, dar nu pentru totdeauna“ (v. 39). La momentul potrivit, harul prin care a fost intemeiata imparatia lui David urma sa-si reintre in drepturi deoarece nu harul ci responsabilitatea a stat la baza imparatiei lui Ieroboam si chiar la baza aceleia a lui Solomon. Dumnezeu sunt se pocaieste de promisiunile Lui ci Isi gaseste placerea in har. Asa va fi intemeiata imparatia viitoare a adevaratului imparat: pe un legamant al

harului, in care Dumnezeu este singura parte angajata, si pe o noua creatie – cum nu a fost cazul cu imparatia lui Solomon.

„Dar nu pentru totdeauna“ este ceea ce se gaseste in caila lui Dumnezeu in perioade cand, ca sa spunem asa, judecata eclipseaza harul. Harul nu a incetat sa existe; el ramane acelasi, dar nu se mai vede pentru ca sa se poata manifesta alte perfectiuni ale gloriei divine, cum ar fi dreptatea si judecata. Astfel, soarele, care are un diametru de peste o suta de ori mai mare decat pamantul, este eclipsat de umbra acestuia. Odata ce a trecut eclipsa, astrul imens straluceste din nou pentru ca umbra care l-a acoperit nu i-a luat nimic din splendoarea lui, numai ca ochii oamenilor nu l-au putut vedea,

Solomon a cautat sa-l omoare pe Ieroboam (v. 40). Acestea au fost sentimentele pe care l-a produs in inima lui disciplina. Obstacolul pe care i l-a pus in cale Dumnezeu, in loc sa-l faca sa se smereasca inaintea Lui, supunandu-se pedepsei Sale, a avut numai efectul de a-l irita si a-l incita sa-l depaseasca. Ce trist ca o inima care a pierdut comuniunea cu Dumnezeu nu se judeca pe sine! Ce a ajuns Solomon, imparatul dreptatii! Inima lui nu mai este dreapta inaintea lui Dumnezeu. Cat de mult s-a departat de inceputurile lui!

Ieroboam a fugit in Egipt si a ramas acolo pana la moartea lui Solomon.

Toate faptele relatate in capitolul 11 lipsesc din cartea Cronici, dar cateva cuvinte din capitolul 9 ne fac sa intelegem ca ele au fost omise cu un anumit scop. „Si celelalte fapte ale lui Solomon, cele dintai si cele de pe urma, nu sunt scrise in cuvintele profetului Natan, si in profetia lui Ahia sionitul, si in viziunile lui Ido, vazatorul, despre Ieroboam, fiul lui Nebat?“ Orice omisiune a Cuvantului are un scop, dupa cum am semnalat atat de des incat nu mai este nevoie sa revenim.

Doi psalmi

Incheind aceasta istorie dorim sa punem doi Psalmi inaintea cititorilor nostri, primul avandu-l ca subiect pe Solomon, iar al doilea compus de el. Nu am avea spatiu pentru a expune intelepciunea lui Solomon in diferitele sale scrieri ca autor inspirat, asa ca ne vom limita la aceasta scurta anexa.

Psalmul 72 este „pentru Solomon“. La prima vedere, ratiunea umana se poate indoi ca acest psalm este profetic si ca se aplica la domnia lui Hristos deoarece multe detalii se aplica exact la domnia lui Solomon. „Si el va domni de la o mare la alta mare si de la rauj pana la marginile pamantului. Inaintea lui se vor pleca locuitorii pustiului si vrajmasii sai vor linge tarana. Imparatii Tarsisului si ai insulelor vor aduce daruri, imparatii din Seba si Saba vor prezenta tribut. Da, toti imparatii se vor pleca inaintea lui, toate natiunile ii vor sluji“ (v. 8-11). „Si el va trai si i se va da din aurul Sebei si se vor ruga neincetat pentru el; si el va fi binecuvantat toata ziua“ (v. 15). Cu pricire la caracterul lui ni se spune: „El va judeca pe poporul Tau cu dreptate, si pe intristatii Tai cu nepartinire“ (v. 2). Cu privire la binecuvantarile domniei lui: „In zilele lui, cel drept va inflori; si va fi belsug de pace“ (v. 7). „Va fi belsug de grane pe pamant, pe varful muntilor; rodul lui se va legana ca Libanul; si cei din cetate vor inflori ca iarba pamantului“ (v. 16). „Toate natiunile il vor numi fericit“ (v. 17).

În adevăr, de aici nu lipsește nici o caracteristică a domniei de care ne vom ocupa. Există totuși aici ceva care nu este menționat în domnia lui Solomon: harul. Acesta este motivul pentru care domnia lui Solomon vorbește mai puțin inimii și conștiinței decât aceea a lui David. Solomon, în toată gloria lui, nu era învestit ca un crin de pe câmp. Gloria lui spunea mai puțin sufletului decât bunătatea tandră a unui tată față de copiii săi și harul cu care îi înconjoară dragostea lui. Acest curent al harului, care îl caracterizează mai mult pe David decât pe Solomon îl regăsim pe tot parcursul acestui Psalm.

Trebuie deci să privim la Acela care va reuni în persoana lui caracterele atribuite acestor doi oameni ai lui Dumnezeu pentru ca să înțelegem domnia milenară a lui Mesia. Împăratia dreptății a lui Mesia o va depăși pe cea a lui Solomon, atât de jalnic întreruptă, nu numai în splendoare și ca durată pentru că „se vor teme de Tine, din generație în generație, cât va fi soarele și luna“ (v. 5) și „va fi belșug de pace până nu va mai fi luna“ (v. 7), ci ea va începe cum nu a început aceea a lui Solomon: „va cobori ca ploaia pe câmpul cosit“ (v. 6), aducând binecuvântarea acolo unde judecata și-a desăvârșit lucrarea și nu a mai lăsat nimic de recoltat. Sub influența Lui blândă se va naște o nouă recoltă. David a prezis aceasta în legătură cu unul mai mare decât fiul lui: „din strălucirea soarelui, după ploaie, iarba verde încolțeste din pământ“ (2 Sam. 23:4). În Psalmul nostru vedem acest har care aduce mângâiere, eliberare și mântuire pentru a-i scoate pe cei necajiti de sub jugul asupritorului: „El va judeca ... pe intristații tăi cu nepartinire“ (v. 2). „El va face dreptate intristaților poporului, va salva pe fiii saracului și va zdrobi pe asupritor“ (v. 4). „El va scăpa pe saracul care striga și pe intristatul care n-are ajutor. Va avea mila de cel lipsit și de cel sarac și va salva sufletele saracilor. Va răscumpăra sufletul lor din asuprire și violență și sângele lor va fi prețios în ochii Lui“ (v. 12-14). Ceea ce constituie o marcă fără seamăn pentru această împăratie glorioasă a lui Hristos, după cum am spus deja, este: „voi satura cu pâine pe saracii Săi“ (Ps. 132:15). Așa gândea Mesia când era respins pe pământ și hrănea multimea și, dacă poporul L-ar fi dorit, El S-ar fi arătat ca Mesia și ar fi luat împăratia Lui. Dar, când va lua puterea și va străluci ca Soarele dreptății, El se va bucura de lucrarea harului Sau și va aduce sănătate sub aripile Lui.

Psalmul 127 este singurul al cărui autor este Solomon. El vorbește despre casa, marele obiect al împăratiei lui, dar anunță un timp viitor, când oamenii se vor angaja să lucreze degeaba. Când vor veghea zadarnic pentru a păzi cetatea de inamici. Aceasta nu a avut loc sub domnia lui. Dar ceea ce a așezat Solomon nu a fost definitiv, iar ceea ce vor așeza oamenii nici atât. Dar vor veni zile când Yahve Însuși va zidi casa și va păzi cetatea. Atunci Preaiubitul Lui va putea cu adevărat să aibă somn, odihnă despre care este scris: „Se va odini în dragostea Lui“ (Tef. 3:17). Atunci va avea fii ca mostenire de la Yahve, un popor nou, roua unei tinereți care să veni din sanul zorilor (Ps. 110:3). Atunci va fi numit fericit.

Solomon, ca și David, privea spre Hristos. Fiecare dintre ei știa că nu poate fi acela care stăpânește cu dreptate peste oameni. Amandoi s-au bucurat să vadă că demnitatea lor l-a fost conferită Celui care nu o va folosi altfel decât spre gloria lui Dumnezeu.